

DIEVČATÁ S MEČMI

AKO MÔŽEŠ NIEŠŤ SVOJ KRÍŽ
AKO HRDINKA

LISA BEVERE

Milý priateľu,

teraz nie je čas na to, aby sme sa utiahli v strachu; je načas, aby sme my, ako kolektívne Telo Kristovo povstali a prekvitali v láske. Je čas, aby sme vzali svoje duchovné meče a používali ich na prepojenie neba a zeme – ten meč Božieho Slova, ktorý oddeľuje pozemské motívy od nebeských zámerov. Je čas, aby sa ženy stali hrdinkami, ktorými ich Boh stvoril a aby stáli v odvahe, rozlišovaní, odpúšťaní a v múdrosti a aby tak ovplyvnili a zmenili túto a budúce generácie pre Neho.

Pán mi položil na srdce, aby som toto posolstvo zdieľala s vami a s ostatnými vedúcimi po celom svete. Prosím vás, aby ste ho prijali s celou mojou láskou a podporou. Verím, že vás a ľudí, ktorí sú vám zverení, posunie ďalej smerom k jeho zámerom, autorite a k Božím cieľom.

Toto posolstvo ma inšpirovalo a vyzvalo k tomu, aby som robila viac pre Krista, aby som povstala a inšpirovala generáciu dcér (a synov) Božích k používaniu toho, čo už vlastnia a aby priniesli zmenu do svojej sféry vplyvu a do nášho okolitého sveta.

Počúvajte Ducha Svätého pri realizovaní všetkého toho, čo kríž vydobyl pre ľudí, ktorí očakávajú v nádeji.

Vaša sestra v Kristovi

Lisa Bevere

LisaBevere@ymail.com

Messenger
International.
MessengerInternational.org

Ocenenie za Dievčatá s mečmi

“Ženy, chopte sa svojich mečov! Táto kniha vám dodá novú silu v príprave na boj vo výzbroji Božej pravdy. Pripravte sa na to, že kniha Dievčatá s mečmi bude pre vás tak výzvou ako aj inšpiráciou.”

— **CRAIG A AMY GROESCHEL, PASTORI LIFECHURCH.TV, EDMOND, OK**

“Lisa Bevere je jedným z najmocnejších hlasov tejto doby v našich dejinách. Jej srdce bije pre Kráľa a jeho kráľovstvo a túži učiť Božie dcéry, ako povstávať a žiť v súlade s naším poslaním.”

— **SHEILA WALSH, AUTORKA KNIHY BOH MILUJE ZLOMENÝCH ĽUDÍ (GOD LOVES BROKEN PEOPLE) A HLAVNÁ REČNÍČKA ŽIEN VIERY (WOMEN OF FAITH)**

“Lisa Bevere inšpiruje ženy po celej zemeguli svojou vášňou slúžiť Kristovi a bojom za šírenie Jeho kráľovstva. V knihe Dievčatá s mečmi sa stretnete s výzvou pridať sa k šikom kresťanov, ktorí už napredujú vo svojej viere. Nenechajte sa vyradiť z boja! Stojte pevne a zakúšajte duchovné víťazstvo.”

— **PASTOR STEVEN A HOLLY FURTICK, ELEVATION CHURCH, CHARLOTTE, NC**

“Dievčatá s mečmi je prorocká deklarácia našej doby, povolávajúca Božie dcéry k zručenému narábaniu s mečom Jeho Slova. Lisa Bevere má Boží mandát k odhaľovaniu našej sily pre prinášanie uzdravenia, spravodlivosti a obnovy do nášho sveta. Čítajte túto knihu s určitým varovaním, že sa tým otvárate pre veľmi odvážny život!”

— **CHRISTINE CAINE, AUTORKA KNIHY NEOHROZENÍ (UNDAUNTED) A SPOLUZAKLADATEĽKA KAMPANE A21**

“Dievčatá s mečmi je prorocká, biblická, poučná, hlboká a podnetná kniha! Nie sú to žiadne sladké, babské rečičky; toto sú silné veci tak pre ženy ako aj pre mužov. Sme nadšení z tejto knihy a z jej potenciálneho vplyvu na cirkve na celom svete.”

— **JUDAH A CHELSEA SMITH, PASTORI CITY CHURCH, KIRKLAND, WA**

“Pri čítaní knihy Dievčatá s mečmi budete zmocnení k tomu, aby ste dokázali čeliť svojim výzvam s odvahou a aby ste sa naučili žiť ako hrdinovia.”

— **ROBERT A DEBBIE MORRIS, PASTORI GATEWAY CHURCH, DALLAS/FORT WORTH, TX, A SPOLUAUTORI KNIHY POŽEHNANÉ MANŽELSTVO (THE BLESSED MARRIAGE)**

“Žijeme v úžasných dobách celých dejín; na našej planéte je dnes toľko bolesti, utrpenia a žiaľu – a zároveň máme takú úžasnú príležitosť prinášať zmenu a byť súčasťou riešenia. Lisa Bevere svojím jedinečným štýlom povzbudzuje dcéry Kráľa, aby pochopili, že sme súčasťou obrovského boja a že potrebujeme byť pripravení. Nie je čas na to, aby sme sa utáhovali! Prečítajte si knihu Dievčatá s mečmi a pripojte sa k rastúcemu radu žien, ktoré povstávajú v sile po celej zemi!”

— **HOLLY WAGNER, ZAKLADATEĽKA GODCHICKS A AUTORKA KNIHY WARRIORCHICKS**

“Lisa Bevere v knihe Dievčatá s mečmi opätovne oslovuje hrdinstvo v nás a povzbudzuje nás k tomu, aby sme sa stali presne takými, akými nás Boh stvoril. Jej horlivá túžba, vidieť cirkev zjednotenú a pracujúcu s Božím Slovom, je inšpirujúca a živá. Bez ohľadu na to, kde sa vo svojom živote nachádzate, toto poslanstvo vás zmocní k “prekovaniu svojho meča” a k statočnému členiu každodenným bojom – v odvahe a v pravde.”

— **STOVALL A KERRI WEEMS, PASTORI CELEBRATION CHURCH, JACKSONVILLE, FL**

“Božie slovo je Boží meč. Toto prirovnanie milujem. Lise sa prostredníctvom iskriivých pojmov a prirovnaní v tejto knihe podarilo vynikajúcim spôsobom šíriť entuziazmus k “intuitívnemu uvedomeniu si najbližšieho ťahu nášho protivníka.”

— **DR. CAROLINE LEAF, KOGNITÍVNA NEUROLOGIČKA, REČOVÁ PATOLOGIČKA A AUTORKA KNIHY KTO VYPOL MŮJ MOZOG? WHO SWITCHED OFF MY BRAIN?**

“Dievčatá s mečmi je brilantným vyjadrením od Boha danej schopnosti Lisy Bevere, povzbudzovať a vystrojovať ženy k obnove, prestrojeniu a k zaujatiu nového miesta v tomto impozantnom boji – s cieľom porážky nepriateľa, ktorý sa počas celých dejín cielene zameriava na ženy.”

— **CHRIS A JOY HILL, PASTORI POTTER’S HOUSE, DENVER, CO**

“Je pre nás výsadou, že často môžeme uvádzať Lisu Bevere v našom televíznom vysielaní LIFE Today. Počas rokov medzinárodnej služby – vrátane Ázie, kde bola súčasťou nášho misijného tímu, ktorý pomáhal ženám, ktoré sa stali obeťou obchodovania s ľuďmi – si veľmi dobre uvedomovala boje, ktoré sa dajú vyhrať iba mečom Božieho Slova. Jej poslanstvo pomôže inšpirovať a pripraviť obzvlášť ženy k duchovnému boju.”

— **JAMES A BETTY ROBISON, LIFE OUTREACH INTERNATIONAL**

DIEVČATÁ
S
MEČMI

AKO MÔŽEŠ NIEŠŤ SVOJ KRÍŽ
AKO HRDINKA

LISA BEVERE

Syloam

GIRLS WITH SWORDS, (Slovak), by Lisa Bevere
© 2015 Messenger International
Originally published in English as Girls with Swords
© 2014 Messenger International

Additional resources in (Slovak) are available for free download at:
www.CloudLibrary.org

This book has been distributed to leaders and emergent leaders
FREE OF CHARGE and is not to be sold. It is a gift from Messenger
International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

Dievčatá s mečmi, Lisa Bevere
© 2015 Messenger International

Pôvodný názov: Girls with Swords
© 2014 Messenger International

Doplnkové materiály sú dostupné k voľnému stiahnutiu na: www.CloudLibrary.org

Táto kniha je rozdávaná existujúcim a začínajúcim vedúcim ZADARMO a nesmie byť
predávaná. Je to dar od Messenger International, služby Johna and Lisy Bevere.

Autora môžete kontaktovať na adrese: LisaBevere@ymail.com

Vydavateľ: Syloam

VŠETKÝM MOJIM SESTRÁM S MEČMI,
KTORÉ SÚ OCHOTNÉ POZDVIHNÚŤ SVOJ HLAS A TASIŤ SVOJ KRÍŽ.

VY STE DCÉRY CHRABRÉHO A CNOTNÉHO BOJOVNÍKA,
KTORÉHO VEČNÉ, TVORIVÉ SLOVO VO VAŠICH ÚSTACH
JE ŽIVÝM, NEPREMOŽITELNÝM MEČOM VO VAŠICH RUKÁCH.

BOLA VÁM ZVERENÁ BEZKONKURENČNÁ ZBRAŇ
A TO V DOBE, AKÁ EŠTE NEBOLA.

NARÁBAJTE S ňOU SO ŠIKOVNOU OBRATNOSŤOU, MILOSTIVÝM POCHOPENÍM
A VO VÍŤAZOSLÁVNEJ LÁSKE, A BODAJTE S ISTOTOU.

„SPRAVÍM ŤA PODOBNÝM MEČU BOJOVNÍKA.“
—ZACHARIÁŠ 9:13

OBSAH

PREDSLOV	9
----------------	---

PRVÁ ČASŤ: VYVOLENÁ

1 SI TERČOM	15
2 ZROD MEČA	25
3 ČO AK SI HRDINKA?	39
4 BOJISKO	53
5 KRÍŽ AKO MEČ	61

DRUHÁ ČASŤ: VYSTROJENÁ

6 ZROD BOJOVNÍČKY	75
7 KOVANIE MEČA	93

TRETIA ČASŤ: VYZBROJENÁ

8 SLOVÁ MEČA	105
9 MEČ ŽATVY	119
10 MEČ SVETLA	129
11 MEČ PIESNE.....	139
12 MEČ TICHÁ	145
13 MEČ ODPUSTENIA A OBNOVY	159

ŠTVRTÁ ČASŤ: POVERENÁ

14 NOSENIE KRIŽA	175
POZNÁMKY	185

PREDSLOV

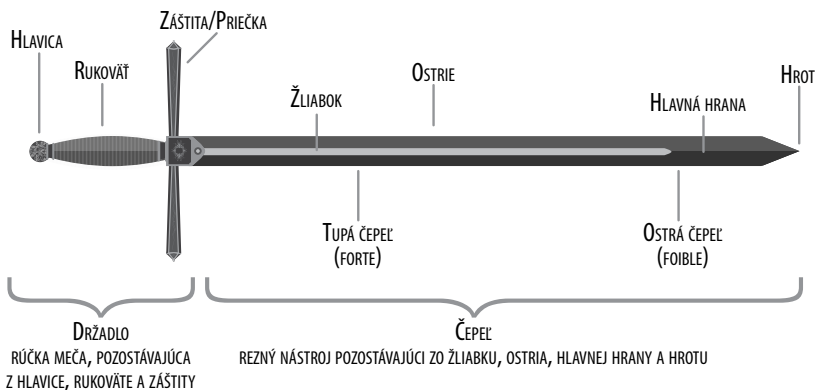
Vlastniť meč je jedna vec; vedieť ho používať je úplne iná vec.

Každému Božiemu dieťaťu bol zverený meč – meč Ducha. Sme bojovníci, ktorí sú poverení narábať s tou najmocnejšou zbraňou v celom vesmíre. Náš Pán a vzor, Ježiš Kristus, je Meč Ducha, ktorý sa stal telom. Pred dvoma tisícročiami použil svoj meč a zmenil svet. A tým istým mečom si jedného dňa podmanil národy. No teraz vyzýva každého z nás: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás” (Ján 20:21).

Existuje generácia dcér (a synov), ktorí povstávajú, aby poukazovali na vznešenú moc nášho Kráľa. Títo bojovníci prinesú zmenu do svojho sveta tým, že budú zručne narábať s mečom, ktorý im bol zverený. Boh dal mojej manželke Lise silné posolstvo, ktoré vytrénuje Božie dcéry (a synov) k tomu, aby to, čo už vlastnia, používali na prinesenie zmeny do svojej sféry vplyvu.

Už viac ako tridsať rokov mám tú výsadu, že môžem žiť v manželstve s touto skvelou Božou ženou. Bol som svedkom toho, ako sa zmenila z ustráchanej, plachej návštevníčky bohoslužieb, ktorá sa vyhýbala konfrontácii, na chrabrú a znamenitú bojovníčku – dcéru nášho Kráľa. Je skutočnou výsadou poznať takúto dámu a spolupracovať s ňou. Tak veľa sa učím z toho, čo ju Boh učí. Viem, že táto kniha vás vyučí, ako máte používať to, čo už vlastníte. Nebuďte ľuďmi, ktorí iba vlastnia meč. Buďte zruční bojovníci, ktorí prinášajú zmenu do svojho sveta.

—JOHN BEVERE, ÚSPEŠNÝ SPISOVATEĽ A REČNÍK

ŠERMIARSKÉ POJMY

Croisé: Kryt a odbod, ktoré sú zrealizované v jednom súvislom pohybe. Ide o zablokovanie útoku, o jeho odvrátenie pákovým efektom a o zásah bez toho, aby sa stratil kontakt s čepeľou.

Na streh: Obranný postoj, ale aj útočný. Je to v podstate postoj pripravenosti.

Finta: Blaf, ktorý sa pokúša vyprovokovať súpera k reakcii predstieraním, že sa chystáte zaútočiť, no pritom to tak nie je.

Výpad: Útočný pohyb, ktorého zámerom je zásah.

Kryt: Obranné odklonenie súperovej čepele.

Odbod: Protiútok, ktorý nasleduje po úspešnom kryte.

PRVÁ ČASŤ

VYVOLENÁ

1.

SI TERČOM

“Kresťanstvo je boj, nie sen.”

—WENDELL PHILLIPS

Vo svete, ktorý je už tak či tak zaplavený množstvom násilia, vás možno prekvapí moje tvrdenie, že ženy všetkých vekových kategórií sa potrebujú chopiť zbrane a pridať sa k boju. Dúfam, že pri listovaní stránkami tejto knihy objavíte tých mnoho dôvodov, prečo neexistuje žiadne neutrálne územie. Nežijeme násilím meča, no prišiel čas, aby sme žili v moci meča.

Už či si to uvedomujete alebo nie – prvým dôvodom, prečo potrebujete meč, je skutočnosť, že ste súčasťou gigantického boja a Boh nechce, aby jeho dcéry zostávali neozbrojené alebo zaskočené nevedomosťou.

Naliehavú potrebu adresovania tejto témy som pochopila nečakaným spôsobom. Bol začiatok júna v lete roku 2010 a ja som práve končila sériu cestovania a prednášok v piatich rozličných krajinách počas krátkeho obdobia štyroch týždňov. A podotýkam, že to neboli národy, ktoré boli blízke jeden druhému, takže súčasťou toho cestovania bolo prekonávanie časových pasiem, zamieňanie noci s dňom a presuny zo severnej na južnú pologuľu.

Keďže som bola premožená neustálym prekonávaním pásmovej choroby, druhý večer po svojom návrate domov som sa ako omámená pohybovala po dome a vtedy som si uvedomila, že som v miestnosti sama s mojím synom Ardenom. Keď som sa k nemu priblížila, potľapkal po gauči a pozval ma, aby som si s ním pozrela film. Nadšená z predstavy, že sa možno budem môcť pritulíť k môjmu synovi, som si k nemu sadla tak blízko, ako sa len dalo a spýtala som sa: „Čo ideme pozerať?“

„*Terminátora*,“ povedal.

OK, ešte predtým, než ma odsúdite, vydržte chvíľu. Ja ten film neschvaľujem, ani vám neodporúčam, aby ste si ho pozreli. Videla som jeho upravenú televíznu verziu, a dokonca aj v tej podobe bol hrozný v štýle osemdesiatych rokov! Avšak uprostred tých komických vlasov, nesúrodej hudby a zlých hereckých výkonov som objavila niečo hodnotné, o čom sa tu chcem s vami zdieľať, pretože to dokonale ozrejmuje, prečo som sa pustila do písania tejto knihy.

Ak o *Terminátorovi* nič neviete, dovoľte mi, vykresliť vám neskutočne skrátenu verziu toho filmu. Je to príbeh čašníčky Sáry Connor, ktorá jazdí na mopede a žije znudený, jednotvárný život v nádeji, že jedného dňa ju postretne veľká láska. Každých dvadsaťštyri hodín v jej živote vyzerá viac-menej rovnako. Počas dňa podáva hosťom koláče a kávu; po nociach dúfa, že jeden z jej náhodných nápadníkov sa zmení na čarovného princa. Počas dňa pracuje a počas noci čaká.

Tento predpovedateľný filmový scenár osemdesiatych rokov je radikálne narušený príchodom robotického vraha z budúcnosti. Naša hrdinka Sára najskôr zistí, že keď si zoberie voľno v práci, vystavuje sa tým určitému riziku a tiež si uvedomí, že niekoľko žien, ktoré majú rovnaké meno a priezvisko ako ona, je vyhlásených za mŕtvych. Terminátor, ktorého hrá Arnold Schwarzenegger – herec, bývalý guvernér Kalifornie, bývalý manžel Márie Shriver – očividne cestoval časom a ktokoľvek s menom Sára Connor je jeho terčom. Zdá sa, že neexistuje nič, čo by tohto mimozemského vraha dokázalo zastaviť. Nielen, že má silu a počítačové schopnosti robota, no tiež je vyzbrojený tými najnovšími automatickými zbraňami. Okrem všetkej tejto techniky má k dispozícii dáta, ktoré v osemdesiatych rokoch predstavovali top informácie – stránku, vytrhnutú zo žltých stránok, na ktorej sú uvedené telefónne čísla a adresy všetkých žien menom Sára Connor, ktoré žijú v jeho cieľovej oblasti. A keďže tento futuristický terminátor sa postupne prepracováva svojím zoznamom až nadol, naša hrdinka sa začne znepokojovať.

Po práci sa vracia do bytu, ktorý zdieľa so svojou priateľkou a telefónny záznamník jej oznámi, že ďalší náhodný nápadník s ňou zrušil stretnutie, a tak Sára zájde do klubu. Hovorí si, že ak je tá hrozba reálna, takto sa aspoň bude môcť ukryť v dave. Netrvá dlho a terminátor ju začne sledovať a po krátkej návšteve jej bytu sa Arnold objaví v klube s rozžhavenými zbraňami a vyvolá úplnú paniku. Chaos, krviprelievania a krik nahradia chabé tanečné pohyby a všetci sa odtiaľ snažia uniknúť. Vydržte však, v tejto temnej dráme prichádza totiž na javisko ešte jeden hráč.

Presne v tom istom čase, ako sa objaví jej vrah z budúcnosti, oznámi svoj príchod aj jej ochranca z budúcnosti a Sára ponúkne takéto neodolateľné pozvanie: „Pod' so mnou, ak chceš žiť.“ Keďže táto voľba je úplne jasná, Sára na rozhodovanie nepotrebuje dlhý čas: chce žiť. A tak vybehne z baru, naskočí do auta k úplne neznámemu človeku a tí dvaja sa pokúšajú utiecť. Avšak terminátorský vrah je neoblomný. Začnú sa naháňať na autách a guľky porozbívajú okná na aute a tiež Sárine nervy. Bez ohľadu na to, kam idú alebo čo spravia, svojho futuristického vraha sa jednoducho nedokážu zbaviť.

Táto pokojamilovná čašníčka a nádejná frajerka nemá ani poňatia o tom, prečo sa okolo nej rozpútal taký zúrivy boj. Popri lietajúcich guľkách a rozbíjajúcich sa autách jej jej ochranca začne rozprávať o tom, kým ona vlastne je. Vysvetľuje jej, že v budúcnosti bude legendárnou postavou a že celá armáda vstúpi do vojny vystrojená prezieravosťou a stratégiami, ktoré vymyslí a odovzdá svojmu synovi ona. V budúcnosti bude súčasťou hrdinského boja proti nepriateľovi celého ľudstva.

Sára nedokáže uveriť tomu, že je jedným z hráčov tohto absurdného príbehu a je presvedčená o tom, že došlo k zámene jej identity. Neexistuje žiadny dôvod, prečo by mala byť vnímaná ako hrozba v prítomnosti alebo v budúcnosti! V úsilí o získanie jasnosti a triezveho pohľadu na vec začne Sára odporovať tvrdeniam jej ochranca z budúcnosti. Ona nie je žiadna hrdinka... je len čašníčka! Dokonca ani nemá priateľa, a teda iste nemá ani žiadneho syna! Táto nočná mora je jedným obrovským nedorozumením; niekto si ju poplietol s niekym iným!

Jej ochranca však trvá na tom, že ona, Sára Connor, je naozaj tou hrdinkou a že jeho poslaním je vystrojiť ju a chrániť. Pochopiteľne premožená a úplne zničená Sára nakoniec vykrikuje: „Ja som nič nespravila!“

Na čo jej ochranca odpovedá: „Nie, ale spravíš!“

A tento moment ma dostal – priamo tam, sediac na gauči s mojím synom.

Táto veta z minulého storočia: „Nie, ale spravíš!“ sa nabúrara do mojej prítomnosti a ja som si uvedomila, že náš nepriateľ často vie, kto sme – ešte predtým, než to my sami zistíme. A je najvyšší čas, aby si každý z nás uvedomil dve veci, ktoré v tú noc pochopila Sára. Moja drahá,

1. Si terčom.
2. Môže byť z teba hrdinka.

Hovorím, že *môže byť*, pretože to rozhodnutie je na tebe.

Terč

Venujme sa najprv myšlienke, že si terčom.

Ak si kresťanka, si terčom Satana, nepriateľa duší a Kniežata tmy. Na tomto postavení sa nedá nič zmeniť. Na tejto zemi existuje veľmi skutočná, značne štrukturovaná sila temna, ktorá bojuje proti všetkému, čo reprezentuje Božie svetlo a život.

Preto je dôležité, aby si vedela, čo znamená, byť terčom.

K slovám, ktoré popisujú význam slova terč v tomto kontexte, patria slová ako *mieriť, cieľ, cieľový, zaostriť, koniec a úmysel*.

Satan považuje za jeden zo svojich cieľov odvrátiť tvoju pozornosť od toho, kým naozaj si a aký je skutočný zámer tvojho života. Sústredene sa zameriava na to, aby ťa zlákal z cesty sily, života a autority a aby ťa naviedol na cestu k zámernej skaze.

Ak máme ďalej rozvíjať túto myšlienku, že si hrdinka, potrebuješ pochopiť jeden nový a možno aj tak trochu cudzí pohľad; pohľad, ktorý je omnoho podstatnejší ako nejaký výrok z filmu. Lebo skutočne temný a vražedný nepriateľ si už uvedomuje, kým naozaj si. On pozná tvoj potenciál a systematicky sa snaží podkopávať tvoju budúcnosť. Verím tomu, že *útoky na tvoj život majú omnoho viac do činenia s tým, kým by si mohla byť v budúcnosti, než s tým, kým si bola v minulosti*.

Ide o to, že podobne ako ten vrah z budúcnosti vo filme *Terminátor*, aj tento nepriateľ má tvoje meno. Nenechaj sa tým vystrašiť. Zhlboka sa nadýchni a uvedom si, že žiješ preto, lebo máš nejaký zámer. Nebuď paranoidná, ani si tento popis neber osobne, pretože to nie je nič osobné. Ten útok je nasmerovaný na jedného človeka a zároveň na všetkých. Pre nepriateľa našich duší to nie je nič osobné; je to len spôsob jeho práce.

Nikto nespúšťa rozsiahly, systematický útok proti niečomu, čo nie je považované za hrozbu. Máte také isté meno ako aj ja: kresťan. Toto označenie je viac, než len popis nejakej náboženskej skupiny; znamená „pomazaný/á.“ Ty si milovaná, kráľovská dcéra Najvyššieho Boha. Prístup nepriateľa možno pri každom z nás vyzerá inak, avšak on spraví všetko, čo je v jeho silách, aby prekazil alebo pokrivil tvoj rast, aby ťa nalomil pre jeho zámery a odviezol ťa od tvojho nebeského cieľa. Neexistujú žiadne izolované alebo imúnne dcéry, ktoré by mohli úplne uniknúť pre jeho útokmi. A nenahováraj si, že tvoj vek alebo tvoja finančná alebo rodinná situácia alebo status robí z teba výnimku.

Toto nie je o tebe. Toto nie je o mne. A ak máme byť úplne úprimní, toto dokonca ani nie je náš boj. Toto je Pánov boj. My sme jeho zbrane svetla vo svete tmy.

„Celý priebeh ľudských dejín možno závisí od zmeny srdca jedného osamoteného a dokonca pokorného jednotlivca... Lebo práve v osamotenej myšli a duši jednotlivca zúri boj medzi dobrom a zlom a práve tam sa ten boj vyhráva alebo prehráva.“

—M. Scott Peck

Ženy ako bojovníčky

Skutočnosť, že si žena, ťa robí ešte konkrétnejším terčom a hodnotnejším cieľom Satanovho nepriateľstva.

Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou,
medzi твоjím potomstvom a jej potomstvom.

1. Mojžišova 3:15

Nepriateľstvo je zakorenená nenávisť a nezmieriteľná nevraživosť. Tieto slová popisujú obrovskú priepasť, ktorá vyjadruje, že s každou ďalšou generáciou sa Satanove nepriateľstvo a nenávisť prehĺbujú, keďže sa mu kráti čas a naliehavosť rastie. Nikdy predtým neboli jeho útoky voči ženám a deťom podlejšie, očividnejšie a rozšírenejšie.

Nepopierateľný dôkaz tejto skutočnosti sa dá nájsť v konzervatívnom odhade, ktorý hovorí, že v súčasnosti päťdesiat miliónov žien jednoducho chýba. Čo myslím slovom *chýba*? Tieto dcéry tu jednoducho nie sú. Nikdy sa ich nepodarí nájsť. Hlavným dôvodom ich zmiznutia je cieľavedomé praktizovanie hubenia jedného pohlavia (gendercída). Genocída je hubenie nejakej rasovej, národnostnej, politickej alebo kultúrnej skupiny; gendercída je hubenie na základe pohlavia. Autorka Mara Hvistendahl vo svojej poslednej knihe *Neprirodzený výber (Unnatural Selection)* cituje štatistiky, ktoré poukazujú na toto šialenstvo: len v samotnej Ázii sa pravdepodobne viac ako 160 miliónov dievčatiek nikdy ani raz nenadýchne vzduchu, lebo ich pôrod je prekazený prostredníctvom potratu.¹

Byť dcérou v krajinách ako Čína, India a Pakistan a na Africkom kontinente, znamená žiť v neustálom nebezpečenstve. Znamená to, že budete zneužívaná, predaná, zanedbávaná alebo že budete obeťou vraždy zo cti.

Moja drahá, nemysli si, že si v bezpečí len preto, že nežiješ v rozvojovej krajine. Čísla neklamú. Tvoje miesto narodenia znamená len to, že sa staneš terčom iného typu útoku. Nepriateľský vrah na teba zaútočí z inej strany a verím tomu, že on už usilovne pracuje na tom, aby odviezol tvoju pozornosť od toho, aby sa v tvojom živote nikdy nezrodil Boží plán, ktorý Boh s tebou má.

Tieto veci tu nehovorím preto, aby som ťa vystrašila. Chcem, aby si spoznala váhu svojej chvíle v rámci dejín. Ako dcéra tejto doby si terčom. Faktor hrdinstva je tvojim rozhodnutím. Ak sa ti tieto veci nepodarí vnímať také aké sú, budeš si tieto útoky proti sebe alebo proti viere brať osobne, a preto budeš na ne aj reagovať na osobnej úrovni. Toto je však väčšie, než ktorákoľvek z nás. Tento boj absolútne nemôžeš a nesmieš bojovať osamote. Tento konflikt si vyžaduje nebeskú stratégiu a podporu. Hoci začína našou individuálnou reakciou, ona samotná nebude nikdy postačujúca. Potrebujeme byť individuálne vyzbrojené niečím večným a vytrénované k práci v spoločnosti iných.

Hoci tie čísla sú hrozné, sú len náznakom väčšej tmy. Je čas, aby si pozdvihla svoje oči a prepožičala svoj hlas tomu, čo by nebo chcelo prehovoriť do tejto prázdnoty. Rámec príbehu je stanovený. Na jednej strane stojí neoblomne krutý nepriateľ, ktorý sa neustále snaží o tvoje zničenie a na druhej strane je vznešený princ nekonečnej lásky, ktorý je rovnako silne rozhodnutý pomôcť ti zrealizovať všetko, k čomu si bola stvorená. Ježiš, naše nebeské Knieža, ťa vždy bude milovať. Jeho láska nikdy nekončí a je ešte neoblomnejšia ako nepriateľstvo tvojho vraha. Rola, ktorú sa rozhodneš zohrať v tomto boji, je otázná. Budeš neozbrojená civilistka, obeť, vojnový zajatec alebo hrdinka?

Počas svojho rozhodovania si, prosím ťa, uvedom toto: neexistuje žiadne bezpečné, neutrálne územie. Je len otázkou času, kým sa budeš musieť pridať buď na jednu alebo na druhú stranu. Je vždy lepšie, ak si dopredu zámerne premyslíš, kde chceš vedome stáť, než aby si sa vďaka svojmu pasívnemu postojú len tak ocitla na niektorej strane. Pamätaj na to, že *Boh si ťa vyvolil ešte predtým, než stvoril zem.*

„V ňom sme sa stali aj dedičmi predurčenými podľa rozhodnutia toho, ktorý koná všetko podľa zámeru svojej vôle, aby sme boli na chválu jeho slávy; my, ktorí sme už predtým mali nádej v Kristovi. V ňom ste aj vy, ktorí ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojej spáse, a uverili mu, dostali pečať prislúbeného Ducha Svätého, ktorý je zárukou nášho dedičstva na vykúpenie tých, ktorých si získal, na chválu jeho slávy.“
Efežanom 1:11-14

Ak tomu rozumiem správne, ku koncu príbehu sa všetko dosť vyjasní. Nieкто bude horúci a nieкто studený, silný alebo slabý, zaangažovaný alebo nezaangažovaný, vojak alebo zradca, slobodný alebo zajatý a hrdina alebo obeť.

Viem, že tieto rozhodnutia sú veľmi čierno-biele, pretože ich úlohou je ohlasovať naliehavosť nášho súčasného postavenia ako

žien. Netvrdím tým, že sa nachádzaš pod nejakým bezprostredným ohrozením gendercidy. No podčiarkujem tým, že zúfalo potrebujeme konštruktívne a proaktívne zaujať postoj. Nie je čas na to, aby ste zotrvali v nevedomosti a bez zbraní, a preto som napísala aj túto knihu.

Počas práce na tejto knihe som si prelistovala *Rady skúseného diabla* od C.S.Lewisa, ktoré sú popisom fiktívnej korešpondencie medzi mladým démonom a jeho dozorcem. Obaja sa snažia vlákať do pasce jedného mladého muža. Nádherou tej knihy je to, že nám dáva nahliadnúť do vnímania nepriateľa a do toho, ako prekrúca a narúša pravdu a ako sa nás snaží odvrátiť od Boha.

V jednej časti sa démoni škodoradostne chvália svojou schopnosťou prekrúcať rolu ženy: „Všetko je zhrnuté v modlitbe, ktorú nedávno údajne vyslovila jedna mladá žena: Ó, Bože, sprav zo mňa úplne normálne dievča tohto storočia! Vďaka nášmu úsiliu to bude v rastúcej miere znamenať: „Sprav zo mňa koketku, debila a príživníka.“²

Chce sa mi plakať z prorockej irónie tejto publikácie z roku 1942, lebo pravdivo zachytáva postoj príliš mnohých dcér našej doby. Pri čítaní tohto citátu mi vystali štyri slová: „normálne,“ „koketka,“ „debil“ a „príživník.“

Rozoberme si najprv slovo normálne. Keď si sa znovuzrodila, normálne si zanechala za sebou. To neznamená, že si sa stala čudná alebo nenormálna; znamená to ale, že si si vyzliekla všetko priemerné a bežné a bola si prikrytá jeho spravodlivosťou. Možno žiješ v tomto pozemskom čase, no v konečnom dôsledku si dcérou večnosti.

Ako ďalší je tam použitý výraz *koketka*. Tento výraz sa dnes už tak veľmi nepoužíva a popisuje zvodnú alebo roztopašnú ženu. Medzi synonymá tohto slova patria slová ako *vandráčka*, *pobehlica*, *štetka* a *cundra*. Žiaľ, presne tieto slová sú zakomponované do populárnych piesní našej doby.

Pojem *debil* sa začal používať začiatkom 20. storočia a popisoval človeka, ktorý má IQ na úrovni osem až dvanásťročného dieťaťa. V kontexte citátu C.S.Lewisa predstavuje generáciu dcér, ktoré odmietajú vyrásť a ktoré odmietajú prejsť od dievčenských rozmarov k múdrosti ženy.

A to posledné slovo, *príživník*, popisuje človeka, ktorý žije z podpory iných a na úkor iných a nevracia im naspäť nič užitočné. To je presný opak toho, čo by mala reprezentovať Božia dcéra! Svojím životom máme byť podporou pre iných a vytvárať príležitosti pre znevýhodnených a nezneužívať iných. Pozrite si však na obálky ženských časopisov,

ktoré sú vystavené pri pokladniach v potravinách. Starnutie vám začne pripadať ako choroba, zatiaľ čo všetci oslavujú prchavú mladosť a zjavnú nezrelosť. Sexuálna zdatnosť triumfuje nad skutočnou intimitou a spoločnosť nás povzbudzuje žiť nápadne extravagantným životom a privlastňovať si všetko, o čo zakopneme. Ako ďaleko sme sa dostali.

To, čo je normálne, nevedie nikam a je zrejmé, že náš nepriateľ vie, že sme boli stvorené na niečo viac. Komu dovolíme, aby tvaroval naše modlitby? Tlak našich okolností nemôže tvarovať naše modlitby. Našej kultúre sa nedá dôverovať v tom, že by nám poskytla tie správne slová. Naše modlitby musia byť štruktúrované nebom. Architektom a autorom našich životov je Stvoriteľ neba a zeme. Pre dcéry tohto dvadsiateho prvého storočia nastal čas k tomu, aby sa stali ozvenou nebeských slov. Možno tá túžba vo vás je príliš veľká na to, aby ste ju dokázali obsiahnuť slovami, a presne preto potrebujete meč.

Verím tomu, že v určitom zmysle túžite byť výnimočnou, hrdinskou dcérou večného Najvyššieho Boha, ktorý sa správa cnostne, vedie ku skvostnej zrelosti a ktorého zámerom je obohacovanie života iných.

Jedným zo zámerov tejto knihy je pomôcť vám zostaviť si taký typ smelých, vierou nasýtených modlitieb (mečov), ktoré dokážu špecificky adresovať vašu chvíľu v dejinách.

Stará taktika

Nemáme čas na to, aby sme sa od strachu utiahli. Je doba, keď musíme povstať a prekviatať v láske. Keď som sa stala kresťankou, dozvedela som sa, že Boh má skutočný plán pre môj život. Nešlo iba o to, že sa zmenila moja cieľová stanica v posmrtnom živote. Dozvedela som sa, že na mojom živote záleží už teraz. Bola som draho kúpená a môj život už nepatrí iba mne, aby som ho premrhala. Boh chce, aby som sa stala všetkým, čím ma stvoril a čo chce zo mňa mať.

Keď som sa stala kresťankou, dozvedela som sa, že Boh má skutočný plán pre môj život. Nešlo iba o to, že sa zmenila moja cieľová stanica v posmrtnom živote. Zistila som, že záleží aj na mojom živote. Bola som draho kúpená a môj život už nepatrí mne a nemám ho premrhať. Boh chce, aby som sa stala všetkým tým, čím ma chcel od začiatku mať.

Teraz nie je čas na to, aby sme sa od strachu utiahli. Je doba, keď musíme povstať a prekviatať v láske.

Keď sa staneš tým, čím ťa Boh chcel od začiatku mať, je to tvoj najlepší útok a zároveň aj tvoja

najlepšia obrana voči nepriateľovej stratégii. Očividne ti neprekazil, aby si sa vôbec dokázala nadýchnuť. A teraz je čas na to, aby si mu zabránila v udusení duchovného semena, ktoré Boh do teba zasadil. Keď ťa nepriateľ utláča, robí to vždy kvôli tomu, že sa bojí, čím by sme sa mohli stať. Pamätajte na to, že utláčatelia sú prefíkaní, no veľmi často sú aj ustráchaní. V určitom zmysle sa boja samotných ľudí, ktorých sa snažia utláčať. Boja sa, že tvoja sila ich vystaví riziku.

„Uvažujme, ako sa voči nemu rozumne zachovať, aby sa nemnožil, lebo v prípade vojny by sa pridal k našim nepriateľom, bojoval by proti nám a odišiel by z krajiny. Preto nad ním ustanovili dozorcov, aby ho trápili ťažkými robotami. Staval pre faraóna zásobovacie mestá Pitóm a Raamsés. Čím väčšmi ho však utláčali, tým väčšmi sa rozmnožoval a rozrastal, a Egypťania sa priam desili Izraelitov.“ (2. Mojžišova 1:10-12, dôraz doplnený)

Keď sa faraónovej utláčateľskej taktike nepodarilo zredukovať silu Izraelitov, rozhodol sa pre radikálnejšie opatrenia: gendercídu a infanticídu. To teda nie sú nejaké nové taktiky nepriateľa; majú svoju krutú históriu už od staroveku. Biblia zaznamenáva dva prípady zabíjania nemluvniat. Prvý prípad je zaznamenaný v knihe Exodus a začína rozkazom egyptského kráľa, týkajúceho sa židovských pôrodných báb:

„Keď budete pomáhať pri pôrode hebrejským ženám, dajte pozor na pohlavie: Ak je to chlapec, usmrťte ho, ak dievča, nechajte ho nažive!“ (1:16)

Je dôležité, aby sme si všimli, že faraón nariadil smrť maličkých chlapcov tesne predtým, ako sa mal narodiť Mojžiš. Mal pocit, že sa postupne naplnil čas a má sa narodiť hrdina? Báł sa nepriateľ potenciálneho povstania? Faraón sa rozhodol využiť celoplošný, systematický prístup na odstránenie oboch rizík. Avšak dejiny poukazujú na to, ako tento ďalekosiahly útok nedokázal zabrániť narodeniu malého chlapca Mojžiša. Iróniou osudu je, že bol dokonca vychovávaný v bezpečí faraónovho domu ako egyptský syn.

Keď Mojžiš zistil, kým je a čím ho Boh chcel od začiatku mať, Boh použil púšť k tomu, aby ho preformoval na osloboditeľa, ktorý viedol Izraelitov k slobode po tristo-ročnej egyptskej porobe. Hoci faraón vyhubil celú generáciu synov (armádu), Boh na to odpovedal tak, že vzbudil vodcu, ktorý vyslobodil jeho ľud a s nasadením zaň bojoval.

Ďalší prípad v Písme, ktorý popisuje, ako nepriateľ použil gendercídu malých chlapcov, sa odohráva v čase Ježišovho narodenia. Keď sa mudrci nevrátili späť k Herodesovi, prikázal, aby všetci židovskí chlapci od 2 rokov nižšie boli popravení.

„Keď potom Herodes zbadal, že ho mudrci oklamali, veľmi sa nahneval. Dal povraždiť v Betleheme a na celom okolí všetkých chlapcov do dvoch rokov, a to podľa času, na ktorý sa dôkladne povypytoval mudrcov. Vtedy sa splnilo, čo povedal prorok Jeremiáš: Hlas bolo počuť v Ráme, plač a veľký nárek. Ráchel oplakávala svoje deti a nechcela sa dať potešiť, *lebo ich už niet.*“ (Matúš 2:16-18, dôraz doplnený)

To sú desivé slová ...*lebo ich už niet.* V týchto dvoch biblických príbehoch rozzúrení pozemskí králi nehanebne vyvraždili maličkých chlapcov, lebo sa báli, že tí chlapci sú potenciálnymi nositeľmi osudových zmien. Verím tomu, že znovu sme na prahu uvoľnenia z útľaku a zajatia, avšak tentokrát sú terčom tohto útoku proti všetkým dievčatá a nie chlapci.

„Drak sa na ženu nahneval a odišiel bojovať proti ostatným z jej potomstva, ktorí zachovávajú Božie prikázania a držia sa Ježišovho svedectva.“ (Zjavenie 12:17)

Všimnite si tú podobnosť v motiváciách vystrašených pozemských kráľov a Satana, vystrašeného draka. Obaja sú vystrašení z toho, že stratia svoju moc, obaja zúria a obaja vedú vojnu proti ľuďom a ich potomstvu.

Všetci, ktorí sa ešte nestali obeťou, majú šancu, zvoliť si dráhu hrdinu. Cieľom tejto knihy je, aby si si vzala svoju zbraň a bola posilnená, pretože počas toho, ako budeš rásť v sile, náš Najvyšší Boh povstáva proti nepriateľovi.

2.

ZROD MEČA

„A každý človek stojí s tvárou ožiarenou svetlom svojho vlastného vytaseného meča a je pripravený vykonať to, čo dokáže hrdina.“

—ELIZABETH BARRETT BROWNING

Možno sa divíte, že prečo meč. Nebolo by na sebaobranu lepšie využiť odstup a presnosť strelnej zbrane? Ak je tento nepriateľský útok taký ďalekosiahly, prečo by sme naň nemali odpovedať zbraňami hromadného ničenia? Nie sú meče tak trochu archaické?

Dlhé tisícročia sa mečom darilo byť súčasťou dejín a navždy vyryť svoj romantický obraz do našich myslí. Meče, ako ich poznáme, boli po prvýkrát ukované v Dobe bronzovej, teda v období približne 3000 rokov pr.n.l. Tento nástroj sa vyvinul z bežnej kopije a noža vtedy, keď kováči začali kombinovať bronz a meď. Tento popis je však neúplný, pretože hovorí iba o mečoch, ktoré sa zrodili v našej dobe. Meče sú totiž staršie – do tej miery, že im nedokážeme prisúdiť naše časové meradlo.

Z Písma sa dozvedáme, že dlho pred obdobím ľudí boli v nebeských kovárskych dielňach vytvorené meče, ktoré nosili najmocnejší anjeli v takej forme, akú sme ešte nevideli. Prvý meč, s ktorým sa stretávame v Biblii, bol vyrobený z blčiaceho plameňa a otáčal sa v rukách cherubína s obrovskými krídlami.

„Odohnal človeka a na východ od záhrady Eden postavil cherubov a *blýskavý plamenný meč*, aby strážili cestu k stromu života.“ (1. Mojžišova 3:24, dôraz doplnený)

Predstavte si to! Tento strážcovský meč sa pohyboval. Bol plamennou prekážkou, ktorá zatarasila cestu k Stromu života, a tak zabezpečovala, aby sa vyhnaní Adam a Eva nikdy nemohli ani dotknúť toho stromu v Edene, ani si dať z jeho ovocia.

Keď potom ďalej sledujeme biblické dejiny, nachádzame meče v rukách jednotlivcov a armád, ktoré ich využívajú tak na dobro ako aj na zlo. Posledná spomienka meča v Písme sa týka mocného meča, ktorý symbolizuje konečnú autoritu a súd v knihe Zjavenia:

„Z úst mu vychádza ostrý meč, aby ním bil národy. Bude nad nimi vládnuť železnou berlou a sám bude šliapať lis s vínom rozhorčeného hnevu všemohúceho Boha. Na plášti a na bedrách má napísané meno: Kráľ kráľov a Pán pánov.“ (Zjavenie 19:15-16, dôraz doplnený)

Takže od počiatku ľudských dejín až po poslednú kapitolu časov, ktoré sú nám známe, sa stretávame s mečom. Ty a ja putujeme po zemi v časovom období, ktoré je omnoho bližšie k triumfálnemu záveru ako k tomu smutnému počiatku. Naše časové obdobie je prirovnávané k vyvrcholeniu pôrodných bolestí u ženy, k tým intenzívnym prechodným bolestiam, ktoré predchádzajú samotný pôrod. V tomto období zisťujeme, že potrebujeme spoločenstvo meča. Nie sme anjelskí strážcovia, a preto si nemusíme predstavovať, že by sme niekedy svoje meče mohli použiť na to, aby sme niekomu zabránili vstúpiť do záhrady Božej dobroty. A podobne nemáme vykonávať rolu sudcu, lebo toto právo je vyhradené pre nášho Kráľa kráľov. V rukách Božích dcér sú meče skôr zbraňami života a svetla.

Boží meč

Chcem sa s vami zdieľať s niečím, čo som objavila počas tvorby tejto knihy. V kombinácii písmen, ktoré sú v anglickom jazyku písané ako God's word (Božie slovo) je ukryté slovo „sword“ (meč). Keď ponecháte všetky tie písmenká a zmeníte medzi nimi len medzeru, zistíte, že Božie slovo je Boží meč.

Nie je to úžasné? Je to neočakávaným potvrdením toho, čo čítame u Pavla v Liste Efežanom: „meč Ducha, ktorým je Božie slovo“ (6:17).

Všetko, čo potrebujeme alebo len budeme potrebovať, je v jeho Slove a my ho skúmame ako keď hľadáme zakopaný poklad!

Keď som sa prednedávnom modlila, mala som ohromujúci pocit, že príliš veľa Božích dcér v tejto generácii nie je vyzbrojených. Neznamená to iba to, že sú nesprávne vystrojené a nepripravené. Znamená to tiež to, že sú v ohrození a že sú neuveriteľne zraniteľné voči podvodom. V posledných dňoch náš nepriateľ zintenzívni svoje výpady s dvojsečným mečom falošných učiteľov a bratov v spojení so sebaklamom. Nový zákon je plný varovaní pred podvodmi a falošnými učiteľmi. Evanjelium Matúša a 1. Jánov list nás varujú:

„Povstane aj mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých.“
(Matúš 24:11)

„Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú od Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov.“ (1. Jána 4:1)

Ako sa dá bojovať s podvodom? Slová ľudí posudzujeme podľa pravdy Božieho Slova. Keď železo Božieho Slova bude ostríť náš život, budeme stále viac v súlade s tým, čo je pravdivé. No bez ohľadu na to, čo všetko vieme, ak to aj nerobíme, ocitáme sa znova v nebezpečenstve.

„Bud'te uskutočňovateľmi slova, nielen poslucháčmi, ktorí klamú sami seba.“ (Jakub 1:22)

Počas boja je potrebné používať meče. A jedným zo spôsobov takéhoto použitia je prepojenie meča Božieho Slova s realitou nášho života.

„Ak vieme, čo je dobré, no nepraktizujeme to,
často sa to zvráti na zlé.“
—C. Martelli, šermiarsky majster

Umenie meča alebo šermiarstvo sa najlepšie učí v zápale boja. Boje alebo zápasy sú skúšobným terénom toho, čo ste už uviedli do praxe. Konflikt dokáže preskúšať povahu toho, čo už bolo kalené počas obdobia prípravy.

Chcela by som túto myšlienku rozviesť prostredníctvom jedného príbehu, ktorý zachytáva, ako som pochopila, prečo potrebujem napísať túto knihu.

V roku 2009 som sa ocitla medzi dvoma konferenciami v krásnom národe Nového Zélandu. Mala som celé ráno na dohnanie spánku a celkom som sa z tej predstavy tešila. Bolo už niečo po polnoci a ja som sa zababušila do priehrady vankúšov a s pokojným povzdychom som sa bezpečne prikryla perinou a posteľným prádlom.

Predtým, než som zavrela svoje oči, som natočila tvár na digitálne hodinky, ktoré boli na druhej strane. Nepotrebovala som žiadny alarm, žiadne budenie, žiadny budík na mojom telefóne. Mohla som si predsa pospať! Zatiahla som hrubé závesy, do uší som si vložila upchávky a prehltna som svoju melatonínovú uspávaciu tabletku. Pozorne som spravila všetky opatrenia preto, aby som sa uistila, že moje cestovaním vyčerpané telo sa nezobudí dovtedy, kým si úplne neoddýchnem.

Ale ako to už býva, ten odpočinok mi nebol dopriaty. Niekedy medzi tmavými hodinami okolo 3 a 4 nad ránom som sa ocitla v čudnom bdelom stave a v mojej hlave znela trojslovná veta:

Prekuj svoj meč.

Naozaj? Čo sa mi to sníva? Obrátila som sa na druhú stranu, skontrolovala upchávky v ušiach a ešte hlbšie som sa zaborila do svojich vankúšov. Toho hlasu som sa ale nezavila; opakovane prišiel znova:

Prekuj svoj meč.

Zašla som do kúpeľne a po tom som znova vliezla do postele. Nejak sa mi znova podarilo prebojovať do sveta snov, no už to nebolo také ako predtým. Môj spánok bol nepokojný a plytký a v rámci môjho neľahkého podriemkavania niekto neustále opakoval...

Prekuj svoj meč.

Zobudila som sa a pozrela som sa na hodinky, na ktorých už bolo niečo po štvrtej hodine ráno. Vedela som, že nebudem vedieť znova zaspať, pokiaľ neutíšim ten refrén v mojej mysli. Zavrela som si oči a snažila som si ľahnúť do tej polohy, v ktorej som tie slová počula predtým – dúfajúc, že sa mi podarí zistiť, prečo tie slová počujem práve teraz. Bola to nejaká pasáž z knihy, ktorú som nedávno čítala alebo scéna z nejakého filmu? Ako som vo svojej mysli voľne prechádzala zoznamom týchto rôznych možností, spomenula som si na rozhovor, ktorý som počas balenia sa na túto cestu mala s jedným z mojich synov. „Je niečo špeciálne, čo by si chcel, aby som ti priniesla z Nového Zélandu?“, spýtala som sa.

„Mami, chcel by som čokoľvek, čo nejak súvisí s *Pánom prsteňov*,“ odpovedal bez zaváhania.

V tej chvíli som zapochybovala o tom, že by som mu s týmto jeho prianím mohla nejak pomôcť, a tak som od neho chcela počuť viac detailov. Popísal mi niekoľko možností, a preto hneď ako som priletela do Aucklandu, som požiadala svojho vzácneho hostiteľa, aby mi pomohol nájsť vecičky súvisiace s *Pánom prsteňov*. Vysvetlila mi, že omnoho väčšiu šancu pri hľadaní takýchto pokladov mám buď na internete alebo doma, v Spojených štátoch amerických. A odvtedy som už na požiadavku svojho syna takmer vôbec nepomyslela. Ale teraz, uprostred noci, som uvažovala nad tým, či tá veta, ktorú počujem, „*Prekuj svoj meč*,“ nepochádza náhodou z filmu *Návrat Kráľa*, ktorý bol natočený na motívy trilógie *Pán prsteňov* od J. R. R. Tolkiena.

Vstala som z postele, zapla som svetlo a posadila som sa s nádejou, že sa mi podarí zachytiť zopár myšlienok a že potom sa budem môcť znova vrátiť k môjmu spánku. No hneď ako som začala písať, mi myšlienky prichádzali na myseľ tak rýchlo, ako som ich len dokázala zachytiť pomocou môjho škrabopisu. Duch Boží použil kombináciu obrazov, biblických textov a slovných spojení a pomocou nich ma zasvätil do vecí, o ktorých teraz píšem v tejto knihe.

Počula som šepkanie Ducha, že príliš veľa frakcií Kristovho tela používa iba kúsky a fragmenty jeho Slova a nevyzdvihuje jeho Slovo ako celok. Duch tiež hovoril, že ťažkosti (ekonomické, prírodné, politické, kultúrne a sociálne) budú prichádzať na zem s rastúcou frekvenciou a silou. Tieto skúšky v konečnom dôsledku poslúžia na zjednotenie jeho ľudu pre jeden zámer a cieľ. A keď bude Božie Slovo vyvyšované v celej svojej sile a autorite, budú zjavené odpovede na veci, ktoré z toho budú vyplývať.

Keď som počúvala tieto myšlienky, očami svojej mysle som videla jednotlivcov, ktorí pozdvihovali polámané kúsky kedysi celistvých zbraní a bojových zástav. Pozdvihovali síce drždádlá mečov, tie však boli nepoužiteľné bez ich ďalšej časti (čepelí) a bez ich reznej sily. Na pódiami, ktoré pripomínali oltáre, ležali dolámané hroty, ktoré za normálnych okolností slúžia ako koncové body silných čepelí, ktoré dokážu preraziť svoj cieľ. Ako osamotené a oddelené neboli tieto časti mečov ničím viac než odpadovým kovom.

A iní bojovníci mali zase vo svojich rukách odlomené čepele mečov, ktoré nemali drždádlá. Vojaci nemohli s nimi narábať bez toho, aby sa zranili alebo aby si ublížili, a tak ich radšej odložili nabok. Ďalšia skupina držala meče, ktoré nemali záštitu, ktorá chráni bojovníkove ruky pred tým, aby sa počas boja a úderov skĺzli dole po čepeli. Keď boli všetky tie časti pospájané, boli silné a použiteľné a jasne reprezentovali funkciu meča a jeho správne použitie. Keď boli oddelené, boli to ostré hrany bez hrotov, kov bez moci a čepele bez hybnej sily.

Kvôli rozptýleniu a oddeleniu mnohé časti ani neboli identifikovateľné; sú funkčné iba vtedy, keď sú spojené s ostatnými časťami do jedného celku. Zatiaľ čo my bojujeme iba s časťou našej výzbroje, nepriateľ napreduje plne ozbrojený. Počujem jeho smiech, keď nás vidí bláznivo mávať našimi rozdelenými slovami – alebo slovami, ktoré rozdeľujú – a pritom ich najväčšia sila je v ich celistvosti.

V časoch relatívneho pokoja a spokojnosti nás možno na krátky čas dokážu udržať pri živote aj maličké kúsky evanjelia. No kúsky evanjelia nepostačia na to, aby sme mali odolnosť a výdrž v časoch zúfalstva – presne ako keď rozdelená cirkev padá.

Všetko, čo potrebujeme na to, aby sme mohli znova dať dokopy bojové zbrane pre toto obdobie, sa dá nájsť v Božom Slove. Každý veľký aj malý kúsok už čaká na naše zjednotené, živé rozhodnutie. Ak potrebujeme zakúsiť pec utrpenia na to, aby sme sa spojili v zjednotenej modlitbe a aby to, čo bolo rozdelené, mohlo byť opäť hladko spolu spojené, nech sa to stane.

Prosím vás, aby ste nechápali zle, čo tu hovorím. Vôbec nenavrhujem, aby sme robili kompromisy so Slovom alebo aby sme ho menili. Naliehavo vyzývam, aby sme Slovo študovali, modlili sa a hlásali ho celistvým spôsobom a aby sme mu dovolili na nás vplývať. Slovo Božie je živé, mocné, dokonalé a čisté.

To, čo som počula a videla, bolo volanie k hlásaniu Jeho Svätého Slova vo všetkej múdrosti Jeho rady a kráse Jeho sily. Bolo to pozvanie na preformovanie ľudskej reči na obraz tej nebeskej a nie na obratie Božieho Slova o jeho božský pôvod a jeho prispôbenie ľuďom.

Satan sa nebojí roztrúsenej cirkvi, ktorá narába s kúskami alebo fragmentmi Božieho mocného Slova, no od strachu sa trasie pred cirkvou, ktorá povstáva s mečom jeho Slova, ktorý je prekutý a ktorý sa prejavuje v našich životoch. Keď začneme čítať a aplikovať celé Slovo a nie len naše obľúbené texty, potom skutočne zistíme, čo sme to dostali do našich rúk. Telo Kristovo povstane v jednote, keď naše silné stránky začneme používať na vzájomné ostrenie a nie na vzájomné útoky. Keď sa cirkev podriadi Božiemu kúpeľu a očisťovaniu, spomenie si na to, že meče sa majú používať pri strete s nepriateľmi a nie priateľmi.

Prekutý meč

Keď som sa vrátila domov z Nového Zélandu, pozrela som si tretí film z trilógie Pán prsteňov, aby som zistila, či sa tam nachádza tá veta a ak áno, v akom kontexte. Návrat Kráľa je dlhý film, a preto tu iba stručne zhrniem jeho dej.

Pojednáva o počiatku obrovskej bitky medzi dobrom a zlom, ľuďmi a démonmi, svetlom a tmou. Spojenecké armády sa zhromaždili v príliš malom počte do boja proti zlovestným hordám, ktoré sa zoradili proti nim. Zdá sa, že pre zhromaždených statočných vyzerá byť ten boj stratený. A potom princezná Arwen zazrie kratučnú víziu, ktorá prinesie svetlo budúceho sľubu. Vráti sa ku svojmu kráľovskému otcovi a uprosí ho, aby prekul jeden staroveký meč. Tu sú jej slová:

„Z popola sa prebudí oheň, Z tieňov vypukne svetlo;
Obnovená bude čepel', ktorá sa zlomila,
A človek bez koruny bude znova kráľom...
Prekujte ten meč.“

V kontexte, ktorý je omnoho väčší ako tento film, vypálili tieto tri slová do môjho srdca mandát obrovských rozmerov. V tom filme boli slová z Tolkienovej básne pretkané výstižnými obrazmi, vrátane rozpálenej pece, kladiva a silného a zručného kováča. Oddelené časti boli zarovnané a potom spájané prostredníctvom opakovaných procesov ohňa, tlaku a vody až dovedy, kým jednotlivé časti nenadobudli zase svoju silu. Nakoniec bol ten meč obnovený.

Pôvodne zničený pamätník minulosti sa stal ligotavým symbolom všetkého, čo malo nastať! V tejto obnovennej čepeli sa spájali víťazstvá z minulosti s nemožnosťami súčasnosti a zároveň v nej bola obnovená nádej pre budúcnosť.

Ako veľmi sa to líši od nášho súčasného stavu? Ešte stále oslavujeme svedectvo toho, čo bolo – na úkor toho, čo by mohlo byť?

Som premožená, keď uvažujem nad tým, akú symboliku má prekovaný meč pre nás. Meč, ktorý nám bol zverený, je podstatne starší; je večný. Náš meč sa nespája iba s nejakým izolovaným víťazstvom; Slovo nášho živého Boha sa osvedčilo ako pravdivé znova a znova. V Pánovi prsteňov stál ten meč pri zrode nového poriadku; náš Boží meč stál pri zrode neba a zeme. Ich meč bol vytvorený z rudy Stredozemia; náš meč bol ukovaný v pohlcujúcom ohni neba. Prišiel čas, aby sme začali narábať s mečom Božieho Slova, aby sme dejiny tvorili a nielen aby sme na nich zanechávali svoju stopu!

Na rozdiel od Kráľa Aragorna, nášmu Pánovi zďaleka nechýba jeho koruna. Otázka, ktorá vyvstáva, znie: Sme pod jeho panstvom? Bojíme sa predstaviť si, čo by sa mohlo stať, keby sme oboma rukami uchopili Božie Slovo a dovolili mu stať sa našou konečnou autoritou? Čo keby sme prestali tak usilovne študovať Slovo a namiesto toho ho žili? Čo keby sme jednoducho hlásali Písmo a dovolili Duchu Svätému, aby ho vykladal? Verím, že je čas, aby cirkev bola známa svojou zručnosťou pri narábaní s mečom. Omnoho viac obratnosti totiž treba k tomu, aby človek mečom niekoho uzdravil, než aby človek mečom niekoho zranil.

„Ranu môjho ľudu liečia ľahkovážne. Hovorია: Pokoj, pokoj. Pokoja však niet.“ (Jeremiáš 6:14; 8:11)

Kozmetická operácia alebo povrchné uzdravenie má iba malý dopad, keď je potrebná transplantácia srdca. Ľudia sa nemôžu na náš svet dlho dívať a predstavovať si, že vidia pokoj, keď pokoja niet. Musíme mať pokoj a musíme sa nechať ovládať Kniežaťom pokoja, no nemôžeme hovoriť pokoj na miestach, kde Boh vyhlásil súd. Tu je Boží liek na tento stav:

„Takto hovorí Hospodin: Zastavte sa na cestách, pozerajte a skúmajte dávne chodníky. Kde je dobrá cesta, po nej choďte a nájdete odpočinok pre svoju dušu.“ (Jeremiáš 6:16)

Je tu jedna hlavná cesta a potom sú tu aj tie staroveké cesty. Po tej jednej ide množstvo ľudí, pretože je široká. Po tých ostatných kráča málo ľudí, pretože sú úzke. Božie Slovo má moc osvecovať našu cestu a odstraňovať sutinu, ktorá tú cestu prikrýva, aby sme po nej mohli kráčať. Meč Božieho Slova bude oddeľovať pozemské motívy od zámerov neba.

Napriek všetkému tomu, o čom sme doteraz hovorili, sa vám ešte stále môže zdať odporúčanie používať neviditeľné meče v našom dvadsiatom prvom storočí trošku nerozvážne alebo nerealistické. Nebol to predsa práve Ježiš, kto varoval Petra, že tí, ktorí žijú mečom, mečom aj zahynú? (Matúš 26:52). Predtým, než budeme

Meč Božieho Slova bude oddeľovať pozemské motívy od zámerov neba.

pokračovať, potrebujeme túto otázku zodpovedať. Spravme to tak, že sa vrátíme k Poslednej večeri, počas ktorej bol Ježiš obklopený svojimi učeníkmi. Ježiš začal dávať do protikladu to, čo poznali z minulosti s tým, čo ich čakalo v budúcnosti.

Potom im povedal: Keď som vás poslal bez mešca, bez kapsy a bez obuvi, či vám niečo chýbalo? Oni odpovedali: Nič.“ (Lukáš 22:35)

Takmer vidím, ako sa usmievali a ako mu pritakávali, lebo všetci si spomínali na to dobrodružstvo, keď vyšli von úplne naprázdno a mali iba Ježišove slovo a všetkého, čo potrebovali, sa im dostalo nadprirodzeným spôsobom. Potom im Ježiš predstavil nové obdobie:

„A on nato: Ale odteraz, kto má mešec, nech si ho vezme, podobne aj kapsu, a kto nemá, nech predá svoje šaty a kúpi si meč.“ (36. verš, dôraz doplnený)

Len aby ste vedeli, že si to nevymýšľam, iný preklad Biblie to vyjadruje takto:

„On im povedal: *Ale teraz*, kto má mešec, nech si ho vezme, takisto aj kapsu, a kto nemá, nech predá šaty a kúpi si meč. (36. verš, SSV)

Ježiš povedal nielen to, aby si vzali peniaze a kapsu; povedal im, že meč bude pre nich dôležitejší ako šaty! Dni, v ktorých bol Ježiš

známy ako „Dobry Učitel“ pominuli, lebo bol označený za zločinca. A títo učeníci sa zhromaždili v predvečer naplnenia všetkých prorociev. Po krátkom ozrejmění, čo majú poruke, sa medzi Dvanástimi našli dva meče.

„Oni však povedali: Pane, pozri, tu sú dva meče. On im na to povedal: To stačí.“ (38. verš)

Ježiš potom vyšiel von a šiel sa modliť na Olivový vrch, kde zápasil so životom a smrťou a anjeli mu posluhovali počas toho, ako jeho učeníci spali. Ježiš sa ich snažil prebúdzat' z ich driemot – povzbudzoval ich, aby sa modlili – a vtedy vošiel do tej záhrady dav, ktorý viedol Judáš.

Ja som prvá, ktorá priznávam, že keď som ospalá, nie som tým najostrejším nožom v šuplíku, no aj v stave úplnej bdlosti by som bola zmätená z toho, čo sa tam začalo diať. Učeníci sa zobudili, uvedomili si, čo sa deje a chopili sa svojich mečov – boli pripravení chrániť svojho Pána.

„Keď tí, čo boli okolo neho, videli, čo sa chystá, spýtali sa: „Pane, máme udrieť mečom? A jeden z nich udrel veľkňazovho sluhu a odťal mu pravé ucho. Ale Ježiš povedal: Prestaňte! Potom sa dotkol jeho ucha a uzdravil ho.“ (verše 49-51, dôraz doplnený)

Načo vám je meč, keď ho nemienite používať? Ja si myslím, že Ján sa spýtal, či má udrieť mečom a Peter to jednoducho spravil. Zdá sa, že Lukáš je v tomto bode na Petrovej strane, pretože z Jánovho popisu vieme, že definitívne to bol Peter, komu sa to ucho podarilo odťať. A Evanjelium Matúša nám odhaľuje, čo sa po tomto šermiarskom výstupe udialo medzi Petrom a Ježišom.

„Vtedy mu Ježiš povedal: Vráť svoj meč na jeho miesto! Lebo všetci, čo sa chytajú meča, mečom zahynú. Alebo si myslíš, že nemôžem požiadať svojho Otca a že on by mi hneď neposlal viac ako dvanásť plukov anjelov? Ale ako by sa potom splnili Písma, že sa to tak musí stať?“ (Matúš 26:52-54)

Tento text bol vždy určitou hádankou. Človek si musí klásť otázku, či Peter nebol tak trochu aj zaskočený takýmto zvratom vo vývoji udalostí. Pravdepodobne predpokladal, že keďže Ježiš im povedal, aby si so sebou zobrali meče, že nastal čas na ich použitie. Nech už to bolo akokoľvek, s istotou môžeme predpokladať, že tieto slová nikdy neznamenali, že niekto mal Ježiša obraňovať mečom. Nie som si dokonca ani istá tým, že boli určené na bezprostrednú obranu učeníkov. Ved' nakoniec, kto by

potreboval obranné prostriedky, keď má k dispozícii celé légie anjelov?

Ježiš tiež nepovedal Petrovi, aby svoj meč odhodil; povedal mu iba, aby ho vrátil na jeho pôvodné miesto. To sa mi zdá byť tiež tak trochu divné, pretože jeho ďalšie slová zneli: „Lebo všetci, čo sa chytajú meča, mečom zahynú.“ Možno by som to spravila iba ja, no ja by som bola bývala povedala: „Daj preč ten meč, lebo ťa zabije!“ Všetky tieto nezrovnalosti ma vedú k úvahe, či Ježiš nehovoril skôr v podobenstvách a nie doslovne.

Zdá sa, že Ježiš sa ich na tento prístup snažil pripraviť počas predchádzajúceho rozhovoru, ktorý je zachytený v Evanjeliu podľa Jána. Tam Ježiš vysvetľuje, prečo učeníkov oslovoval inak tesne predtým, ako odišiel do neba, než keď medzi nimi žil na zemi.

„Ale povedal som vám to preto, aby ste si spomenuli, keď príde tá hodina, že som vám to hovoril. Spočiatku som vám to nehovoril, lebo som bol s vami. Teraz však odchádzam k tomu, ktorý ma poslal.“ (Ján 16:4-5)

Niekedy človek nepočuje až dovtedy, kým nepríde jeho hodina. Je pre tie veci proste hluchý, pretože ich buď nechce počuť alebo ich ešte celkom nepotrebuje počuť. Keď nastane ten správny čas, dochádza k „aha“ momentu a to, čo bolo predtým mätúce, sa stáva kryštálovo jasné. Keď ste v spoločnosti iného človeka, môžu niektoré veci zostať nevy povedané. A zase to, čo bolo jasné, keď ste boli pospolu, sa môže začať tak trošku zahmlievať, keď už spolu nie ste.

Kvôli ďalšiemu objasneniu nedorozumenia o mečoch sa pozrime ešte na jeden text. Ježiš pri svojom odchode sľúbil svojim učeníkom: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta“ (Matúš 28:20).

Tento sľub mal väčší význam vzhľadom na budúce okolnosti ako bezprostredne v tej danej chvíli. Keď už Ježiš s nimi viditeľne nebol, tento sľub nadobudol obrovský význam počas ich ciest do neznámych krajín, v ktorých priamo čelili tak tragédiám ako aj triumfom. Tento sľub slúžil ako povzbudenie nielen pre nich; dodnes je povzbudením aj pre vás a pre mňa! Nádej tohto sľubu je naša.

Je jedna vec, ak svojmu manželovi, ktorý sedí na druhej strane stola, poviem: „Som s tebou, miláčik,“ a úplne iná, keď ma tieto slová počuje vysloviť vtedy, keď nás delí čas a vzdialenosť. V prvom prípade ten výrok

Šermiarska pravda

Najlepšie šermiarstvo, ako útočné, tak aj obranné, sa vyznačuje jednak postojom vyváženosti, ako aj postojom zdržanlivosti.

vyjadruje to, čo je zrejmé; v druhom prípade je uistením o tom, čo je neviditeľné.

To nám pomáha chápať, prečo sa nám niekedy zdá, že Ježiš povedal veci, ktoré si z pohľadu ich aplikácie protirečili. Zakrátko po jeho pokyne – kúpte si meč – nasleduje usmernenie, ako ho Peter má či nemá používať. V tú noc, keď bol Ježiš zradený, nebola Olivová hora tým miestom, ani to nebol ten správny čas na tasanie mečov. Bol to čas zasväcovania a modlitby. Keby učeníci boli bývali zostali hore, porozumeli by, že Ježiš prechádzal procesom kladenia svojho života a nesnažil sa ho chrániť.

Matúš nám hovorí ešte o predchádzajúcej udalosti, počas ktorej Ježiš hovoril o mečoch.

„Nenazdávajte sa, že som prišiel priniesť pokoj na zem.
Neprišiel som priniesť pokoj, ale meč.“ (Matúš 10:34)

Keď sa zjavia meče, odhaľujú sa motívy. Meče nás dokážu buď rozohnať v strachu alebo nás dokážu zjednotiť v odvahe. Napriek všetkým tým rečiam o mečoch počas poslednej večere, nemáme žiadny písomný záznam o tom, že by učeníci niekedy boli tasili svoje meče už či na svoju obranu alebo na útok proti svojim prenasledovateľom, a to ma vedie k tomu, že si myslím, že Ježiš tu nehovoril o sebaobrane alebo o tom, že by sme veci mali brať vo vlastnej sile do svojich vlastných rúk.

Ježiš bol najprv pokúšaný osamote, na púšti, po štyridsiatich dňoch pôstu, a potom bol pokúšaný znovu v záhrade, obklopený priateľmi, po poslednej večeri. To prvé pokušenie sa však až tak veľmi nelíšilo od toho posledného. Počas prvého pokušenia Satan vyzýval hladujúceho Ježiša, aby kamene zmenil na chleby. Jeho požiadavka by dokonca mohla byť považovaná za biblickú; veď nakoniec Mojžiš zabezpečoval chlieb pre Izraelitov počas ich putovania po púšti.

„On mu však odpovedal: Je napísané: Človek bude žiť nielen z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Matúš 4:4) *Keď sa zjavia meče, odhaľujú sa motívy.*

Jeden zázračný čin sa týkal nasýtenia iných; ten druhý sa týkal nasýtenia seba samého. Neskôr, počas svojej pozemskej služby, Ježiš dokonca odhalil, ako dobre rozumie tomuto rozdielu, keď sám seba nazval chlebom života.

„Ježiš im odpovedal: Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať; a kto verí vo mňa, nikdy nebude smädný.“ (Ján 6:35)

Myslel Ježiš tieto slová doslovne? Nie, lebo ja som napríklad od svojho stretnutia s Ježišom zakúsila tak fyzický hlad ako aj smäd. Pôst na púšti zmenil Ježiša z človeka, ktorý žil z chleba na človeka, ktorý zabezpečoval chlieb – teda na Ježiša, ktorý je Slovo, ktoré sa stalo telom.

Satan tiež vyzval Ježiša k tomu, aby si vyžiadal Boží zásah v podobe vynútenej záchranu, ak by Ježiš zoskočil z priechlia chrámu.

„Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu. Ved' je napísané: Svojim anjelom prikáže o tebe, a vezmú ťa na ruky, aby si si neudrel nohu o kameň. Ježiš mu odpovedal: Napísané je však aj: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ (Matúš 4:6-7)

Ježiš vedel, že neprišiel nato, aby sa zrútil niekam dole, a tak sa bláznivo pokúsil dokázať náboženským vodcom, že on je Boží Syn. Namiesto toho prišiel nato, aby nás všetkých vyzdvihol na kríži. Keď sa Satan snažil Ježiša pokúšať všetkými kráľovstvami tohto sveta a ich slávou, Ježiš znova použil meč Slova:

„Odíd', satan! Lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť. Tu ho diabol opustil a vtom prišli anjeli, ktorí mu posluhovali.“ (verše 10-11)

Je zrejmé, že títo anjeli sa zjavujú až potom, čo zložíme skúšku z „napísané je!“ Tak ako to Satan spravil s Ježišom, tak sa bude pokúšať prekrútiť zmysel a následne aj aplikáciu Božieho Slova v nádeji, že zaslúbenia zo Slova zneužijeme na udržanie si života, na obdiv a na uznanie iných alebo na sebecký zisk. Keď na nás Satan zaútočí so skreslenou pravdou, našim protiútokom je hlásanie pravdy.

V dejinách šermiarstva sa pri dueloch, ktoré boli bojom o česť, zaužívala jedna fráza: „Meč je pravda.“

Prišiel čas, aby sme žili podľa meča pravdy, ktorým je Slovo nášho Boha. To je aj dôvod, prečo som túto knihu pokropila obrazmi mečov a šermiarskou terminológiou - aby sme sa mohli detailnejšie zoznámiť s Božou obľúbenou zbraňou.

Pojmy *boj s mečom* a *šermovanie* budeme používať ako synonymá. Slovo *šermovanie* je vlastne odvodené od slova obrana – nemám žiadnu lepšiu obranu ako Slovo Božie.

Pri mojom štúdiu šermovania som sa dozvedela, že šermovanie je jeden z mála športov, v ktorom sa ženy dokážu vyrovnáť mužom, pretože pri šermovaní viac zaváži mentálna stratégia ako fyzická sila. Súčasťou úspešného šermovania sú malé, presné pohyby a nie veľké výpady.

Zápasy sa vyhrávajú vďaka intuitívnemu povedomiu o najbližšom ťahu súpera a nie vďaka prílišnej sebaistote a dôvere vo vlastné zručnosti.

3

ČO AK SI HRDINKA?

„Je nemožné vyhrať závody, ak sa neodvážiš bežať,
je nemožné získať víťazstvo, ak sa neodvážiš bojovať.“

—RICHARD M. DEVOS

Už sme hovorili o tom, prečo si terčom. Potom sme rozoberali, prečo je meč tvojou najvhodnejšou zbraňou. Pohovorme si teraz o tom, aké to je, byť hrdinkou.

Ženský hrdina alebo hrdinka: super-žena, šampiónka, dobyvateľka, hviezda, protagonistka, vodkyňa a odvážna žena.

Keď si uvedomíš, že si sa stala terčom len kvôli tomu, že by si *mohla* byť hrdinkou, nevyvoláva to v tebe trochu skľučujúce pocity? Úprimne povedané, kto už je nadšený z toho, keď sa dopočuje, že sa stal terčom nejakého útoku? No ako už vieš, ty nie si bežný človek. Ty si pomazaná dcéra Najvyššieho Boha, Stvoriteľa neba a zeme a všetkých vecí, ktoré sú viditeľné a neviditeľné. Kvôli tomu si potenciálnou hrozbou pre nepriateľa.

Viem, že si uvedomuješ, že boj je skutočný a ide naozaj o veľa, ale podobne ako naša priateľka Sarah Connor, možno si ešte nič nespravila. Ale hlboko v sebe vieš, že jedného dňa spraviš. A tu je to najlepšie: tvoja cesta k tomu, aby si sa stala hrdinkou, začína vtedy, keď jednoducho dovoľíš Bohu, aby on konal jeho spôsobom.

Nedávno mi niekto, koho považujem za hrdinu našej doby, kto prináša zmenu do celého sveta a inšpiruje tisíce ľudí, položil otázku: „Myslíš si, že som vôbec povoláná ku službe?“

Nahlas som sa rozosmiala! Samozrejme, že je. Napriek tomu bola

jej otázka a jej aktuálna neistota úplne skutočná. Prečo? Niekedy hmla našej doby zastiera našu perspektívu večnosti. Nikdy nepochybuj o tom, že si súčasťou príbehu svojich dní.

*„Za našich dní môžeme byť tým,
čím boli hrdinovia viery za ich dní – no pamätajte na to,
že počas ich dní oni nevedeli, že sú hrdinovia.“*

—A. W. Tozer

Stojí za uváženie, že ak títo biblickí hrdinovia viery za svojich dní nevedeli o tom, že sú hrdinovia, možno aj my v našej dobe sme na tom podobne. Sme v dobrej spoločnosti, pretože podobne ako my, aj oni boli nič netušiacimi hrdinami.

Boh vytvára hrdinov z núl

Naše životy sú darom a podobne je darom aj príbeh, v ktorom sa nachádzame a ktorý otvárame vierou. Nemusíme prísť na to, aké sú naše predpoklady na hrdinu a potom si tú rolu skúšať. Boh nás už vpísal do deja príbehu o hrdinoch viery a je to príbeh triumfálnych rozmerov, plný zázrakov, bojov, znamení a divov.

„Príbeh, ktorý sme dostali, je Boží príbeh a nie Abrahámov príbeh.“ (Rimanom 4:2, The Message)

Začnime tam, kde začína náš príbeh – u prvého hrdinu viery, Abraháma, ktorý sa zapísal do dejín odvtedy, keď sa prestal pokúšať riešiť veci vlastnými silami. Abrahám bol, podobne ako mnohí z nás, potomkom modloslužobníka (pozri Józua 24:2). Modloslužba je založená na uctievaní toho, čo dokážeme zostrojiť svojimi vlastnými rukami. Keď Boh zamýšľa spraviť niečo väčšie, než vieme zostrojiť sami, uvádza nás do svojich plánov – namiesto toho, aby iba požehnal to, čo sme vytvorili sami.

V Písme čítame:

„Abrahám vstúpil do toho, čo Boh pre neho spravil a to bol ten zlomový bod. Namiesto toho, aby sa snažil ospravedlniť sám, uveril Bohu, že on ho ospravedľuje.“ (Rimanom 4:3, The Message)

Otázka, ktorá stojí pred nami, znie: Sme pripravené spraviť to isté? Ak áno, tak je čas, aby sme vstúpili do toho, čo Boh už pre nás spravil. Vďaka tomu bude Duch Svätý môcť začať svoju novú prácu v nás. Takýto postoj je prejavom toho, že veríme, že v ňom sme viac než víťazi. Keď spravíme toto rozhodnutie a naše srdce nastavíme

týmto smerom, budeme v stave zažiť niečo, čo je síce neviditeľné, ale zároveň neskutočne významné. A keď budeme kráčať v takomto tandeme, nezískame tým iba jeho pohľad na vec; bude nám zverená jeho autorita.

„Ježiš im povedal: Amen, amen, hovorím vám: *Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Lebo čo robí Otec, to podobne robí aj Syn.*“ (Ján 5:19, dôraz doplnený)

Slovné spojenie „robiť sám od seba,“ je protikladom k „robeniu vecí v zhode, v jednote s niekým alebo v harmónii s niečím.“ Ak Ježiš, jednorodený Boží Syn, nerobil nič, čo by nebolo v zhode s jeho Otcom, tak ani my, jeho hrdinské dcéry, nedosiahneme nič, čo by malo večnú hodnotu, ak tiež nebudeme nasledovať jeho vedenie!

Biblia popisuje hrdinov, ktorí sú našimi predchodcami (patril medzi nich aj Abrahám) ako ľudí, ktorí „boli ochotní žiť v riskantnom objatí viery v Boží zásah“ (Rimanom 4:12, The Message). Presne tak, ako veríme, že Boh v Kristovi vymazal našu minulosť, veríme aj tomu, že v Kristovi už pripravuje niečo pre nás aj do budúcnosti. Ten vzťah je ďalej vysvetľovaný takto:

„Abraháma nazývame „otcom“ nie preto, lebo si získal Božiu pozornosť tým, že žil ako svätec, ale preto, lebo Boh spravil z Abraháma niekoho ešte vtedy, keď bol nulou.“ (Rimanom 4:17, The Message)

Nemôžeme samých seba zachrániť tak, že budeme správne žiť. Nikto nie je spravodlivý okrem Ježiša, Syna. A preto sa tiež vrháme do toho, čo Boh spravil skrze vieru pre Abraháma a podobne dávame Bohu svoje zvolenie k tomu, aby spravil *niečo* z obvyčajnej *nuly*. To *niečo* môže vyzeráť ako odvážna akčná hrdinka, ktorá svoju novú podobu získala preformovaním z bývalej ľahostajnej a ubitej dcéry. Keď vstúpime do toho, čo Boh koná pre nás, staneme sa akčnými hrdinkami. Naši predkovia sa odlišovali od nás ostatných ľudí svojimi *krokmi viery* alebo *činmi viery*. Tak dosiahli status hrdinských mužov a žien v Božích dejinách.

Základným faktom ľudskej existencie je to, že táto dôvera v Boha, táto viera, je pevným základom všetkého, pre čo sa oplatí žiť. Je to naše prepojenie s tým, čo inak nevidíme. *Činy viery* sú tým, čím sa naši predchodcovia odlišovali od ostatných, čo ich oddeľovalo od davov. (Židom 11:1-2, The Message, dôraz doplnený)

Hrdinovia sú solídni ľudia

Tieto činy viery nachádzame vymenované verš po verši v knihe Židom, v ktorej znova a znova zaznieva slovné spojenie *vierou*.... Nasledujúci zoznam je výberom z toho, čo títo hrdinovia dosiahli vierou.

- stanovili precedens pre prijateľné obete
- unikli smrti
- páčili sa Bohu
- postavili obrovský koráb uprostred suchej zeme
- nakreslili čiaru medzi dobrým a zlým
- putovali na neznáme miesta
- žili ako cudzinci v krajine
- mali oči upriamené na to, čo je večné
- vierou prijímali to, čo Boh pre nich robil
- otehotneli v starom veku a dali zrod jednému národu
- počas skúšky priniesli to zasľúbenie späť k Bohu
- dívali sa do budúcnosti a žehnali svojich potomkov
- prorokovali osud národa a exodus
- vzopreli sa kráľovmu rozkazu a ukrývali svojho syna
- odmietli privilegovaný kráľovský život s utláčateľmi a zvolil si ťažkosti uprostred utláčaného Božieho ľudu
- odvrátili sa od nahnevaného pozemského kráľa, aby slúžili neviditeľnému večnému Bohu
- slávili Paschu
- prešli krížom cez Červené more po suchej zemi
- sedem krát pochodovali okolo Jericha
- prijali vyzvedačov a unikli skaze
- podmaňovali si kráľovstvá
- vykonávali spravodlivosť
- privlastňovali si a dosahovali zasľúbenia
- boli chránení pred levmi, ohňami a mečmi
- menili nevýhody na výhody
- vyhrávali boje
- zaháňali nepriateľov
- dostávali späť svojich mŕtvych vzkriesených

Z tohto dlhého zoznamu vyberiem iba štyri veci, ktoré môžete vierou prijať do svojho života a pomocou nich si môžete okamžite adoptovať postoj akčnej hrdinky.

- 1. Prijmi vierou, čo Boh už pre teba vykonal a kráčaj v tom!** Abrahám žil podľa toho, čo prijal. Neobrátil sa späť, ani nepovedal: „Boh svoje dielo dokončil, a tak aj ja môžem prestať žiť vierou ako nomád v stanoch.“ On dôsledne kráčal v tom, čo mu bolo zjavené počas celého jeho života.
- 2. Usiluj sa páčiť Bohu.** Náš Otec sa teší z toho, keď jeho deti uchopia tú neviditeľnú hmotu, z ktorej on sformoval ich život a začnú chodiť v zjavení toho, kým je pre nich on. List Židom nám hovorí, že „bez viery nie je možné zapáčiť sa Bohu; veď kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú“ (11:6). Život vo viere sa Bohu páči. Okrem toho, že viera je „zárukou toho, v čo dúfame“ (11:1), viera je charakterizovaná istotou, dôverou, oddanosťou, stálosťou a lojálnosťou. Je to život v úplnej istote a v spoľahnutí sa na nášho Kráľa. Protikladom k životu vo viere je život v nelojálnosti a nevere. Keď sa človek rozhodne ísť po tejto ceste páčenia sa Bohu, dosiahne tak aj nasledujúci cieľ.
- 3. Žehnaj svojich potomkov.** Keď sa zámerne rozhodneme pre život, požehnanie a poslušnosť, nastavíme pre túto pozíciu tisíce ďalších generácií! Počúvajte, čo nám sľubuje Žalm 105,7-9: „On, Hospodin, je náš Boh, jeho rozhodnutia platia na celej zemi. Večne pamätá na svoju zmluvu, na slovo, ktoré dal tisícim pokolení. Uzavrel ju s Abrahámom a prísahou potvrdil Izákovi.“
- 4. Rozhodni sa, že na zemi budeš žiť ako cudzinec.** To znamená, že budeš žiť s vedomím, že tento svet je len naším prechodným bydliskom. Sme zakorenení v Kristovi. Náš život pramení z neho; preto nedovoľujeme, aby sme tu príliš zapúšťali korene. Rastliny čerpajú vodu a výživu prostredníctvom svojho koreňového systému. My čerpáme z Boha a potom z toho dávame tejto zemi. Žiť ako cudzinec na tejto zemi nemá nič do činenia s tým, že sa máme na tejto zemi správať divne. Ide pri tom hlavne o to, na čo sa človek zameria: „Myslíte na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi. Lebo ste umreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu“ (Kološanom 3:2-3).

Hrdinovia majú rozpoznateľný postoj

Tieto úžasné hrdinské činy, ktoré sú vymenované v Liste Židom 11, boli uskutočnené ľuďmi, ktorí boli veľmi podobní tebe a mne. Jediný rozdiel medzi nimi a nami by mohol spočívať v tom, že oni si privlastnili nebeskú perspektívu a odmietli žiť podľa obmedzení tejto zeme. My sme ich potomkovia. Toto je naše dedičstvo!

Okrem všetkých tých vecí, ktoré som už vymenovala, títo ľudia prekonávali nasledujúce výzvy a ťažkosti. Niektorí boli mučení, no nikdy sa nevzdali. Pretrpeli týranie, bičovanie, temnice a okovy. Niektorí boli kameňovaní, pílení alebo zabíjaní, zatiaľ čo iní blúdili po zemi vo zvieracích kožiach – bez domova, bez priateľov a vo svojich dobách si pripadali bezmocní. Napriek tomu k nám v našich dobách ich životy prehovárajú mocným spôsobom. Biblia končí popis týchto hrdinov slovami: „Tí, ktorých svet nebol hoden, blúdili po púšťach a horách, po jaskyniach a zemských roklinách“ (verš 38).

To hýbe mojim srdcom. Chcem žiť tak, aby som bola viac ako občianka neba než občianka zeme! Nato, aby sa v nás zmenila táto perspektíva, nemusíme byť mučení alebo pílení. Asi ale budeme musieť zmeniť niektoré z našich očakávaní.

Hrdinovia sa chopia svojej chvíle

Počas toho, ako som písala do stroja tieto slová, sa v meste, v ktorom žijeme, rozpútal požiar a my sme na vlastnej koži zakúsili Božie vyslobodenie.

V stredu ráno som bola v našej pivnici a pracovala som ako divá, keď môj manžel John prišiel domov a povedal mi, že sa s ním musím vrátiť do našej kancelárie. Spolu s našimi zamestnancami sa v utorok modlili za oheň, ktorý zúril vo Waldo Canyon a v ten večer sme z priečelia nášho domu so smútkom sledovali, ako oheň vďaka vetru postupoval smerom nadol zo svahu a na svojej ceste pohltil stovky domov. V našom meste muselo byť evakuovaných tridsaťdva tisíc ľudí. V stredu ráno sa teda John a zamestnanci znova modlili, keďže hrozila možná evakuácia aj našich kancelárií.

Potom sa tá situácia ešte zhoršila. Mnohí z našich zamestnancov sa pochopiteľne báli, lebo ten oheň ohrozoval tak ich domovy, ako aj ich živobytie. Ako vedúci sme začali diskutovať o tom, čo musíme z našej budovy odniesť, no John sa v tom bode zrazu nahneval. Prišiel ku mne a povedal: „Lisa, vráťme sa do našich kancelárií a modlime sa aj po tretíkrát.“

„Ten boj budete možno musieť bojovať viac než jedenkrát,
kým ho vyhráte.“

—Margaret Thatcher

Najprv som protestovala. Mala som pred sebou veľa písania. Potom som si uvedomila, že toto je príležitosť, aby som naplno žila to, čo som v Liste Židom študovala o hrdinoch, ako oni...

„uhášali silu ohňa, unikali ostriu meča a zo slabých stávali sa mocnými, keď zmužneli v boji a zaháňali šiky cudzincov.“ (Židom 11:34, dôraz doplnený)

S Johnom sme sa vydali na cestu do našej kancelárie a cestou sme telefonovali jednej priateľke so silnou vierou. V období, keď sa človek nachádza uprostred ohňa, potrebuje niekoho, kto v ohni nie je, kto by mu pomohol nájsť cestu von z dymu. Detailne sme jej popísali, čo sa deje a John vysvetlil, čo mu leží na srdci a v čo veríme. Jej srdce bolo v tých veciach úplne zladené s tým naším. Pripomenula nám naše míľniky z minulosti. Viete, nebolo to po prvý krát, čo sme čelili hrozbe požiaru a potrebovali sme, aby nám niekto pripomenul, čo sme sa naučili počas tých chvíľ, čo by nám pomohlo čeliť aj tomuto boju.

Možno si myslíte: *Ale ja nemám žiadny míľnik, ktorý by ma preniesol do budúcnosti.* Tak pre vás mám úžasnú správu. Všetky tie hrdinské činy, vymenované v Židom 11, sú základnými surovinami, z ktorých môžete tie míľniky vystavať.

Dohovorili sme s našou priateľkou a sľúbili sme jej, že jej ešte zavoláme, lebo aj ona chcela byť súčasťou našich modlitieb v kancelárii. My traja sme tak očakávali na Boží zásah, že sme sa nevedeli dočkať toho, že sa budeme modliť a že potom budeme vidieť, ako na to náš Všemocný Boh odpovie. Zhromaždili sme našich zamestnancov a John si vzal do ruky fixku, ktorou začal na tabuľu písať veci, za ktoré sme sa išli modliť. Modlili sme sa, aby sa oheň už nešíril ďalej a aby pohltil sám seba. To by znamenalo, že už nezhoria žiadne budovy, nikto už nezomrie a že náš aktuálny pred-evakuačný status nedospeje do štádia obligatórnosti. Keď som sledovala tváre našich zamestnancov v tej miestnosti, videla som strach, vieru, obavy, otázky a dokonca aj nadšenie. A potom sme všetci vyšli von a začali sme sa modliť.

Šermiarska pravda
V šermiarstve platí, že ak začneš hrať hru svojho protivníka, je takmer isté, že zápas prehráš.

Nezabúdajte na to, že toto bolo už po tretí krát, čo sme sa stretli s našimi zamestnancami. Mala som pocit, že niektorí z nich začali „v robení dobrého ochabovať.“ Keď sme však spoločne pozdvihli svoje hlasy a pochytili sme sa za ruky a postavili sa do kruhu, sila našich modlitieb začala rásť s každou ďalšou modlitbou a zapojením každého člena. Nevieam, ako dlho sme sa modlili, no viem, že všetci sme sa modlili až dovtedy, kým sme nezazreli niečo v diaľke... Uvideli sme odpoveď. Traja z nás videli, že Boh nám odpovedá ohňom...nebeský oheň pohltil pozemský oheň. Prosím vás, nežiadajte ma, aby som vám to nejako logicky vysvetlila, pretože to by som nevedela.

Ako sme sa modlili, doslova sme cítili, ako prišiel front tlakovej níže a ako sa citeľne znížila vonkajšia teplota vzduchu. Ani nie za hodinu po tom, čo sme s Johnom odišli z kancelárií, prišiel do našej oblasti dážď a vietor nabral iný smer. Do večera utíchli všetky ohne, ktoré boli viditeľné z priechlia nášho domu v predošlý večer. Ani jeden dom už odvtedy nezhorel do tla. Oficiálne správy to popisovali tak, že oheň pohltil sám seba.

Ja zaiste viem, že okrem nášho tímu sa modlilo aj veľa iných ľudí. Videli sme, čo sa môže stať, keď zámerne spojíme svoje hlasy v sile a vo viere spolu s inými. Odvážni požiarnici, policajti, Národná garda a ďalšie zložky armády neúnavne pracovali na potlačení tých plameňov. Prišiel čas, aby sme sa my začali modliť rovnako usilovne, ako usilovne oni pracovali, pretože ak oni boli ochotní stáť na hrane týchto plameňov, tak to najmenej, čo sme mohli spraviť my, bolo zvolávať pomoc z neba.

Okrem modlitieb naši pracovníci usilovne zapracovali na prepojení evakuovaných ľudí s hositeľskými rodinami. Hrdinovia chápu, že činy a modlitby je potrebné kombinovať!

Hrdinovia sú súčasťou spojeného dedičstva

V Liste Židom 11 čítame:

„Všetci títo ľudia zomreli, hoci ešte nemali v rukách naplnenie sľubu, no napriek tomu mu verili. Ako to robili? Naplnenie sľubu videli kdesi v diaľke pred nimi, zakývali na pozdrav a prijali skutočnosť, že na tomto svete sú iba pútnikmi.“ (13. verš, The Message)

Čo presne videli tí hrdinovia viery v diaľke pred nimi? Boli to drahé domy a autá? To si nemyslím! Veciam nezvykneme kývať, ani sa im zdraviť; *ľuďom* zvykneme kývať a zdraviť ich!

Ak máme nasledovať ich príklad, musíme byť ďalekozrakí. Títo hrdinovia sa nedívali na to, čo mali v rukách, pretože boli príliš

zaneprázdnení kývaním na niečo, čo sa nachádzalo na ďalekom horizonte. Hrdinovia sú ľudia, ktorí majú pevnú nádej a nebeské presvedčenie, pretože viera je zárukou toho, v čo dúfame a zdôvodnením toho, čo ešte nevidíme (pozri 11:1).

Prečítajte si nasledujúci verš a naplní vás súčasne bázeň aj pokora, pretože náš Najvyšší Boh považuje teba aj mňa za hodných prirátať sa k nim.

„A títo všetci, i keď dostali svedectvo pre vieru, nedosiahli naplnenie prisľúbenia, lebo Boh pre nás zamýšľal niečo lepšie, aby nedosiahli dokonalosť bez nás.“ (verše 39-40)

Sme napojení na dlhú reťaz, ktorá pozostáva z ich životov. Sme súčasťou posledného dejstva v ich nekončiacom príbehu. Všetky ich hrdinské činy čakajú na svoje finálne skompletizovanie, ktoré nastane vtedy, keď budú spojené s tými našimi.

Keď prehodnocujem životy týchto legiend viery, nechápem, prečo sme práve my boli predurčení k tomu, aby sme zblízka videli to, čo oni dokázali vidieť iba ako smietku v diaľke. Oni pracovali bez toho, aby vôbec ochutnali ovocie z tých polí, z ktorých Boh dovolil zbierať úrodu nám.

- Oni blúdili v nevlúdnych podmienkach; my sa schádzame v klimatizovaných budovách.
- Oni boli bez domova; my sme svoj domov našli v dome Božom.
- Oni spievali osamote na púšti; my pozdvihujeme svoj hlas spolu s tisíckami iných.
- Ich ruky boli prázdne; naše ruky sú plné.

Akým prvkom viery prispievame k tomuto dedičstvu viery teraz my?

Je čas, aby sme sa modlili, aby Pán žatvy otvoril naše oči a rozšíril náš pohľad, aby sme aj my mohli vidieť poza to, čo je samozrejmé a podieľať sa na činoch nebeských hrdinov. Čo ak má prísť k tomu, že my dodáme činy slovám, ktoré vyšli z ich úst? Alebo že položíme svoje ruky na to, čo oni prijali len vo forme obrazu?

„Preto aj my, keďže máme toľký oblak svedkov okolo seba, zložíme všetko, čo nám je na ľarchu, i hriech, ktorý nás tak ľahko opantáva, a budíme vytrvalí v zápase, ktorý máme pred sebou. Hľadáme na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery, ktorý napriek radosti, čo Ho čakala, pretrpel kríž; pohrdol potupou a posadil sa na pravici Božieho trónu.“ (Židom 12:1-2)

Vieme, že my sme boli tou radosťou, ktorá čakala Ježiša. Často uvažujem nad tým, či práve títo starovekí hrdinovia nie sú tými našimi fanúšikmi, ktorí nás povzbudzujú. Nie sme obklopení a obklúčení oblakom svedkov tak isto, ako sme obklopení a obklúčení anjelskými armádami?

Čím viac si uvedomujeme, že v ňom sme hrdinkami a že On je tým hrdinom v nás, malo by nás to viesť k prekonaniu akéhokoľvek strachu, prameniaceho zo skutočnosti, že sme sa stali terčmi. Môžeme sa pohodlne oprieť a vyhlásiť: „Som pripravená triumfálne víťaziť, pretože som z Boha a zvíťazila som nad nimi, lebo ten, čo je vo [mne], je väčší ako ten, čo je vo svete“ (1. Jána 4:4).

Dokonca aj teraz sa modlím, aby tieto slová rozduchavali vieru, ktorá bola zasadená do tvojho srdca a aby ťa inšpirovala nádej hrdinov. Je nadchýnajúce pozrieť sa do zrkadla a uvedomiť si, že ty si niečím omnoho viac, než ktokoľvek dokáže vidieť. V ríši neviditeľného je ukrytá tvoja tajná identita hrdinky. Byť hrdinkou je akt uctievania.

Hrdinovia sú super-ľudia

„Svätí ľudia tejto krajiny
sú moji skutoční hrdinovia!
V nich nachádzam všetku svoju záľubu.“
(Žalm 16:3, z anglického prekladu NLT)

Milujem tento verš, pretože porovnáva svätosť s hrdinstvom. Čo znamená byť svätý? Medzi slovami, ktoré definujú slovo svätý/zbožný, sa nachádzajú slová *svätý*, *nebeský*, *transcendentný* a *nadľudský*. To znova znamená, že žijeme „nie silou ani mocou, ale mojím duchom! — znie výrok Hospodina zástupov“ (Zachariáš 4:6).

Náš hrdinský status nespočíva v našej ľudskej sile, ani v moci a dokonca ani v našom ľudskom duchu; pochádza z moci jeho Ducha. Keďže sme povolané k tomu, aby sme boli transcendentné a nadľudské, je čas, aby sme túto svoju rolu naplnili. Život v Duchu znamená, že už nedávame voľný priechod základným činom a emóciám, ktoré nás viažu k našej vlastnej sile a snaženiu. A tiež nesmieme dovoliť nepriateľovi, aby mal k nám prístup cez naše činy.

„Či nie ste vari telesní a nekonáte priveľmi ľudsky, keď vládne medzi vami závisť a svár?“ (1. Korint'anom 3:3)

Počujete to? Čisto ľudské správanie nevytvára dostatočný priestor na spravovanie toho, čo je v našom vnútri. Keď eliminujeme zo svojho

života závisť a svár, správame sa vlastne nadľudským spôsobom – ako super-ludia. Telesnú normu nahrádzame tým, že sa rozhodujeme chodiť v jednote.

Super-hrdinovia sú schopní pomáhať ohrozeným a ustrašeným, pretože rozumejú tomu, že oni podliehajú vyššej moci. S predstavou, že ktokoľvek z nás môže byť hrdinom vo svojej vlastnej sile, sa veľmi ďaleko nedostaneme. Boh je zdrojom našej sily a my podliehame Tomu, ktorý nás zmocňuje a ktorý nám zveril výsadu, že môžeme zdieľať jeho meno – Ježiš.

Hrdinovia sú odvážni

„Odvaha v nebezpečenstve je polovicou boja.“

—Plautus

Hrdinovia sú *vždy odvážni*, no nepredstavuj si to tak, že byť *vždy odvážny* znamená, že *nikdy sa neboja*. Ja som zistila, že nasledujúca jednoduchá vetička, ktorú vyslovil Ralph Waldo Emerson, je úžasne pravdivá: „Hrdina nie je o nič odvážnejší ako bežný človek, avšak jeho odvaha trvá päť minút dlhšie.“

Sú chvíle, keď byť „odvážny päť minút dlhšie“ vlastne znamená, že človek je ticho, keď na neho iní útočia, a tak umožňuje Bohu, aby on mal posledné slovo. Inokedy byť „odvážny päť minút dlhšie“ znamená neustúpiť, stáť si za svojím a byť stály. Byť „odvážny päť minút dlhšie“ nikdy neznamená vzdať sa svojho hlasu alebo ustúpiť, keď niekto útočí na bezbranného. Často je to tak, že boje končia víťazstvom, klamstvá sú odhaľované a nepriatelia sú porážaní práve preto, lebo ty si tá posledná, ktorá zostane na bojovom poli stáť. Odvaha vám dodá neochvejnosť.

Život je plný desivých chvíľ a nikto z nás nedokáže zastaviť prival strachu o nič viac, ako nedokáže zastaviť ani vietor. No vždy sa môžeme rozhodnúť pre správnu reakciu. Tie isté vetry, ktoré orlovi počas jeho života umožňujú vznášať sa, mu naháňali hrozný strach, keď bol ešte len orlíčaťom. Dovoľte strachu, aby vás hnal k Bohu.

Šermiarska pravda

„Mať k tomu čo povedať, a rozhodnúť sa pre reakciu – to je skutočný šermiar.“

Hrdinovia majú niečo navyiac

Všetci hrdinovia majú – ak sa to dá tak povedať – niečo navyiac a to jednoducho len preto, lebo svoj život spojili s niečím väčším.

„Hrdina je niekto, kto položil svoj život za niečo väčšie,
než za seba.“

—Joseph Campbell

Hrdinovia obyčajne bojujú za veci, ktoré stoja za to, než aby bojovali za seba. Sú motivovaní niečím, čo sa nachádza mimo nich, čo ich núti k tomu, aby riskovali, aby boli odvážnejší, ľútostivejší, ochotnejší, zodpovednejší a odvážnejší. Hrdinovia rozumejú tomu, že vždy existuje niečo viac než to, čo vidíme naším zrakom. Hrdinovia sa neboja postaviť ani vyčnievať z radu. Táto ochota vynímať sa nad sféru normálnosti, spôsobuje, že nám pripadajú nadpriemerní.

V období, keď píšem tieto slová, sa film *The Avengers* (Pomstiteľia) zaraďuje medzi tri najúspešnejšie kasové trháky všetkých čias. Je zaujímavé uvedomiť si, že pomstiteľ je človek, ktorý napráva to, čo nie je dobré. Tento film je šťastí taký úspešný preto, lebo títo pomstiteľia sú jedineční individuálni hrdinovia, ktorí sa učia spolupracovať ako tím. Každý z nich osamote je mocný; spolu sa zdajú byť nepremožiteľní.

Captain America má víťaznú kombináciu mimoriadnej sily a cti, je však tak trošku naivný. Thor je podmanivý a dobrosrdečný a používa neporaziteľné kladivo, no zároveň dôveruje svojmu bratovi aj vtedy, keď by nemal. Iron Man je neuveriteľné bystrá a vtipná málovravná postava, no zároveň je aj sarkastický a trošku prepracovaný. Hulk má hrubú, surovú silu, ktorú dokáže ovládať iba slabo alebo vôbec nie. Agentka Romanovová je extrémne čulá a obratná pod tlakom, no nosí so sebou svoju temnú minulosť. Do tohto zoznamu by sme mohli zaradiť celý rad iných super-hrdinov, dôležitá však pri tom všetkom je skutočnosť, že všetci z nich majú svoje jedinečné silné a slabé stránky.

Okrem Ježiša má každý biblický hrdina svoje silné aj slabé stránky! Super-hrdinovia sa dajú nájsť u oboch pohlaví a prichádzajú v rôznych podobách a tvaroch... presne tak ako ty a ja.

Kresťan znamená Kristov nasledovník a pomazaný. Keď dovoľíme, aby z nás Božie zaopatrenie a milosť spravili hrdinov, uctievame tým nášho hrdinu, Ježiša.

Počúvajte výzvu, ktorú Pavel predkladá Efežanom:

„Boh je silný a chce, aby ste aj vy boli silní. Vezmite si teda všetko, čo vám Majster zabezpečil – kvalitné zbrane z tých najlepších materiálov. A začnite ich používať, aby ste boli

schopní obstáť vo všetkom, čo na vás Diabol bude hádzat'. Toto nie je žiadne poobedné športové zápolenie, ktoré raz skončí a na ktoré o niekoľko hodín zabudneme. Tento zápas neskončí, je to boj na život a na smrť proti Diablovej a všetkým jeho anjelom - až do konca.

Buďte pripravení. Stojíte proti niečomu, s čím sa zd'aleka nedokážete vysporiadať z vlastnej sily. Vezmite si všetku pomoc, ktorú viete získať, všetky zbrane, ktoré vám Boh dáva, aby keď to všetko skončí a bude po boji, vy ste ešte stáli na svojich nohách. Pravda, spravodlivosť, pokoj, viera a spasenie sú viac, než slová. Naučte sa ich aplikovať. Budete ich potrebovať počas celého svojho života. Božie Slovo je nepostrádateľná zbraň. A modlitba je v tomto neutíchajúcom boji tiež absolútnou nevyhnutnosťou. Modlite sa usilovne a dlho. Modlite sa za svojich bratov a sestry. Majte oči otvorené. Navzájom sa potešujte a burcujte, aby nikto nezaostal, ani nevypadol.“ (Efežanom 6:10-18, The Message)

V tomto texte je obrovské množstvo informácií. Rozložme na jednotlivé položky tie najdôležitejšie body, pretože tieto verše v Liste Efežanom sú kostrou, ktorá tvorí mandát tejto knihy.

1. Boh je silný a on chce, aby jeho dcéry boli silné!
2. Jeho zbrane sú najlepšie.
3. Ak tieto zbrane máme vo svojich rukách, nič z toho, čo na nás náš nepriateľ hodí, nás neodvráti od nášho smeru.
4. Nachádzaš sa v duchovnom boji na život a na smrť.
5. Ak sa pripravíš teraz, nebudeš zaskočená.
6. Toto nezvládneš vo svojej vlastnej, ľudskej sile.
7. Pravda, spravodlivosť, pokoj, viera a spasenie sú životné aplikácie!
8. Božie Slovo je nepostrádateľná zbraň.
9. Modlitba nie je voliteľná.

Náš Nebeský Otec dopredu rátal s každou jednou našou potrebou a zmocnil nás k tomu, aby sme boli víťazkami. Čaká nás tá najkvalitnejšia, na mieru šitá, neporaziteľná výzbroj. Tieto nadčasové prvky majú moc vyhrávať boje, ktoré sú bezprostredné a aj tie, ktoré nás čakajú v budúcnosti. Sme uprostred zápasu medzi svetlom a tmou a ide pri tom o život alebo o smrť. Nesmieme sa obrátiť a v strachu utiecť preč.

Šermiarska pravda

„Agresivitu vášho protivníka obmedzíte tak, že na neho zaútočíte vždy, keď sa k vám príliš priblíži počas prípravy svojho vlastného útoku.“

Pokiaľ kráčame po tejto zemi, drak bude zostrojovať zbrane, o ktorých si myslí, že nás nimi dokáže poraziť. Nepriateľ bude zúriť a bojovať proti všetkým Božím dcéram. No nezíska prevahu, pretože my vlastníme meče, ukované v ohni. Keď Božie dcéry vytasia svoje meče, nepriateľ sa stiahne.

Dívajte sa dopredu, nenechajte sa odradiť, pozdvihnite svoj meč a nechajte nepriateľa uvidieť krásnu tvár hrdinky.

4

BOJISKO

*„Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám,
mocnostiam, vládcom tohto temného sveta
a nadzemským duchom zla.“*

—EFEŽANOM 6:12

V tejto kapitole zodpovieme otázku: „Kde sa odohráva boj?“ a „Kto je môj nepriateľ?“

Rýchlo a jednoducho by sa na to dalo odpovedať tak, že náš boj bojujeme v neviditeľnej ríši a naši nepriatelia nie sú tí ľudia, ktorých poznáme.

Žijeme v stále meniacom sa svete, v ktorom čas, ako ho poznáme, sa čoskoro podrobí večnosti: „lebo terajšia podoba sveta sa mína“ (1. Korinťanom 7:31).

Zem a všetko, čo je na nej, boli stvorené niečím, čo ešte nedokážeme vidieť.

Vezmite si napríklad taký atóm. Dokážeme ho vidieť voľným okom? Nie. Ale moc a zázrak atómu neprestáva existovať len preto, že my ho nevidíme. V Radách zkušeného d'ábla (The Screwtape letters) jeden démon varuje druhého: „Predovšetkým sa nesnaž používať vedu (a myslím tým skutočnú vedu) na obranu proti kresťanstvu. Kresťanov to len pozitívne povzbudí k tomu, aby sa zamýšľali nad realitou, ktorej sa nedokážu dotknúť, ani ju vidieť.“³

Nemôžeme predpokladať, že len preto, lebo niečo sa nachádza mimo našej sféry pozornosti, nijako to na nás nevplyva. Je čas, aby sme používali naše mysle. Tu je tá zlá správa: tvoja myseľ je súčasťou boja a zápasu a neexistuje žiadny spôsob, ako by si z neho mohla uniknúť.

„Ved' náš boj (zápas) nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcom tohto temného sveta a nadzemským duchom zla.“ (Efežanom 6:12)

Dobrou správou je, že ty máš moc rozhodnúť sa, s čím budeš zápasiť a bojovať. Náš nepriateľ chce presmerovať našu pozornosť preč od neviditeľného súboja, aby sme boli zmätené a ovládané tieňovými prejavmi zla. On netuží po tom, aby sme zaútočili na zdroj, ktorý vlastne ten tieň vrhá. Ak sa pokúšame nepriateľa poraziť tak, že zápasíme s ľuďmi, dá sa to prirovnať k snahe zničiť strom tak, že pozbierame všetko jeho ovocie. Ak chceme zabiť strom, musíme zničiť jeho koreňový systém.

Existuje celý podzemný systém temnoty, ktorý často funguje alebo sa prejavuje prostredníctvom ľudských životov. Ľudia ťa nepovažujú za svoj terč, hoci niekedy môžeš mať ten pocit. Niečo omnoho preffíkanejšie a staromódnejšie si ťa vyhládlo, pretože ten drak sa bojí toho, čo nosíš.

Tak ako pôrodné bolesti predchádzajú prirodzený pôrod, dočasné boje predchádzajú večné sny. Teraz môžeme mať dojem, že *nočná mora* zastiera ten najcennejší a najslávnejší *sen* nášho Pána. Každý jednotlivec je jeho snom, za ktorý On bojoval boj, v ktorom zvíťazil. Jeho nádej pre nás sa v tom bode ale nekončí; Jeho sen pre nás všetkých vidíme v tejto Duchom-inšpirovanej modlitbe:

„Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si dal mne, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno — ja v nich a ty vo mne, aby boli tak dokonale jedno, aby svet poznal, že si ma ty poslal a zamiloval si si ich tak ako mňa.“ (Ján 17:20-23, dôraz doplnený)

Ježiš sa pri stole svojej poslednej večere v spoločnosti jedenástich veriacich učeníkov modlil za nás. On nás zahrnul do modlitby ako tých, ktorí jedného uveria kvôli nim. V Písme sledujeme, ako oni kráčali s Ježišom, utekali od neho a vracali sa k nemu, aby mu priniesli slávu. Tak, ako Ježiš potreboval, aby ich životy a slová boli svedectvom, cez ktoré my budeme vidieť Jeho, prišiel čas, aby sme my podobne zjavovali Ježiša iným. To znamená, že iní ľudia uveria kvôli tebe.

Ako sa také niečo môže stať? Deje sa to vďaka Božej sláve. Veľmi obmedzená definícia Jeho slávy by znela: „Božia plná miera“ alebo „Jeho plnosť.“ Boh kompletne daroval svojho jednorodeného syna a Ježiš obetoval svoj život v plnej miere. Nikdy nezostala žiadna časť

bokom; nič nebolo odložené ako rezerva. Dali do toho všetko a boli úplne zjednotení v zámere, aj v prejavoch. Cieľom Ježišovej modlitby bolo, aby sme sa my všetci stali jedným srdcom a myslou, aby zem znova skrze Ducha uzrela slávu Otca a Syna v jeho neveste.

Žiaľ, keď čítam tieto verše v Jánovi 17, uvedomujem si, že dokonca aj Ježiš musí niekedy dlho čakať na to, aby jeho modlitby boli vypočuté..., pretože ešte zaiste nie sme jedno.

Tak, ako pôrodné bolesti predchádzajú prirodzený pôrod, dočasné boje predchádzajú večné sny.

My sme všetky jedinečné, aby sme mohli vyzerieť, znieť, cítiť a voňať odlišne. Naše prejavy uctievania sa môžu a mali by sa líšiť, ale ak náš život ako tela má v konečnom dôsledku fungovať, musíme byť jedno. The Message (parafrázovaný anglický preklad Biblie, pozn. prekl.) zaznamenáva verš v Jánovi 17: 23 nasledovným spôsobom:

„Ja v nich a ty vo mne. Oni potom dospejú do zrelosti v tejto jednote a neveriacemu svetu budú slúžiť ako dôkaz, že ty si ma poslal a že ich miluješ rovnako ako miluješ mňa.“ (dôraz doplnený)

Ak sme zjednotení, je šanca, že svet ešte možno uverí, no ak spôsobujeme roztržky a sme rozdelení, všetko hrá proti nám! Súčasné správanie kresťanských kultúr a komunít spôsobilo, že obyvatelia zeme spochybňujú všetko, za čo sa nasadzujeme. Správame sa tak, ako že Boh poslal svojho Syna, aby zachránil svet, alebo sa správame tak, že tým vyjadrujeme, že to všetko je o nás? Veríme, že Boh ich miluje tak isto ako miluje Ježiša? Pripadá nám ťažké, predstaviť si, že Otec nás miluje tak isto ako miluje svojho nebeského Syna? Verím, že je čas, aby sme sa začali správať ako odpoveď na Ježišovú modlitbu. Keď ľudia budú vidieť takúto podobu jedného srdca a mysle, stane sa toto:

„Otče chcem, aby tí, ktorých si mi daroval, boli so mnou presne tu, kde som ja, aby mohli vidieť moju slávu, veľbu, ktorú mi dávaš, keďže si ma miloval dávno predtým než vôbec vznikol svet.“ (24. verš, The Message, dôraz doplnený)

Uvedomila si si už, že ty si darom, ktorý Otec dal svojmu Synovi? Je to ako keby Otec povedal: „Tu máš, Ježiš, ukry si toto hlboko vo svojom srdci. Ona je poklad, ktorý odhalíš neskôr.“ Táto jednota je tajomstvo. Ako môžeme byť s ním, keď sme ešte tu, na zemi? Odpoveď: v Kristovi budú všetci zjednotení. Bezbožný svet hľadá dôkaz, že Kristus žije v nás.

Pochybujem o tom, že ho uvidí, pokým si my neuvedomíme slávu toho, kým sme my v Kristovi. A uvedomíme si to vtedy, keď odvrátíme zrak od seba a uprieme ho na Neho. List Efežanom najlepšie vysvetľuje toto tajomstvo.

„V ňom máme skrze jeho krv vykúpenie a odpustenie prestúpení podľa bohatstva jeho milosti, ktorou nás zahrnul vo všetkej múdrosti a rozumnosti, keď nám dal poznať tajomstvo svojej vôle, podľa svojho milostivého rozhodnutia, v ktorom si predsavzal, že podľa plánu, až sa naplní čas zjednotí v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi i na zemi“ (1:7-10).

Písmo znova jasne hovorí, že sme neboli o nič ukrátení; boli sme štedro vykúpení, bolo nám odpustené a boli sme z milosti zahrnutí múdrosťou a poznaním, aby sme spoznali jednak tajomstvo jeho vôle a zámer, ktorý bol dopredu predurčený v Kristovi, aby v ňom boli zjednotené nebo a zem. Ježiš prišiel, keď sa naplnil čas a my teraz chodíme po zemi a čas sa kráti. Čo by sa mohlo stať, ak by sme boli jedným srdcom, jedným hlasom, jednou víziou a zámerom, jedným menom, jedným kráľovstvom a keby sme mali jednotný mandát osláviť Ježiša? Znova by sme žili takým spôsobom, že naša ubitá zem by mohla zazrieť záblesk neba.

Pokoj nenastane sám od seba. Pokoj je ovocie práce Božích synov a dcér.

„Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo oni sa budú volať Božími synmi.“ (Matúš 5:9)

Rozdelenie prichádza bez akéhokoľvek úsilia alebo aj bez nášho pričinenia. Rozdelenie je prirodzeným smerovaním tohto sveta od pádu ľudstva. Jednota a pokoj si vyžadujú zámernú a strategickú múdrosť. Na odpor voči iniciatívam našej kultúry musíme začať využívať nebeské správanie. Rozdelenie nikdy neoslavuje Ježiša. Nezhody rozdeľujú srdcia, domácnosti, hlasy, víziu, zámery a kráľovstvá. Rozdelenie má veľa tvárí: pýchu, zúrivosť, zlosť, spory, očierňovanie, ohováranie, kliatby, zvady, horkosti a urážky, čarodejníctvo a modloslužbu (pozri Galatánom 5:19-21). Takéto urážky získavajú prístup do nášho sveta, keď žijeme na základe našich telesných alebo neovládnutých ľudských inštinktov. A hoci rozdelenie má mnoho tvárí, v konečnom dôsledku má jeden jediný cieľ: našu skazu.

„Ak však máte v srdci trpkú závisť a neznášanlivosť, nevychvalujte sa a neluhajte proti pravde. To nie je múdrosť“

prichádzajúca zhora, ale prízemná, telesná a diabolská. Ved' kde je závišť a neznášateľnosť, tam je nepokoj a všetko možné zlo.“ (Jakub 3:14-16)

Jedným z Božích cieľov je vidieť nevestu zjednotenú a zároveň chápujúcu, že on je žiarlivý a kvôli tomu má svoju náklonnosť prejavovať jedine voči nemu. To znamená, že niekedy musíme zápasiť o to, aby sme sa stali jedno. Ježiš porazil smrť, peklo a hrob, aby mohol byť jedno s nami a aby sme my mohli byť jedno jeden s druhým. K tým najsilnejším vzťahom patria tie, ktoré sa vytvárajú, keď sa železo skříži s iným železom a z toho vyplývajúce trenie naostrí obe strany. Väčšinou sa človek stretne s najväčším odporom voči jednote hneď, ako sa zámerne rozhodne kráčať v jednote.

Kedykoľvek má človek prápor, ktorý slúži na prikrývanie a zmocňovanie mnohých, stretne sa s tým, že do radov tých ľudí sa bude snažiť votrieť rozdelenie. Sledovala som, ako sa táto dynamika opakuje znova a znova vo všetkom – od priateľstiev po zbory. Pozornosť je presmerovaná preč od dôvodu, prečo ste sa rozhodli kráčať pospolu, a zameria sa na to, ako nie sú uspokojované vaše potreby.

Šermiarska pravda
 „Vábienie meča bolo v šestnástom storočí také neodolateľné, že viac šľachticov (40000) zomrelo počas duelov (šermiarske súboje na obranu svojej čti) než v konvenčných vojnách.“

„Ak prechádzaš peklom, choď ďalej.“

—Winston Churchill

Ak sa neutáboríš v pekle..., budeš pokračovať v napredovaní. Príklad toho sa dá nájsť v manželstve. Nevie, ako ste na tom boli vy, ale ja s Johnom sme sa počas nášho chodenia nezvykli naozaj hádať. Odkedy sme sa však zobrali a pred Bohom vstúpili do zmluvy jednoty, ako keby sa pretrhla priehrada. Manželstvá nielen že sú plné hádok, ale aj samotná inštitúcia manželstva je ohrozená. Čo Boh zafinoval, my nemáme predefinovať a čo on spojil, my nemáme rozdeľovať. Rozvody sú na vzostupe, keďže celá generácia ľudí sa rozhodla, že je v poriadku, že sa navzájom podvádajú alebo že môžu z manželstva odísť, ak niekto z toho páru má pocit, že sa spomedzi nich vytratila láska.

K útokom na manželstvá dochádza zvonku aj zvnútra. Ani nedokážem povedať, koľkokrát sme s Johnom boli šokovaní, keď sme sa dočuli o pároch, ktoré sa očividne nikdy v manželstve spolu nehádali, no napokon sa ocitli na pokraji rozvodu. Naučili sme sa, že

niekedy nedostatok konfliktu v manželstve znamená, že nebojujete o manželstvo. Sú obdobia, keď musíte bojovať o to, aby ste boli jedno.

Ako už teraz viete, draci nemajú svoj pôvod v mýtickej fantázii. Naše odvolávky na drakov sa týkajú Satana, starého agenta duchovnej smrti. Konkurenčné prostredie, osočovanie, porovnávanie sa a slová, ktoré rozsievajú rozdelenie, sú jazykom draka.

Tak ako v knihe Zjavenia žena reprezentuje Izrael, Máriu, ženy a nevestu, drak reprezentuje hada z edenskej záhrady, Satana, leviatana a všetkých, ktorí sa perversne snažia prekrúcať Boží charakter a Božie slová. Ten drak je preffíkane zlý a zmocňuje ho anti-Kristovský duch.

Predtým, než Adam a Eva mohli naplniť Boží mandát, aby prosperovali v Edene, zamiešal sa medzi nich had. Nielen že rozdelil ich, ale tiež rozdelil aj ich pole pôsobnosti a odtiahol ich preč od bezpečia a starostlivej opatery Bohom vytvorenej záhrady.

„Vo vesmíre neexistuje žiadna neutrálna pôda; každý štvorcový centimeter, každú stotinku sekundy si nárokuje pre seba Boh a Satan sa proti tomu búri.“

— C. S. Lewis

Ešte stále sa zakráda v tieni nočných mor a čaká pritom, ako by mohol svoje pazúry zasunúť do kohokoľvek, kto by sa odvážil snívať. Drak zámerne rozdeľuje, ponizuje a odrádza všetkých, ktorí dúfajú, že povstanú a presunú sa do svetla vďaka tomu, že sa odvážia snívať aj v tme.

Moja milovaná, ak sa odvážiš snívať, musíš byť dosť odvážna na to, aby si sa pustila do boja.

Z pozície hrdinky sa pozri späť na svoj život a odvážne sa zahľad nielen na všetkých tých ľudí a na bolesti. Koľkokrát si videla toho hada zvinutého v tieni – ukrytého až dovedy, kým neprišiel čas na to, aby začal búšiť do tvojich túžob a snov?

Keď si bola malé dievčatko, ten drak ti možno povedal ohnivé slová, ktoré zmenili tvoje nádeje na popol. Možno dovedy prekrúcal slová, kým si nezačala jeho myšlienky považovať za svoje vlastné. Povedal niekto, že si škaredá, tučná, vychudnutá, plochá, hlúpa, príliš šikovná, nízka alebo vysoká? Možno sa láska tvojich rodičov zmenila na nenávisť a pôvodné útočisko tvojho domu sa zmenilo na prázdne prístrešie. Možno niekto v noci lietal na krídlach toho draka a potme prišiel k tebe a dotýkal sa ťa na takých miestach a takým spôsobom, že to v tebe vyvolávalo hanbu a cítila si sa špinavá. Možno keď sa ten had hanby odkázal preč, zasyčal: „Ty si si to vyžiadala; ty si to chcela; ty si tá, ktorá ma k tomu donútila.“

Od čias Adama tieto základné slová hanby čudným spôsobom a neustále obklopujú ženy. Keď ochranca prestáva chrániť, je omnoho jednoduchšie obviniť niekoho iného ako si priznať, že sám zlyhal. Je pravda, že had obalamutil Evu. Avšak báječný Adam nebol podvedený. On si vedome vzal niečo, na čo nemal klásť ruky. On chcel byť Bohom bez toho, aby bol pod jeho vládou. Dokonca aj dnes, keď muž ukradne počestnosť dievčaťa alebo ženy, ľahšie sa mu zhodí vina za jeho činy na Evin vplyv, než aby si radšej priznal pravdu: že chcel ukradnúť jej počestnosť a ovládnuť ju.

Tisícročia plynú a treba sa spýtať, či obviňovanie ženy už niekedy viedlo k oslobodeniu muža? Nie! A obviňovanie muža už niekedy viedlo k oslobodeniu ženy? Nie! Ježiš prišiel, aby tú vinu zobral na seba raz a navždy. Obviňovanie je vždy len odvedením pozornosti od toho, čo sa naozaj deje. Akákoľvek bolesť, ktorú spôsobujú ľudia, je len tieňovou bábkou toho, čo sa odohráva za scénou. Nebojujeme proti telu a krvi. V tieni sa skrýva drak. Vyžíva sa v tom, keď môže deformovať činy a vnímanie Božích detí. Tak muži ako aj ženy sú terčom hadovej krádeže. On chce ukradnúť naše prvorodenstvo a narušiť našu schopnosť byť nositeľmi Božieho obrazu: „Zlodej prichádza, len aby kradol, zbíjal a hubil“ (Ján 10:10).

Tam, kde je krádež, onedlho príde aj smrť a skaza. Adam a Eva si vzali niečo, čo im nepatrilo a smrť okamžite získala prístup do našej večnej záhrady. Zem čoskoro nato tiež zavalil tento príliv skazy.

„A tak: Cez jedného človeka vošiel do sveta hriech a cez hriech smrť. Takto prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhršli.“
(Rimanom 5:1 2)

Ježiš nás nastavil tak, aby sme prosperovali, ak individuálne a spoločne obnovíme to, čo sa stratilo prostredníctvom krádeže, smrti a rozkladu. Keď sa zjednotíme v zámere a budeme prospievať v našich individuálnych silných stránkach, budeme môcť byť zase raz pripodobnení k slávnej záhrade, v ktorej je Pán tým hlavným záhradníkom.

„V ten deň Hospodin krutým mečom, veľkým a mocným, potrestá Leviatana, unikajúceho hada, Leviatana, skrúteného hada, a zabije draka z mora. V ten deň bude vinica úrodná, ospevujte ju! Ja, Hospodin, ju strážim, ustavične ju polievam, aby ju nepoškodili, v noci i vo dne ju strážim.“ (Izaiáš 27:1-3, dôraz doplnený)

Náš Najvyšší Boh bojuje a my prosperujeme. A keď ako jeho ľud prosperujeme, náš Boh prichádza so smrteľným úderom. Boje v nebi sú vidieť na zemi a boje na zemi neunikajú pozornosti neba. Prospievame vtedy, keď sme zajedno medzi sebou a s nebeským zámerom.

Moja milovaná, tým najhrdinskejším činom, ktorý môžeš spraviť, je byť plodnou. Boh v celom Písme opakovane považuje svoj ľud za vinič, záhradu a polia. Si pripodobnená k záhrade, ktorú On vysadil. Stromy neútočia na to, čo je zasadené okolo nich, ani si nemyslia, že by krása kvetov, kvitnúcich v ich tieni, uberala niečo z majestátnosti ich sily. Dovoľ teda, aby tvoje korene boli hlboké a svoju silu čerpaj z toho, čo nie je vidieť a nikdy nedovoľ, aby tieň draka zastrel svetlo tvojej budúcnosti.

KRÍŽ AKO MEČ

„Krv rieši to, čo sme vykonali, zatiaľ čo Kríž rieši to, kým sme.
Krv nás zbavuje nášho hriechu, zatiaľ čo Kríž dáva ranu koreňu
našej schopnosti hrešiť.“

—WATCHMAN NEE

Keď sa človek zamyslí nad Kristovým krížom, bezpochyby mu na myseľ prichádza veľa slov, ale meč pravdepodobne nie je jedným z nich. Napriek tomu verím, že Kríž má moc rozdielnym spôsobom prehovárať ku každému z nás v priebehu našej cesty meniacimi sa životnými fázami. Zastavme sa teda a zamyslime sa nad tým, čo pre vás Kríž znamená v súčasnosti.

Počas Veľkonočného obdobia som po svojich linkách sociálnych médií vyslala do sveta otázku: „Vyjadrite jedným slovom, čo pre vás znamená Kríž?“

Bola som obdarená záplavou odpovedí. K zoznamu slov, ktoré ľudia použili na popísanie Kríža, patrili slová ako *láska* (zďaleka najpopulárnejšia odpoveď), *milosť*, *sloboda*, *odpustenie a vykúpenie* a celý rad ďalších slov siahajúcich k Ježišovi, *životu*, *milosrdenstvu* a *k pocitu neodolateľnej vďačnosti*, pričom veľa krásnych definícií sa pohybovalo medzi tými slovami, ktoré som tu uviedla.

Najprv mi dovoľte, aby som rýchle povedala, že neexistuje žiadna správna, jednoslovná definícia Kríža. Kríž preklenul širokú priepasť medzi nebom a zemou, aby zmieril Boha a ľudstvo a ďalej premenil to, čo sa zdalo byť hroznou prehrou na veľkolepý triumf. Táto zmocňujúca nádej na premenu sa klenie celými vekmi. Žiadne iné víťazstvo nebolo dostatočne presvedčivé, aby spätne zasiahlo temné dejiny ľudstva a ožiarilo ich, a súčasne, aby svoje lúče vyslalo aj do budúcnosti. A preto pochybujem o tom, že by sa veľkorysosť a zmysel všetkého toho, čo sa stalo na kríži, dali niekedy zachytiť a obsiahnuť našimi pozemskými

slovami. Výdobytok Kríža však zostáva viac než nadčasový. Je večný.

Zavrite si na chvíľu oči a predstavte si drevený kríž. Chcem, aby ste videli, že to, čo kedysi bolo krásnym, živým stromom, je teraz pretvorené na bezduchý nástroj smrti. Je to iba mŕtve drevo, obraté o všetky svoje konáre a kôru, nahrubo narúbané a nasekané. Drsné kusy sú umelo pospájané do tvary dreveného kríža, ktorý keď je vztýčený, nápadne sa podobá na meč, ktorý má hrot zapichnutý v zemi.

Predstavte si teraz Ježiša, Slovo, ktoré sa stalo telom a Božieho slávneho Syna, s jeho nahým, dobitým telom, ktoré je po celej svojej dĺžke natiahnuté na túto hroznú čepel meča. 23 centimetrové klince ukotvujú jeho ruky k priečke a za hlavou nášho majstra sa nachádza drevená rukoväť meča. V nebi sú možno kríže a meče jedno a to isté.

Presne tak ako Adam ukradol ovocie zo zakázaného stromu a spôsobil, že všetko v ňom zomrelo, Ježiš zomrel na mŕtvom strome a stal sa tak jeho ovocím, aby všetci mohli v ňom žiť.

Nedávno, keď som študovala List Židom, som narazila na jeden známy výraz, ktorého novú hĺbku a zmysel som zachytila po krátkej výprave do sveta mečov:

„Keď Boh dával Abrahámovi prislúbenie a nemal nikoho väčšieho, na koho by prisahal, prisahal na seba samého... A pretože Boh chcel dedičom prislúbenia presvedčivo dokázať nezmeniteľnosť svojho rozhodnutia, zaručil sa prisahou, aby sme v týchto dvoch nezmeniteľných veciach, v ktorých Boh nemôže klamať, mali silné povzbudenie...“ (6:13 a 17–18)

Keď som čítala tieto verše, zrazu mi myslou preletel jeden živý obraz. Už som nevidela kríž ako neotesaný strom smrti. Namiesto toho mi pripadal ako drevený meč, ktorého krutý hrot sa zabodol do našej rozbitej zeme. Videla som Ježišove telo, natiahnuté po celej dĺžke čepele meča. Jeho rozťahnuté ruky boli natiahnuté po celej dĺžke záštity - ako keby nás všetkých jeho poslušnosť vítala dokonca aj uprostred agónie smrti.

Bolo to práve moje štúdium mečov a ich terminológie, ktoré zmenilo moje zmýšľanie, lebo prinieslo nové porozumenie frázy *až po rúčku* (v anglickom preklade vo verši 13; je to slovné spojenie, ktoré vyjadruje, že niekto spravil niečo najviac a najkompletnejšie, ako vedel, pozn. prekl.). Predtým, než som to skúmala, považovala som túto frázu len za nejaké obrazné vyjadrenie, ktoré hovorí, že niečo sa udialo „úplne na doraz, kompletne“ a „nič tomu nechýbalo.“ Teraz si ale uvedomujem, že fráza *až po rúčku* má aj doslovný zmysel, pretože slovo *rúčka* popisuje anatómiu meča.

Rúčka meča je držadlom meča, ktoré začína tam, kde končí čepel'. Súčasťou rúčky je záštita meča, hlavica a rukoväť. Keď sú tieto veci pospájané, spolu tvoria rúčku.

Keď sa meč zaborí do protivníka úplne až po rúčku, je iba malá šanca, že obeť bude môcť uniknúť smrti. Čepel' bude vyťahnutá von iba vtedy, keď protivník pocíti, že víťazstvo je isté. Prebodnúť niekoho úplne až po rúčku je krutý ťah agresívnych protivníkov, ktorí sa tešia z blízkeho kontaktu s bolesťou obeť. Útočník si je istý svojím víťazstvom, pretože úplne uzatvoril vzdialenosť medzi nimi dvoma. Medzi nepriateľom a ním neexistuje žiadna medzera bezpečia. Pri obeti svojho Syna, Ježiša, Boh použil kríž ako meč, ktorým zabil nepriateľstvo medzi Bohom a človekom.

Na kríži Boh naplnil svoj sľub Abrahámovi tak, ako sa len dalo.

Kto bol zodpovedný za kríž?

Často počujem ľudí hovoriť, že Satan ukrižoval Pána slávy, avšak nasledujúce podobenstvo poukazuje na niečo tragicky iné. Začína sa príbehom majstra hospodára, ktorý zasadil vinicu, oplotil ju, vykopal v nej lis, postavil vežu a krajinu prenajal nájomníkom. Keď prišiel čas ovocia, poslal tam jednotlivo niekoľkých svojich služobníkov, avšak tí nájomníci ich zbili, zabili a ukameňovali. Majster potom poslal ešte viac služobníkov, no tých zneužili a tiež zabili. Nakoniec tam ten majster poslal svojho syna v nádeji, že nájomníci budú rešpektovať aspoň jeho syna a dajú mu, čo mu patrí. Všimnite si, kto sú tie hlavné postavy a ako sa ten príbeh vyvíja ďalej:

„Pri pohľade na syna si však vinohradníci povedali: Toto je dedič! Pod'ťe, zabime ho a jeho dedičstvo bude naše. Chytili ho, vyhodili von z vinice a zabili ho. Keď potom príde majiteľ vinice, čo urobí tým vinohradníkom? Povedali mu: Zlých bez milosti zahubí a vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú načas odovzdávať úrodu. Ježiš im povedal: Nikdy ste nečítali v Písmach: Kameň, ktorý staviteľia zavrhli, stal sa uholným kameňom. Pán to urobil, je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím, že vám bude odňaté Božie kráľovstvo a bude dané národu, ktorý bude prinášať úrodu. Kto padne na ten kameň, doláme sa, a na koho padne on, toho rozmliaždi. Keď veľkňazi a farizeji počuli tieto jeho podobenstvá, pochopili, že hovorí o nich.“ (Matúš 21:38-45, dôraz doplnený)

V tomto podobenstve je Boh Otec ten majster, starovekí proroci a králi sú tí služobníci, ktorých tam poslal, Ježiš je ten syn a kňazi a

farizeji sú tí nájomníci. Postupne, ako sa veci diali, Ježiš pripomínal svojim učeníkom, čo sa má udiat:

„Viete, že o dva dni nastáva Veľká noc, a Syn človeka bude vydaný, aby ho ukrižovali. Vtedy sa zhromaždili veľkňazi a starší ľudu v dvorane veľkňaza, ktorý sa volal Kajfáš, a uzniesli sa, že sa lesťou zmocnia Ježiša a zabijú ho.“ (Matúš 26:2-4)

Izaiáš a Dávid prorokovali, že Boží vyvolený ľud zabije jeho jediného a jednorodeného Syna. Náboženský vodcovia si mysleli, že zabitím Božieho Syna sa im podarí ukradnúť jeho dedičstvo.

„Nikto z kniežat tohto veku ju [Božiu múdrosť] nepoznal; ved' keby ju boli poznali, neboli by ukrižovali Pána slávy.“ (1. Korint'anom 2:8; dôraz doplnený)

Čo tak zaslepilo každého jedného z vládcov tej doby? Nedokázali vidieť transformujúcu a triumfálnu moc Kríža.

Označenie *vládcovia* sa mohlo týkať všetkých – od náboženských a politických mocností v čase Krista až po Kniežata temna, ktorý zozadu manipuloval situáciu svojimi tichými ohovárkami a celou sieťou démonických päťolízáčov.

Ktovie, či Satan nedúfal, že ak Božieho jednorodeného Syna zavraždia práve tí ľudia, ktorých On sám nazval vyvolenými, určite to vyvolá Boží večný hnev. Ved' predsa, zmocnenie sa zakázaného ovocia a snaha o uchvátenie rovnosti s Bohom stačili na to, aby si Adam zaslúžil vykázanie zo záhrady Eden. Nemala teda potom v Satanovom ponímaní vražda Božieho Syna znamenať istý koniec pre všetkých nás?

Apoštol Pavel predsunul pred svoj hlboký vyššie uvedený výrok kontrast medzi múdrosťou Ducha a múdrosťou človeka:

„Múdrosť však hovoríme medzi dokonalými, no nie múdrosť tohto veku ani kniežat tohto veku, ktoré hynú, ale hlásame v tajomstve skrytú Božiu múdrosť, ktorú Boh pred vekmi určil nám na slávu.“ (verše 6:7, dôraz doplnený)

Božia múdrosť pôsobila ešte predtým, než sa do hry dostalo naše bláznovstvo. Pred stvorením času Boh myslel na teba. Kríž bol zakomponovaný do tajomnej tapisérie nebeskej večnej múdrosti. Toto veľkolepé spodobnenie Jeho lásky sa neustále rozvíja a zjavuje.

Predstavte si napríklad to, že Ježiš bol naším baránkom ešte predtým, než boli stvorené ovce. On bol Spasiteľom zeme predtým, než bol stvorený svet. A ako by toto všetko nepostačovalo, pred stvorením sveta sme boli vyvolení „v ňom,“ aby sme boli bez akejkolvek škvrny!

„Ved' ešte pred stvorením sveta si nás vyvolil, aby sme boli pred ním svätí a nepoškvrnení v láske.“ (Efežanom 1:4; dôraz doplnený)

Predtým, než bola vysadená záhrada Eden, sme my boli zasadení v ňom. Predtým, než boli Adam a Eva umiestnení do tej záhrady, sme my boli bezpečne ukrytí v Kristovi. Predtým, než naše hriechy boli ako šarlát, Boh ich obmyl, aby boli biele ako sneh.

Nemyslím si, že vládcov toho veku obzvlášť prekvapila skutočnosť, že Ježiš vstal z mŕtvych. Už predtým videli, že mŕtvi sú vzkriesení a Ježiš všetkým o sebe povedal, že po troch dňoch vstane z mŕtvych. Myslím, že Satan vedel, že vzkriesenie bolo súčasťou jeho plánu. Satan a vládcovia si ale pravdepodobne neuvedomovali, že keď vstal z mŕtvych a vyšiel von z hrobu, my sme boli vzkriesení spolu s ním!

Písmo nám hovorí:

„S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. A život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miloval a vydal seba samého za mňa.“ (Galaťanom 2:20; dôraz doplnený)

Nielenže On sa postavil na naše miesto; On nám dal... to Jeho. My máme Jeho život, Jeho meno, Jeho slová, Jeho autoritu a Jeho sľub. Nikto z nás nežil vtedy, keď bol náš Kristus ukrižovaný. Na tom ale nezáleží, pretože dokonca ešte pred počiatkom času sme boli vyvolení v Kristovi Ježišovi..., predurčení k tomu, aby sme boli deťmi Božími. Presne tak ako v Adamovi všetci zhršli, v Kristovi je všetkým odpustené. Naše životy, ktoré sú skryté v Kristovi, sú tajomstvom, ktoré On túži neustále odhaľovať.

Viete, Kríž bol vždy súčasťou toho plánu. Nebol to nejaký záložný plán, ktorý sa spustil vtedy, keď Adam a Eva zlyhali. Bola to bezpečnostná poistka. Ježiš každý deň žil preto, aby vyjadroval Otcove srdce, vôľu a prirodzenosť strateným obyvateľom zeme – „V ňom žijeme, hýbeme sa a sme, ako to povedali aj niektorí vaši básnici: Ved' sme jeho rodom“ (Skutky 17:28; dôraz doplnený).

On je náš život, náš autor a ten, ktorý nás mení. Keďže som študovala definíciu každého z týchto slov, môžem rozšíriť význam tohto verša a vliat trochu viac svetla na koncept bytia „v ňom.“ Kvôli nemu už neexistujeme v Adamovi. Žijeme v Kristovi a sme posadení s ním – aj počas nášho chodenia po zemi.

Božia múdrosť pôsobila ešte predtým, než sa do hry dostalo naše bláznovstvo.

Ježišova smrť by nás nemala vôbec prekvapovať, no je zjavné, že jej dozvuky boli šokujúce. Hoci Ježiš opakovane hovoril tak svojim blízkym priateľom ako aj svojim najurputnejším kritikom, že bude trpieť, zomrie a po troch dňoch vstane z mŕtvych, oni to jednoducho nedokázali a nechceli počuť.

„Odvtedy začal Ježiš [jasne] poukazovať svojim učeníkom na to, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, bude zabitý a na tretí deň vzkriesený.“ (Matúš 16:21; dôraz doplnený)

Toto nebola jedna z tých chvíľ, keď Ježiš hovoril v podobenstvách, aby to „počuli iba tí, ktorí majú uši“ (pozri Matúš 13:10-17). Ježiš hovoril svojim učeníkom jasne a opakovane, že v blízkej budúcnosti zámerne pôjde do Jeruzalema a tam ho vodcovia jeho ľudu odmietnu. Tento zvrat udalostí bude mať za následok hrozné utrpenie, smrť a vzkriesenie. A ako viete, Peter zašiel až tak ďaleko, že si Ježiša vzal stranou a napomenul ho, že také niečo povedal.

„Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať: „Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!“ On sa obrátil a povedal Petrovi: „Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ (Matúš 16:22-23)

Pri tejto výmene názorov sa toho udialo tak veľa. Po prvé, nezdá sa vám divné, že uprostred rozhovoru, v ktorom Peter myslí na nebo a nazýva Ježiša „Pánom,“ sa Ježiš díva na Petra a rozpráva sa s ním ako so Satanom?

Potom tam je ten objav, že Petrove vášnivé uisťovanie o bezpečí a ochrane svojho milovaného vodcu je vlastne pozvaním do osídien smrti. A ako posledné, no pritom určite o nič menej šokujúce je odhalenie, že Satan a ľudia niekedy zdieľajú spoločný pohľad na vec.

Aby sme si to trochu vyjasnili, spočítajme si to, pretože je zjavné, že nebo a zem riešia takéto rovnice veľmi odlišne:

- Podľa Pravidiel Zeme (Ľudských a Satanských) vyzerá tá rovnica takto: **Odmietnutie + Utrpenie + Smrť = Strata moci a porážka**
- Podľa Pravidiel Neba (Ježišových a Božích) vyzerá tá rovnica takto: **Odmietnutie + Utrpenie + Smrť = Neobmedzená moc a víťazstvo**

Bol to ťah, ktorý bol taký nelogický a kontra-intuitívny, že napriek tomu, že bol úplne vysvetlený, bol totálne neočakávaný. To víťazstvo

nepatrilo iba samotnému Ježišovi, lebo Jeho triumf sa stal aj naším. Nikde nevidieť moc tejto transformácie evidentnejšie ako v Petrovom živote. Bývalého ucho-rezača a predtým popierača Krista, ktorého hlas znel ako Satanov, neskôr vidíme, ako smelo konfrontuje presne tých ľudí, pred ktorými sa zvykol krčiť.

„Nech teda celý dom Izraela s istotou vie, že Boh toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, urobil Pánom aj Mesiášom. Keď to počuli, boli zasiahnutí v srdci a oslovili Petra a ostatných apoštolov: Muži, bratia, čo máme robiť? Peter im povedal: Kajajte sa a každý z vás nech sa nechá pokrstiť v meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.“ (Skutky 2:36-38)

Bolo nám odpustené, sme spasení, uzdravení, milovaní, omilostení, zmocnení a obnovení „v Kristovi.“ „V Kristovi“ nás totiž Boh zachytil ešte predtým, než sme padli. A tajomstvo a zázrak tejto reality budeme spoznávať až po večnosť.

Iba samotná večnosť odhalí nádheru Kríža.

Ešte predtým, než existoval nepriateľ, záhrada, muž, žena a had, už existovala odpoveď. Ešte predtým, než existovala vojna, už existovalo víťazstvo. Ešte predtým, než existovala nejaká hra, Kríž menil jej pravidlá. Kríž bol prostriedkom, prostredníctvom ktorého sa realizoval zámer, kvôli ktorému sa Ježiš narodil. Bol to mŕtvy strom, ktorý nás všetkých priviedol späť k životu. Boh nás pozdvihol v Kristovi dávno predtým, než sme zakopli. On vytvoril pre nás cestu dávno predtým, než sme zablúdili. On nás miloval a poznal ako prvý – dávno predtým, než sme Ho my mohli spoznať. Boh nás prikryl ešte predtým, než sme si my uvedomili, že sme nahí a postaral sa o našu celistvosť ešte predtým, než sme si uvedomili, že sme rozbití. Náš Darca všetkého života zmenil ten Kríž na Strom života.

Prečo ten nástroj kríža? V priebehu svojho života som sa naučila, že Boh dovoľuje, aby ľudská krutosť a skazenosť odhaľovala, ako hlboko a zúfalo Ho potrebujeme. Moje štúdium šermiarstva tiež možno odhalilo jednu z mnohých príčin.

Šermiarska pravda
Emócie, ktoré šermiarovi najviac škodia, sú hnev a strach.

Croisé

V rámci svojho výskumu som bola fascinovaná tým, že klasický ťah šermiarov alebo bojovníkov s mečom sa nazýva croisé. To je francúzske slovo, ktoré znamená „skrížiť alebo vziať čepeľ.“ Tento ťah funguje tak, že šermiar využíva agresiu nepriateľského protivníka proti nemu a v rámci tohto procesu protivníka odzbrojí.

Tu je popis toho ťahu: „Funkčnosť ťahu croisé je zabezpečená jeho samotným mechanizmom; keď sa do hry pridajú svaly, stratí sa tým vyváženosť celej tejto veci a človek stratí schopnosť efektívne umiestniť svoj hrot tam, kam by mal ísť. Croisé funguje obzvlášť dobre proti agresívnym šermiarom, pretože neguje ich energiu, pretože aj ich svalnatosť, aj ich bojovnosť obracia proti nim samotným.“⁴

Keď sa šermiarstvo stalo športom a presunulo sa z Talianska a Francúzska do Veľkej Británie, Angličania meno tohto ťahu zjednodušili na „kríž.“ Zamyslite sa nad tým! Čo sa stalo na kríži? Náš veľkolepý Spasiteľ vzal tú čepeľ, ktorou bol prebodnutý Jeho bok, ale na kríži vzal na seba nepriateľstvo všetkých vekov. To, čo malo byť zdrvujúce, nakoniec viedlo k odzbrojeniu.

Sila ťahu croisé, alebo kríža, spočíva v pákovom efekte. Keď je tento ťah prevedený správnou formou a keď je do boja zakomponovaný bez váhania, protivník narazí na váš meč. Nie je to ťah, ktorý by si vyžadoval obrovskú silu v rukách; dokonca najlepšie sa dá zrealizovať, keď je ten dotyk jemný.

Boh na kríži využil všetko, čím bol – kvôli všetkému, čím sa my môžeme stať. Takmer tri storočia pred narodením Krista, skvelý grécky matematik Archimedes hypoteticky hovoril o sile pákového efektu: „Dajte mi páku a ja pohnem svetom.“⁵

*Jednou z rovníc pákového efektu je Moment sily
(Krútiaci moment) = Sila x Kolmá vzdialenosť.⁶*

V jednom momente kríž preklenul nepredstaviteľnú vzdialenosť medzi Bohom a ľudstvom a prekonal akúkoľvek silu nenávisťi. Kríž bol Božou pákou a vo chvíli, keď Kristus položil svoj život za záchranu sveta, sa zem stala jej otočným bodom.

Keď sa udial tento božský transfer, Ježiš sa vôbec nebránil. Svoju dušu odovzdal Bohu a svoje telo svojim nepriateľom.

„Meno Ježiš je tou jedinou pákou, ktorá pozdvihuje svet.“

—Autor neznámy

Šermiarske súboje nie sú v konečnom dôsledku silovými súbojmi; sú to súboje, v ktorých je podstatná obratnosť a strategická vytrvalosť. Ježiš pretrpel kríž a niesol tiaž všetkých našich hriechov, aby uskutočnil svoj zámer: „Boží Syn sa zjavil nato, aby maril diablove skutky“ (1. Jána 3:8; dôraz doplnený).

Náš slávny Pán Ježiš, Syn toho Najvyššieho, sa zjavil na našej scéne, aby mohol odstrániť kráľovstvo, ktoré vybuďoval diabol. Ježiš je Imanuel – Boh s nami, neviditeľný, no neporaziteľný. Hoci sa zdá, že zmizol, naopak, vzrástla Jeho nadvláda, pretože jeho prítomnosť pokrýva nás všetkých. Pred svojím nanebovstúpením bol obmedzený limitmi ľudskej existencie; teraz nás obklopuje svojím Duchom (pozri Matúš 28:20).

Verím tomu, že Kristus chce, aby sme pokračovali v Jeho diele, aby presne tak, ako On zjavoval Otca, sme aj my prinášali slávu Synovi. Všetko, čo sa rozhodneme spraviť, by malo slúžiť na to, aby sme pritiahli bližšie ďalších.

„No vy, čo ste boli niekedy d'alekí, stali ste sa teraz v Ježišovi Kristovi blízkymi skrze Kristovu krv. Ved' on je náš pokoj, keď oboch spojil v jedno a svojím telom zbúral rozdeľujúci múr nepriateľstva, keď zbavil platnosti zákon prikázani s jeho nariadeniami, aby v sebe z dvoch stvoril jedného nového človeka a nastolil pokoj. Oboch zmieril s Bohom v jednom tele, na kríži usmrtil ich nepriateľstvo.“(Efežanom 2:13-16)

Kríž vyhladil akékoľvek stopy nepriateľstva medzi Bohom a ľudstvom a skrze Ježišovú krv a zabitú telo sme boli všetci zjednotení. V Kristovi sú muži aj ženy jedným telom. V Kristovi sú Židia a pohania zaštepnení do jedného vínného kmeňa. V Kristovi sa aj starozákonní aj novozákonní svätí stávajú jedným oblakom svedkov.

Keď čítam tieto verše v Liste Efežanom, moje srdce praská kvôli hĺbke ich moci a krásy. Som užasnutá z toho, čo všetko dokázal uskutočniť Ježiš vďaka svojej poslušnosti. Ježiš nám vytvoril cestu, aby sme síce boli vo svete, ale už nie viac z neho, pretože sa na tejto zemi hýbeme v ňom. V Kristovi sme zároveň obsiahnutí aj neobsiahnuteľní.

Všetka tá dobrá vôľa, o ktorú sme boli obratí v Edene, bola v ňom obnovená. A hoci život v Edene musel byť úžasný, náš život v ňom bude v konečnom dôsledku omnoho lepší. On nás prikrýva niečím omnoho lepším než nejakým figovým listom alebo jahňacou kožou; On nás oblieka do svojej živej spravodlivosti a premieňa nás zvnútra navonok. Nie sme iba nejakou kostrovou štruktúrou kostí z jeho kostí. On nás pokrýl vrstvou jemného tela z Jeho tela. On vzal preč naše

zatvrdnuté srdcia a daroval nám nové srdcia, ktoré sú prispôsobené Jeho potomstvu. Potom nás naplnil tým istým Duchom, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, aby všetky zahŕňajúce oblasti nášho života mohli byť obživené a vykúpené.

„Ak teda vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, tak ten, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá svojím Duchom, ktorý prebýva vo vás.“ (Rimanom 8:11)

On sa stal podobným nám, aby my sme mohli byť ako On. V ňom je vyjadrené obrovské tajomstvo a nejakým spôsobom nás všetkých zjednocuje.

„Potom im dám jedno srdce a nového ducha vložím do ich vnútra. Odstránim kamenné srdce z ich tela a vložím im srdce z mäsa, aby chodili podľa mojich ustanovení, aby zachovávali moje nariadenia a plnili ich. Oni budú mojím ľudom a ja budem ich Bohom.“ (Ezechiel 11:19-20)

V Kristovi mnohí ľudia zdieľajú jedno srdce. V ňom sa muži aj ženy stávajú jedným. Obeť úplnej poslušnosti nášho Krista nás zachránila tak totálne, ako len mohla. Kríž má moc zjednotiť všetkých, ktorí sú ochotní ho prijať.

V Kristovi sa zblížujú tí, čo sú ďalekí, stratení, aj blúdiaci.

Obetný baránok

Kríž má moc zjednotiť všetkých, ktorí sú ochotní ho prijať.

Vedeli ste, že za starých čias, keď bol Áron prorok, dvaja capy boli privádzaní pred oltár ako obeť? Jeden bol zabitý ako obeť za hriech; druhý bol označovaný ako obetný cap, a nebol zabitý. Kňaz na toto trasúce zviera prenášal hriech Božieho ľudu. A potom ho vypustil. Podobne ako Kain, bol tento cap označovaný a odsúdený k blúdeniu po púšti v hanbe (pozri 3. Mojžišovu 16:10).

Tento cap bol od toho bodu vyhnancom, ktorému sa všetci vyhýbali. Už nemal žiadne miesto v stáde. Pastier ho už nevyvádzal na pohostinné polia, ani mu nezabezpečoval ochranu. Ak sa ten cap k niekomu priblížil, odohnali ho preč. V noci nemal kde spočinúť a bol sám, v chlade a bez teplej prítomnosti ďalších. Počas dňa blúdil v aridnej horúčave. Tento obetný cap strávil zvyšok svojich dní hľadaním vody a jedla a bol vydaný na milosť a nemilosť vyhladnutým šelmám.

Už si sa niekedy cítila ako taký obetný cap? Možno ťa ľudia obviňovali, vyhýbali sa ti, bola si izolovaná alebo odmietaná. Obťažaná hriechom a vinou si možno blúdila po púšti. Možno dokonca aj teraz si každú noc líhaš spať sama a so studeným strachom. Už si sa snažila dostať dovnútra odtiaľ „zvonku,“ no nebolo ti to dovolené? Obviňuje a odstrkuje ťa vlastná rodina? Bola si vytlačená na vonkajší okraj svojho okruhu priateľov, alebo donútená opustiť útočisko cirkevnej budovy?

Na tom nezáleží! V Ježišovi je pre teba vytvorené miesto. Všetci sme kazoví, iba On je bez chyby. Už nepotrebujeme žiadnych obetných capov, pretože Ježiš vzal všetok hriech na seba. Kristova krv priviedla dovnútra všetkých tých, ktorí blúdili a vyčistila akýkoľvek zostatok hanby, ktorá sa nás snažila izolovať a tlačiť do roly obetných capov.

Dokonca aj počas toho ako zomieral, mohol začať súdiť, no namiesto toho povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (Lukáš 23:34). Týmito slovami Božia pečať v Jeho Synovi prerazila vzor neustáleho zvaľovania viny, ktorý dali do pohybu Adam s Evou. Krv Adamovho syna Ábela právom volala k nebu a nazvala jeho brata vrahom. Ježišova krv zabezpečila jeho bratom odpustenie. Preto Biblia hovorí, že Ježišova krv svedčí o lepších veciach: „Pristúpili ste ... k prostredníkovi novej zmluvy Ježišovi a ku kropeniu krvi, ktorá hovorí lepšie než Ábelova.“ (Židom 12:23-24).

Tie lepšie slová zneli: „Otče, odpusť im.“ On sa rozhodol, že radšej On bude poznamenaný našou skazou, než by nás poznamenal skazou, ktorú sme si zaslúžili.

„Naozaj, on niesol naše choroby a naše bolesti ho obťažili. My sme si mysleli, že je ranený, Bohom douderaný a opovrhnutý. On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše nepravosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil nepravosti nás všetkých.“ (Izaiáš 53:4-6)

Ježiš nespravil nič, čím by si zaslúžil trest a my sme nespravili nič, čím by sme si zaslúžili obeť. On bol odmietnutý, zradený, prebodnutý, zdrtený, zbitý, zbičovaný, utlačený a potom ukrižovaný.

Iba Boh, ktorý je láska, by mohol dať svojho Ducha ľuďom, ktorí oľutujú, že zavraždili jeho Syna. Oni si mysleli, že kríž je Ježišovým koncom; nemali ani poňatia o tom, že kríž je ich začiatkom. Kríž je meč lásky.

Po viac ako troch dekádach štúdia Písma niekedy uvažujem nad tým, či vôbec aspoň začínam rozumieť tomuto zázraku, ktorým je Kríž.

Nie je to symbol moci; je to meradlo všetkej moci. To, čo prinieslo smrť nášmu Kristovi, sa stalo hojným životom pre nás.

Náš Ježiš je Božím Slovom a je, bol a bude jeho nemeniteľným sľubom:

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky.“ (Židom 13:8)

Kríž je definitívnym uistením o tom, že všetky sľuby budú dodržané. Je to meč, ktorý zabíja aj ten posledný zvyšok nepriateľstva medzi nebom a zemou a zároveň je to ten istý meč, ktorý nás premieňa prostredníctvom chirurgického zákroku jeho Slova. Kríž bol tvojou nádejou dokonca ešte predtým, než si si uvedomila, že nemáš žiadnu nádej; bol odpoveďou ešte predtým, než si si uvedomila, že máš nejaký problém. Kríž symbolizuje Božiu vernosť a zároveň vyjadruje Jeho vieru v nás. Skrze Kríž sme vystrojení ku chodeniu v ňom.

DRUHÁ ČASŤ

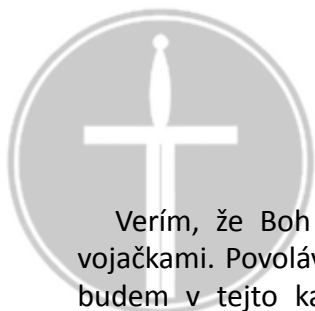
VYSTROJENÁ

6

ZROD BOJOVNÍČKY

„Zápas posilňuje. Boj so zlom nám dáva moc
k ďalšiemu bojuvaniu so zlom.“

—OSSIE DAVIS

Verím, že Boh zobúdzťa svoje dcéry k tomu, aby boli viac než vojačkami. Povoláva nás k tomu, aby sme boli bojovníčkami. A preto budem v tejto kapitole používať niekoľko vojenských pojmov; no pochopte, že keď porovnávam podstatu vojaka s podstatou bojovníka, nemyslím pri tom na vojačky a vojakov našej národnej armády.

Keď som prechádzala knihami o mečoch a o šermovaní, rýchlo som si uvedomila, že existuje obrovské množstvo motivácií, ktoré vedú ľudí k ozbrojovaniu sa a k vedeniu vojny.

Existujú nahnevaní teroristi, ktorí kruto a záľudne bojujú za svoje zúfalé a zlo-plodiace dôvody. Existujú ziskuchtiví žoldnieri, ktorí boj milujú až tak veľmi, že nepotrebujú žiadny osobný dôvod a sú ochotní zapredať sa tomu, kto im ponúkne najviac peňazí. Na druhej strane tohto spektra sú vojaci, ktorí sú zamestnaní a slúžia pod velením armády.

A nakoniec existujú ľudia, ktorí sú bojovníci.

„Bojovník“ je spôsob života a veľa tých bojov, ktoré bojovníci bojujú, vedú proti neviditeľným nepriateľom. Všetci bojovníci musia byť zruční v oblasti, ktorú starovekí samurajovia nazvali *cestou bojovníka* – je to postoj k životu, ktorý prijíma *slobodu bez strachu*. Nevieť si predstaviť žiadny lepší postoj, ktorý by sme mohli zaujať. Ak trošku prehodíme tie slová, dostaneme sa k hlavnému mottu zajatca: *strach bez slobody*.

Žiaľ, strach bez slobody sa pre mnohých stáva novým normálom. Ako dcéry-bojovníčky máme príležitosť stratiť náš život a získať ten Boží. To

znamená, že sme slobodné k tomu, aby sme si zvolili cestu slobody bez strachu, pretože náš Pán sa na kríži vysporiadal s otázkou smrti a života.

Toto postavenie je niečím úplne jedinečným pre bojovníka. Samurajovia pomenovávali svoje meče, pretože verili, že každý meč má ducha, ktorý sa naň viaže a dodáva mu moc. Tento zvyk neskôr viedol k uctievaniu mečov. My však nepotrebujeme meč s duchom, pretože máme meč Ducha! Meno Ježiš používame tak, ako nás vedie Božie Slovo a naším životom Ho uctieваме povyšovaním Jeho Slova nad svoju vôľu.

Terorista je hnaný strachom, žoldnier alebo ziskuchtivý vojak je motivovaný žiadosťou, a dokonca aj naverbovaní vojaci musia poslúchať príkazy. Ale bojovník má na výber. Uctenie si toho, čo je zbožné a cnostné, často poznamenáva prechodnú fázu, počas ktorej sa z vojaka stáva bojovník.

Moja milovaná, som si istá, že si uvedomuješ, že si sa narodila do obdobia hlbokých zmien, konfliktov a vojny. Boje zúria na všetkých frontoch. Tieto útoky, žiaľ, siahajú od intímnej ohavnosti zneužívania detí a opustenosti v rámci rodiny, ktorá by mala byť pre ne útočiskom a symbolom bezpečia, až po zákerné siete, ktoré celosvetovo obchodujú s dvadsiatimi siedmimi miliónmi ľudí a využívajú ich na sex a nútené práce.⁷

Okrem týchto tajných hrôz žijeme v dňoch otvorených hrozieb. Stojíme na postranných čiarach a sledujeme, ako sa národy navzájom vyzývajú a neustále čelia hrozbe odosobnenej vojny.

A keďže tieto útoky sa odohrávajú na viacerých frontoch, ovplyvňujú mnohých a sú naozaj veľkou hrozbou, nemôžeme náš boj obmedziť iba na bezprostredný boj, ktorému čelíme my. Naším cieľom by malo byť každý boj vyhrať takým spôsobom, aby sme nakoniec slávne vyhrali celú vojnu. Tento prístup si vyžaduje stratégiu, intuíciu, víziu, múdrosť, trpezlivosť, vytrvalosť, húževnatosť, zjednotený hlas a spojené úsilie.

Aby som vám túto myšlienku mohla priblížiť na príklade, predstavte si nejakú virtuálnu video-hru. Ako si budete viesť, ak vaším cieľom bude vyhrať iba aktuálny level? Ak tomu rozumiem správne, hráč s takým nastavením si v tej hre nebude viesť veľmi dobre a nevydrží ju hrať veľmi dlho. Samozrejme, že ja som úplne neschopná pri hraní takých

hier, no moji chlapci dosiahli pri ich hraní až majstrovskú úroveň. A pri tom, ako som ich krátko pozorovala, som si všimla, že cieľom nie je iba rýchlo prebehnúť cez nejakú uličku na danom leveli. Vždy tam je niečo, čo treba zozbierať alebo čo sa na aktuálnom leveli treba naučiť, čo hráč potom môže použiť neskôr v hre.

Sledujem, ako moji synovia manévrujú a riskujú, aby získali určité predmety, ktoré sú ukryté v zákutiach danej dráhy na danom leveli. Každý z tých predmetov má svoju jedinečnú hodnotu, ale obyčajne tie predmety nie sú bezprostredne potrebné. Omnoho častejšie ich treba zbierať kvôli tomu, akú hodnotu budú mať v budúcnosti. Odídme teraz od príkladu takejto hry a prenesme sa na úplne reálne cesty nášho sveta – nikdy by si nemala pochybovať o tom, že to, čo sa teraz môže zdať byť malé alebo bezvýznamné rozhodnutie alebo gesto, môže kľudne otvoriť prechod alebo ťa dokonca zmocniť pre budúcnosť.

Vysvetlím, prečo je také podstatné, aby sme malé veci robili dobre. Do budúcnosti si so sebou neberieme len naše činy; lekcie, ktorým sa naučíme na každej našej ceste, idú s nami tiež. Pochopte, že to tajomstvo, ktoré ste sa rozhodli neprezradiť alebo váš čin skrytej lojality z *minulej sezóny*, vás môže kľudne ochrániť počas *vašej ďalšej sezóny*.

Bojovníci prechádzajú životom obozretne a chápu, že každá výzva prináša so sebou príležitosť budovať zručnosti a silu.

„Nebránime tu len nejaký kus poľa, ktoré má niekoľkých stovák štvorcových metrov, ale bránime niečo podstatné a už či nepriateľ a porazíme v jednom boji alebo postupne, dôsledky to bude mať tie isté.“

—Thomas Paine

Vojny by sa nikdy nemali viesť kvôli pôde; mali by sa viesť kvôli princípom. Americkí revolucionári šli do zbroja, aby bojovali proti nespravodlivosti svojich dní. Bola to nákladná a krutá vojna, v ktorej na oboch stranách zomrelo veľa vojakov a bojovníkov. To však nie je ten typ vojny, ktorú vedíme my. Naša vojna sa netýka nespravodlivosti; je to vojna Boh verzus Satan. V konečnom dôsledku sme súčasťou starovekého zápasu medzi temnotou a svetlom.

Terč nepriateľ a

Keď sa vrátíme ku štúdiu Písma, tak slovo bojovník je v ňom po prvý krát spomenuté v spojení s takými prídavnými menami ako *hrdinský, veľký a mocný*: „Kúšovi sa narodil Nimród. Stal sa prvým *hrdinom na zemi*“ (1. Mojžišova 10:8; dôraz doplnený).

Popis: „prvým... na zemi“ naznačuje, že hrdinovia už predtým existovali v nebi a Nimród bol iba prvým ľudským hrdinom, ktorý žil na zemi. Náš nepokojný svet je padlým, tieňovým odrazom vyvýšeného, slávneho neba. Preto by nás nemalo prekvapovať, že konflikty, ktoré sa už dávno odohrávali v nebi, sa šíria a prejavujú sa na zemi. A presne taká vojna v nebi je popisovaná v knihe Zjavenia Jána:

„Na nebi sa strhol boj. Michael a jeho anjeli bojovali proti drakovi; aj drak a jeho anjeli bojovali. No neobstáli a nebolo už pre nich miesto v nebi.“ (Zjavenie 12:7-8; dôraz doplnený)

Tento text odhaľuje meno jedného z najmocnejších bojovníkov neba, archanjela Michaela. V tomto boji sú drak a jeho sily nielen porazené; sú presunuté na iné miesto. Dávny boj sa presúva na inú pôdu a drak besnivo bojuje proti Božím dcéram.

„Beda však zemi i moru, pretože diabol zostúpil k vám veľmi nazlostený, lebo vie, že má málo času. Keď drak videl, že bol zvrhnutý na zem, prenasledoval ženu, ktorá porodila chlapca. Žena však dostala dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť na svoje miesto, kde ju budú živiť čas a časy a pol času, ďaleko od hada. Hada vychrlil za ženou zo svojej papule vodu ako riekou, aby ju rieka strhla.“ (verše 12-15; dôraz doplnený)

V tom texte je tak veľa prorockého symbolizmu, že by som sa neodvážila povedať, že úplne všetkému v tom texte rozumiem. Tento text má obrovský duchovný aj doslovný zmysel, avšak – hoci zabalená v celom tom tajomstve – zvučí z neho jedna jasná pravda: tento diabolský drako-had neúnavne prenasleduje a snaží sa zničiť „ženu.“ Komentátori Biblie si myslia, že žena v tomto texte reprezentuje Izrael. Ten drak potom neskôr tú vojnu prenáša na jej deti.

„Drak sa na ženu nahneval a odišiel bojovať proti ostatným z jej potomstva, ktorí zachovávajú Božie prikázania a držia sa Ježišovho svedectva.“ (17. verš; dôraz doplnený)

Nemýľte sa, Satan chce podkopať Boha a zničiť Jeho deti. *Cirkev* je slovo ženského rodu, ktoré zahŕňa tak mužov ako aj ženy, no svoj zúrivý hnev opakovane ventiluje vo vzťahu k ženám. Ako prvá bola Eva, potom Sára, potom Izrael, potom Mária. A teraz sú jeho jedovaté útoky namierené na nevestu. Má dlhotrvajúcu históriu nenávisti voči ženám a neexistuje istejší spôsob ako zraniť ženu, než útokom na jej deti. A kto sú deti tejto ženy? *Všetci tí*, ktorí zachovávajú Božie prikázania a držia sa Ježišovho svedectva. Tiež patríš do tejto skupiny?

Moja milovaná, už vieš, že si terčom. Čo keby si sa rozhodla, že budeš aj hrdinskou bojovníčkou?

Pôvodný bojovník

Náš pojem bojovník je poďalšie použitý v Písme v súvislosti so zjavením Boha Najvyššieho: „Hospodin je bojovník; jeho meno je Hospodin“ (2. Mojžišova 15:3).

Yahwe, náš najvyšší a svätý Otec, je tým pôvodným bojovník. Pán všetkého nie je otec na čiastočný úväzok ani vojak na čiastočný úväzok. Náš Boh Najvyšší je oboje a omnoho viac. On je náš Všemocný Otec-Bojovník a my sme jeho dcéry – kosť z jeho kostí a telo z jeho tela. A preto môžeme trvať na tom, že je do nás zabudovaná DNA bojovníka.

Chcem, aby sme sa vedeli pohnúť dopredu rozhodným krokom a aby sme v tom mali naozaj jasno. Ty si naraz aj dcéra aj bojovníčka. Existujú dokonca aj poetickejšie označenia tohto nášho statusu, ako napríklad princezná-bojovníčka alebo bojovná princezná. Mne sa páčia všetky tieto označenia. Kludne si vyberte a osvojte to z nich, ktoré sa vám najviac páči. V tejto kapitole chcem vykresliť obraz toho, ako vyzerá bojovníčka-dcéra a vykreslím ho pomocou porovnania a kontrastu medzi bojovníkom a vojakom.

Prvý kontrast je zrejmy v tom, ako každá z tých rolí začína: bojovníci sú povolávaní, ale vojaci sú najímaní. Môžeš byť bojovníčka aj bez toho, aby ťa niekto naverboval. Aktuálna potreba je povolaním pre bojovníka a jeho srdce je tým pádom povolané do boja. Pozri sa okolo seba. Nie je za čo bojovať? Bojovníci nie sú najímaní, aby sa stali súčasťou niečoho. Sú pohnutí vo vnútri a kvôli tomu začnú za niečo bojovať.

Ty nie si civilistka, ktorá bola naverbovaná alebo najatá k tomu, aby sa zúčastnila nejakého priebežného boja v nejakej ďalekej krajine. Žiadna organizácia ťa nemôže zaradiť do svojich radov, pretože ty si kráľovská dcéra Kráľa – starostlivo vyvolená s určitým zámerom. Na tomto boji nie je nič neosobného; je to rozhodujúca vojna, týkajúca sa tvojej rodiny.

„Ked' zatúži kráľ' po tvojej krásе, *skloň sa pred ním, lebo on ti je pánom.*“ (Žalm 45,11; dôraz doplnený)

Celým mojím štúdiom mečov a šermovania sa tiahla jedna stála téma: téma cti a úcty. Spôsob, akým je tento verš napísaný, naznačuje, že žena môže kráľovi znemožniť alebo nedovoliť užívať si jej krásu. Verím tomu, že hlavný spôsob, akým nášmu Kráľovi zamedzujeme prístup k našej krásе, je prostredníctvom našej neúcty, že sa pred ním

neskloníme. Žiaľ, žijeme v dobe, v ktorej neúcta nielen prevláda, ale je dokonca oslavovaná.

Naša súčasná kultúra skôr povzbudzuje ženy k tomu, aby *zneuctovali* svoje telá necudnosťou, neprístojnosťou, obezitou a inými poruchami prijímania potravy, než aby si *ctili* svoje telá prostredníctvom cudnosti, slušnosti a striedmosti. To, čo kedysi bolo považované za bežne zaužívané cnosti – integrita, dobré meno a vynikajúca povesť – sa už neospevuje v piesňach našej kultúry. Skôr človek počuje o oplzlých tanečných pohyboch, drahých módných doplnkoch, rýchlych autách a o ženách, ktoré sa združujú okolo mužov, ktorí v kluboch platia hotovosťou. V tomto pseudo-svete raperov a okázalého bohatstva, si náš rešpekt nárokujú práve ľudia arogantní, vulgárni, bezohľadní a chamtiví.

Zvodnosť nahradila krásu a moc manipulácie je odmeňovaná viac ako vplyv múdrosti. Bláznovstvo už na nás nemusí volať z ulíc, keďže jeho posolstvo a hudba si ľahko nachádzajú cestu do našich domácností.

Môj manžel vždy hovorieva, že úcta začína v srdci a postupne sa dostáva navonok, až pokým sa neprejaví cez naše činy. Verím tomu, že podobne aj dcéra-bojovníčka sa rodí v srdci ženy. A preto ho horlivo chráni tak, že si chráni svoju myseľ. To znamená, že si dáva pozor na to, čo počúva a hovorí, ako aj na to, na čo sa díva a čo robí. Pokrivená niť neúcty sa chce nejako zamiešať do tkaniva našich životov a poškrvniť všetko, čo by mohlo byť krásne.

Náš Bojovník-Kráľ je krásny.

Jeho obraz sa nedá s ničím porovnať.

Obdivuhodný rozsah stvorenia zachytáva len maličký fragment jeho krásy.

Mocný oceán, klenúca sa obloha a majestátne vrchy svedčia o mocnej, nezmerateľnej, pretrvávajúcej kráse Jeho sily.

Každá jedna živá bytosť – od rastlín až po zvieratá – je neodolateľným zjavením faktu, že náš Boh je nádherný!

On s láskou sformoval svojich synov a dcéry, aby boli väčšími nositeľmi Jeho majestátu, slávy a krásy ako ktorékoľvek iné stvorenie.

My sme Jeho veľdielo.

Preto je o to tragickejšie, keď sa správame tak, že si nevážime Jeho právo na to, aby vládol v našom živote a nad naším životom. Keď si ho nectíme tým, že si ctíme iných, Jeho odraz v nás je pokrivený. Dokonca aj svet vie, že by sme mali byť milujúce a preto krásne.

Ako dcéry sme nositeľkami obrazu nášho Otca. Keď Ho milujeme celým naším srdcom, patrí k tomu aj rozjímanie našej mysle a plnosť

našej sily. Keď však kazíme radu Jeho Slova vedomou neposlušnosťou, pôsobivá krása transformujúcej moci Ducha Svätého v našich životoch sa stráca v procese – hoci svet by rád videl obnovených ľudí.

Počas môjho skúmania som zistila, že skutočného bojovníka nie je možné oddeliť od cti a úcty, pretože bojovníci svojou ctou hája niečo, čo je väčšie než oni sami. Mocní samurajovia žili podľa týchto pravidiel a stredovekí rytieri na tom vybudovali rytierske rády. Česť pre nich znamenala, že sa podriaďovali prísnyim pravidlám, ktoré si vyžadovali záväzok a disciplínu. Rytieri sľubovali svoju vernosť kvôli podpore vlády pozemských kráľov. Na oplátku za svoju lénnu vernosť dostávali pozemky a tituly. To často znamenalo, že sa od nich očakávalo, že zomrú na bojisku.

My neslúžime pozemskému, smrteľnému kráľovi, ktorého spravodlivosť sa meria pozemskými odmenami. V konečnom dôsledku, Boh je našou odmenou. Od určitého dňa bude Jeho múdrosť, milosrdenstvo a spravodlivosť uvádzať do úžasu celé národy po zvyšok vekov. Toto je náš Kráľ, Ten, ktorý je hodný viac, než by sme vedeli odmerať a viac, než by sme vedeli ľudskými slovami popísať.

Náš štedrý Kráľ vedel, že my nedokážeme splniť prísne etické pravidlá a že nikto z nás nie je schopný zaslúžiť si miesto cti. A tak nás namiesto toho prijal prostredníctvom adopcie a dal nám česť svojho mena. Vedel, že sa v tom nebudeme vedieť zorientovať, a preto nás vyučil svojim kráľovským cestám, keď do nášho sveta poslal svojho Syna. Náš veľkolepý Otec-Kráľ nám dal svoj život, aby sme mohli uniknúť celkom istému rozsudku smrti a zdieľať s ním Jeho prichádzajúce kráľovstvo a už teraz mať prístup k Jeho autorite a moci.

Ak niekedy existoval ľud, ktorý mal dôvod svojou ctou niečo hájiť, tak sme to my. Prečo je teda uprostred Jeho ľudu tak veľa neúcty? Stali sa z nás skôr ustatí vojaci než zaniatení bojovníci? Ja naozaj nemám odpoveď na tieto otázky, ale napriek tomu verím, že my môžeme byť odpoveďou na ten problém. My máme moc, aby sme individuálne a kolektívne zmenili tento trend.

Vojaci sú trénovaní. Bojovníci sú kalení.

Zrod bojovníčky

Si pripravená upísať sa tomu, že budeš viac než len vojačka? Ak áno, pochop, že tvoj proces prípravy na bojovníčku bude vyzeráť naozaj úplne inak. Všetci vojaci sú trénovaní, ale okrem toho, že prejdeš tréningom, ako bojovníčka budeš tiež kalená. Varujem ťa. Ten proces kalenia nie je príjemný, ani rýchly. (Viac o tom v ďalšej kapitole.)

Šermiarska pravda

„Zlé šermiarstvo je emocionálne, neopakovateľné, násilnícke a škodlivé, túži iba po výsledkoch a je plné zbytočného pohybu.“

Ktorýkoľvek vojak dokáže vidieť, čo robí nepriateľ a potom hlásiť jeho pohyb. Na to, aby sme videli to, čo je zrejmé, nepotrebujeme žiadnu špeciálnu rozlišovaciu schopnosť. Na druhej strane, bojovníci sú vodcovia, ktorí vnímajú aj to, čo Boh robí v neviditeľnej sfére. Vojak možno hovorí: „Pozrite, sme obklopení chaosom a problémami.“ Bojovník vie, že Boh to má pod kontrolou a že Jeho armáda je už pripravená na protiútok.

V Písme je uvedený výborný príklad tejto skutočnosti. Sýrsky kráľ raz poslal svoju armádu vojakov proti bojovníkovi-prorokovi Elizeovi. Bolo úplne jedno, akú taktiku si sýrsky kráľ zvolil alebo ako opatrne pripravil svoju pascu, keďže prorok Elizeus mal duchovné vnímanie, vždy dopredu varoval izraelského kráľa. Rozčúlený sýrsky kráľ sa nakoniec rozhodol, že sa zmocní Elizea. V priebehu noci tento nahneváný kráľ obklúčil celé mesto Dotán, v ktorom sídlil tento prorok. Keď sa Elizeov sluha na ďalšie ráno zobudil, bol zhrozený. Celú situáciu vysvetlil Elizeovi: boli obklúčení koňmi, vozmi a impozantnou bojovou armádou a nemali absolútne žiadnu šancu na únik. Ako dobrý vojak zahlásil pozíciu nepriateľa. Teraz počúvajte, ako na tú správu zareagoval bojovník:

„Ten však odpovedal: Neboj sa! Máme viac spojencov než oni. Potom sa Elizeus modlil: Hospodín, otvor mu, prosím, oči, aby videl. Tu otvoril Hospodín sluhovi oči a ten uvidel zrazu vrch plný koní a ohnivých vozov vôkol Elizea.“ (2. Kráľov 6:16-17)

Strach zaslepuje. Ale vždy je viac tých, čo sú za nás, než si myslíme. Dcéra-bojovníčka nosí na svojich prsiach toto povzbudenie: „Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto je proti nám?“ (Rimanom 8:31).

Tento text kladie otázku a zároveň prináša odpoveď. Lebo väčší je On (Ježiš), ktorý je v nás, než ten (Satan), ktorý je vo svete (pozri 1. Jána 4:4). Niekedy nám toto uistenie pripadá ako obklúčenie ohnivými vozmi; inokedy je to neuhasiteľná nádej, ktorá horí v našom vnútri.

Bojovníci sú hnaní vnútorným večným mandátom. Ich reakciu im diktuje ich vnútro. To znamená, že oni dajú všetko, čo je v ich moci dať. V ich reakcii je niečo navyše, lebo deti by mali spraviť viac ako najatí služobníci. Vojaci postupujú presne podľa pokynov. No niekedy postupujú podľa tých pokynov bez vášnivého srdca ich veliteľa. Litera zabíja, ale Duch vie, ako dávať život.

„Dobří muži nesmú príliš poslúchať pravidlá.“

—Ralph Waldo Emerson

Vráťme sa ale k príbehu nášho bojovníka-proroka Elizea. Zisťujeme, že Boh v reakcii na Elizeovu modlitbu zaslepil oči nepriateľa a Elizeus doviedol celú tú armádu na nádvorie izraelského kráľa. Kráľ bol celý bez seba, keď videl, ako jeho nepriatelia prichádzajú k jeho domu a požiadal Elizea o zvolenie, aby na nich mohol zaútočiť a všetkých ich pozabíjať. Elizeus odpovedal:

„Odpovedal: Nezabíjaj ich! Zabíjaš azda tých, ktorých sa zmocníš vlastným mečom a lukom? Predlož im chlieb a vodu, nech sa najedia a napijú. Potom nech odídu k svojmu pánovi.“ (2. Kráľov 6:22)

Od toho bodu skončili sýrske útoky voči Izraelu.

Vojak by bol pozabíjal presne tých ľudí, ktorých bojovník nasýtil. Ich pobitie by tie útoky neskončilo. Naopak, ešte viac by vystupňovalo napätie a prerástlo by do ešte násilnejšej vojny. Elizeus bol vzorom Kristových slov (pozri Lukáš 6:27) ešte predtým, než boli vôbec vyslovené. Boží Duch vedie jeho bojovníkov-prorokov. Dokonca aj kráľ sa Elizea dopytoval na stratégiu. Keď vojaci do písma postupujú podľa pokynov ľudí, môžu hnať, diktovať a zabíjať. Naopak, bojovníci vedú a neodolateľne volajú iných k tomu, aby sa pridali k ich zanietenosti za dobrú vec.

Vojaci vnímajú všetko cez to, že sú naverbovaní. Vedia, že sa upísali na určitý počet rokov a väčšina z nich nemá chuť odsľužiť si ani viac ani menej. Držia sa svojej pozície, no ich pozícia ich nedrží; slúžia, aby mohli ísť do výslužby. Bojovník nikdy neodchádza do výslužby. Bojovník je pozícia alebo status, ktorý si človek nesie so sebou celý život.

Kráľ Dávid bol celý svoj život bojovník. Svoj prvý boj vyhral proti medveďovi a levovi:

„Dávid povedal Saulovi: Tvoj služobník pásaval otcovi stádo. Niekedy prišiel lev či medveď a odvliekol zo stáda ovcu; prenasledoval som ho, bil som ho a vytrhol som mu ju z tlamy. Keď sa mi postavil na odpor, chopil som ho za čel'usť a bil som ho, kým som ho nezabil.“ (1. Samuelova 17:34-35)

Dávid bojoval a vyhral tento boj v súkromí. Jeho jedinými svedkami boli ovce, hviezdy a Boh. Jeho bratia možno spochybňovali, či sa ten boj s medveďom a levom vôbec niekedy uskutočnil. Možno aj ty máš svoje súkromné boje. Možno si vybojovala víťazstvá, ktoré nikto nedokázal

s tebou osláviť. Alebo možno ako Dávid si bola sama a nikto ti neverí, že vôbec k tej konfrontácii prišlo. Buď trpezlivá: Boh nikdy nepremárni súkromné víťazstvo. Príde deň – bude na zemi alebo v nebi – keď to víťazstvo osláviš! Pre Dávida ten deň nastal vtedy, keď sa na verejnosti dokázal ako bojovník, ktorý zabil Goliáša.

„Dávid odvetil Filištíncovi: Ideš proti mne s mečom, kopijou a oštepom, ja však idem proti tebe v mene Hospodina zástupov, Boha bojových šikov Izraela, ktorého si hanobil. *Dnes ťa vydá Hospodin do mojej moci, zabijem ťa a zotnem ti hlavu.*“ (verše 45-46; dôraz doplnený)

Nevidíš takmer ako Dávid beží, každým krokom naberá rýchlosť, nebojácne hnaný dopredu v sile mena svojho Boha? Ale uvažujem nad tým, čo by sa bolo bývalo stalo, keby sa Dávid nerozhodol zabiť toho leva alebo toho medveďa. Čo ak by sa bol býval rozhodol, že jedna ovca nestojí za to, aby kvôli nej riskoval svoj život? Vojak by si zaumienil, že nabudúce bude viac sledovať svoje okolie, ale pre bojovníka sa budúcnosť odohráva práve teraz. Bojovník získava späť všetko. Nikdy si nemyslite, že nezáleží na tom, čo robíte pre iných alebo čo robíte v súkromí. Záleží na tom viac než si myslíte. Boh sleduje, ako spravujeme veci, ktoré nie sú naše a zveruje nám toho ešte viac.

Bojovník nezvažuje, aké má vyhliadky, keď dobro potrebuje zvíťaziť nad zlom. Človek musí mať srdce bojovníka, aby prenasledoval leva, ktorý má vo svojej tlamе ovečku. Boje, ktoré vyhrávame v súkromí, nás stavajú do pozície, z ktorej môžeme zabíjať obrov na verejnosti.

Verím tomu, že Dávidove najväčšie bojové míľniky sa zachovali v príbehoch o tom, koho nechal nažive. Z môjho pohľadu jeho najväčšie víťazstvá nepatria do obdobia, v ktorom ženy spievali: „Dávid zabil svoje desaťtisíce“ (pozri 1. Samuelova 18:7). Jeho skutočná veľkosť ako bojovníka sa prejavila v omnoho menšom čísle – v troch prípadoch. Dávid sa ako skutočný bojovník dokázal vtedy, keď odmietol zabiť v sebaobrane Saula a keď nezabil Nábala a Šimeiho, pričom obaja tí muži ho ohovárali. Zachovaním ich života a vytvorením priestoru pre Božiu spravodlivosť, sa dokázal ako kráľ.

Bojovníci chápu, že meč nosia kvôli boju za spravodlivosť a nie kvôli vynášaniu súdov. Vojak by ich všetkých pozabíjal. To je to, čo vojaci robia; sú cvičení, aby zabíjali. Bojovníci robia niečo navyiac. Oni dávajú

„Skutočné dcéry-bojovníčky sa boja Pána a preto ho radostne uctievaajú a poslúchajú ho.“

a berú ľuďom život kvôli tomu, aby zanechali po sebe dedičstvo. Bojovníci bojujú v súlade s Božou vôľou, zatiaľ čo vojaci vedú vojnu, ktorú chcú ľudia.

Saul bol ľudový kráľ a ľudu slúžil aj ako vojak. Vojaci slúžia armáde, ktorá je vlastne verejným hlasom ľudu. Dokázal, že mu toto označenie patrí, keď sa nechal ľuďom zmanipulovať, a tak stratil dedičstvo, ktoré by Boh vytvoril.

„Nato Saul povedal Samuelovi: Zhrešil som, lebo som prestúpil príkaz Hospodina i tvoje slová. Báľ som sa ľudu, a preto som ho poslúchol.“ (1. Samuelova 15:24)

Človek nevyhnutne slúži tomu, koho sa bojí. Bojovníci poslúchajú Boha.

„Lebo Hospodin, Najvyšší, vzbudzuje bázeň. On je veľký kráľ nad celou zemou.“ (Žalm 47:2)

Skutočné dcéry-bojovníčky sa boja Pána, a preto ho radostne uctievaajú a poslúchajú ho. Vojaci sa boja človeka, a preto poslúchajú ľudí. Všetci bojovníci vedia, že v konečnom dôsledku sa zodpovedajú neviditeľnému Pánovi, ktorý je stvoriteľom neba a zeme.

Saulov syn - bojovník

Saul bol vojak-kráľ, no mal syna-bojovníka, ktorý sa volal Jonatán a ten je naozaj úžasným vzorom nasledovania Boha a vernosti. Pohľad do jeho života odhaľuje, čo presne dokáže Boh spraviť, keď sa zladíme s jeho zámermi. Idem tu vyrozprávať ten príbeh, no prosím vás, aby ste tie verše čítali ako keby ste ich nikdy predtým nepočuli.

Filištínci a Izraeliti si dlho robili navzájom zle a teraz im bezprostredne hrozila vojna. Filištínci odzbrojili Izraelitov, obsadili ich krajinu a zamestnávali ich nájazdami svojich lupičov, ktorí ich ochudobňovali o zásoby a opakovane sužovali ľud partizánskou bojovou taktikou. Okrem toho, že Izraelitov obrali o ich zbrane, Filištínci sa postarali aj o to, aby v Izraeli nezostal ani jeden kováč, aby si nové zbrane ani nemohli vyrobiť.

„Keď došlo k boju, nikto z ľudu, čo bol so Saulom a Jonatánom, nemal pri sebe meč alebo kopiju. Mal ich len Saul a jeho syn Jonatán.“ (1. Samuelova 13:22)

Saul a Jonatán vedú armádu, ktorá nie je správne vyzbrojená na to, aby čelila svojim nepriateľom. Šesťsto mužov má iba dva meče. Saul

so svojím mečom zostáva na okraji a utiahne sa do jaskyne, zatiaľ čo Jonatán a jeho zbrojnoš odchádzajú preč a pokúšajú sa dostať až na okraj nepriateľského tábora.

„Jonatán povedal svojmu zbrojnošovi: Pod', prenikneme k hliadke tých neobrezancov. Možno pre nás Hospodin niečo urobí. On predsa dokáže zvíťaziť pomocou mnohých i málopočetných. Zbrojnoš mu odvetil: Urob všetko, čo máš na mysli. Len choď, budem s tebou, nech akokoľvek rozhodneš.“ (1. Samuelova 14:6-7)

Počujete Jonatánov odvážny postoj? On vie, že to nie je o ňom a o jeho meči. Skutočnosť, že jeho zbrojnoš nemá žiadnu výzbroj, v tom boji nijako nezaváži. Výsledok závisí iba od Pánovej schopnosti. Jonatán vie, že nič nedokáže zastaviť Boha, ktorý zachraňuje. Zbrojnoš musí v Jonatánových slovách pociťovať vieru, pretože odpovedá rozhodne. „Hej, Jonatán, sprav toho aj viac, než si sa mi odvážil povedať. Sprav všetko, čo máš na srdci, čokoľvek, o čom sa odvážiš snívať. Ja tu nie som s tebou len preto, lebo som tu prítomný... Som s tebou dušou aj srdcom – úplne naplno!“

A zrazu im zažiaria oči a v ich postoji sa objaví nový elán. Niečo mocné sa deje, keď sa dvaja bojovníci zhodnú a odvážne deklarujú Božiu vernosť a svoj záväzok voči Jeho veci. Jonatán vie, že môže ísť naplno dopredu, no zároveň vie, že potrebuje stratégiu. Vyzerá to nejako takto: *Bože, vystrčíme sa z úkrytu a ukážeme sa nepriateľovi. Ak nás začnú naháňať, budeme utekať. Ale ak nás pozvú, aby sme prišli k nim, tak budeme vedieť, že to máš pod kontrolou.*

Tak ako plánovali, sa ukázali Filištínskym vojakom a tí ich pozvali do svojho tábora na výprask. Avšak nepriateľské pozvanie na výprask je vlastne Božím pozvaním k víťazstvu pre Izrael. Bez akéhokoľvek zaváhania sa Jonatán a jeho spoločník dajú na vec!

„Jonatán povedal svojmu zbrojnošovi: Pod' za mnou hore, lebo ich Hospodin vydal do rúk Izraela. Jonatán šiel štvornožky hore a jeho zbrojnoš za ním. Filištínci padali pred Jonatánom a jeho zbrojnoš, čo šiel za ním, ich pozabíjal. To bol prvý útok Jonatána a jeho zbrojnoša; padlo tam asi dvadsať mužov na ploche pol honu pol'a. V tábore, na poli i všade medzi ľuďom zavládol strach. Zl'akla sa hliadka i záškodnícka skupina a zachvela sa aj zem. Toto všetko spôsobil Boh.“ (verše 12-15; dôraz doplnený)

Čo na to hovoríte? Nepriateľ chytá paniku, keď sa dvaja bojovníci pustia do boja! Na rozhodných krokoch dopredu je niečo výnimočné,

čo paralyzuje nepriateľa. Vždy sa dostáva do zmätku, keď sú narušené jeho pokusy o zastrašovanie.

Vojaci, ktorí sa ešte len pred malou chvíľou vystatovali, sa teraz trasú od hrôzy, lebo zem sa chveje nad prístupom Jonatána a jeho zbrojnoša.

Nie je dnes čas na to, aby sme Bohu dali príležitosť a vystrčili sa z nášho úkrytu?

Ale vráťme sa ešte na chvíľu dozadu. Čo ak by Jonatán neodišiel z tábora svojho otca a nezašiel by k prednej fílištínskej hliadke? Čo ak by nikdy neprehovoril odvážne slová viery a nepredložil Bohu svoj návrh? Možno by sa spolu so svojim zbrojnošom vyšplhali iba do takej výšky, z ktorej by dokázali len spočítať mužov na opačnej strane a vôbec by sa s nimi nedostali do potýčky. Potom by sa znova sklonili, všetko by si to prerátali a uvedomili by si, že sú v oslabení desiatich proti jednému. A s týmto vedomím by sa potom doplazili späť do tábora. My však nepotrebujeme počítať svojich nepriateľov, keď máme zjavenie o tom, kto bojuje s nami! Namiesto toho, aby sa vrátili do tábora a podali hlásenie, Jonatán so svojim zbrojnošom spravili výpad a zvyšok sú dejiny.

Je tu jeden dôležitý bod, ktorý nechcem, aby si prehliadla: *dcéry bojovníkov* sa môžu stať bojovníčkami. Nezaujímam ma, či pochádzaš z dlhej línie vojakov; v tvojom vnútri spočíva duch bojovníčky! Podobne ako Jonatán, si musíš uvedomiť, že nie si obmedzená na to, *čo existuje*. Pozdvihni svoje oči a otvor svoje srdce pre všetko, čo ešte môže prísť. Potom sa budeš vedieť zorientovať nielen vo svojich okolnostiach; *zazrieš, čo chce robiť Boh*.

Keď si dostatočne odvážna, aby si za sebou zanechala to, čo nefunguje (napríklad, zdržiavanie sa v jaskyni), nájdeš víťazstvo na niektorých veľmi nečakaných miestach (v nepriateľskom tábore). Je čas riskovať a nájsť lepšiu cestu. Bojovníci si nikdy nepredstavujú, že budú najatí na vykonanie nejakej práce, pretože oni vedia, že sú povolani meniť svoj svet.

Počúvaj volanie

Vzhľadom na historický vývoj žijeme v jedinečnom období tejto zeme, v ktorom hrdinská generácia povstáva v spoločnosti matiek a otcov, ktorí jej to doprajú. Ja to vnímam tak, že ekonomická, kultúrna, morálna, náboženská a environmentálna klíma tejto zeme ťa tlačí ako matkino lono počas pôrodných bolestí. Nedovoľ okolitému tlaku, aby ťa deprimoval alebo utláčal. Nedovoľ nepriateľovi, aby ti nanútil svoju predstavu, že to je pozvanie k výprasku. Tlak zo všetkých strán je božský

plán, ktorým ťa formuje a pretvára na niekoho, kto je pevný a hlboký. Ty z tohto kaliaceho lona vyjdeš von a nadýchneš sa sily.

„Severu poviem: Vydaj! A juhu: Nedrž! Prived' mojich synov zďaleka a moje dcéry od končín zeme, všetkých, čo nosia moje meno, ktorých som stvoril na svoju slávu, utvoril a urobil.“ (Izaiáš 43:6-7)

Boh je v procese formovania a tvorenia ľudu pre svoju slávu. Tlak môže zmeniť naše meno z vojačky na bojovníčku a zo služobníčky na dcéru. Je to súčasť toho procesu kalenia. Vonkajší tlak je vždy príležitosťou k vnútornej transformácii. A keď sa On pozrie a uvidí, že sme pripravení, uvoľní tie vetry a povolá nás svojím menom.

Bojovníci sa naučili, ako majú dôverovať tomu šepkanému volaniu hlboko vo vnútri, zatiaľ čo vojaci sa cítia v tlaku, že musia reagovať na hluk, ktorý ich obklopuje. Vojaci a bojovníci sa vysporiadávajú s tlakom rôznymi spôsobmi. Vojaci majú obvyčajne postoj: vydrž-alebo-unikni. Vojaci robia veci, ktoré ten tlak zmierňujú: jedia, pijú, behajú, lúpia alebo plienia, nakupujú – čokoľvek, čo im pomôže, na ten konflikt zabudnúť. Presne preto sa vojaci, ktorí sú pod neustálym a krutým tlakom, odplácajú iným rovnakou krutosťou. To, čím sú pod povrchom, sa stane súčasťou ich vnútra a začne sa prejavovať.

„Boh nám nedáva vyhratý život;
Keď my vyhrávame, on nám dáva život.“
—Oswald Chambers

Bojovníci reagujú tak, že okolitým tlakom dovoľia, aby zvyšovali úroveň tlaku v ich vnútri až dovtedy, kým nenastane rovnováha. Vždy uvažujú nad spôsobmi, ako by mohli zrealizovať protiútok alebo rozvrátiť nepriateľove manévry.

Bojovníci sú ostrieľaní vďaka celoživotným bojom, zatiaľ čo vojaci bojujú iba určité obdobie svojho života. Chápem, že je lepšie byť na určité obdobie vojakom ako celoživotným zbabelcom, zbabelosť však pre dcéru-bojovníčku vlastne ani neprichádza do úvahy.

Poveš' o dvoch kráľoch

Tak ako sme hovorili o kontraste medzi životom bojovníka a vojaka, porovnajme teraz dvoch bojujúcich kráľov – prvého izraelského kráľa Saula a posledného a večného Kráľa Izraela, Ježiša.

Saul, izraelský vojenský kráľ, bol pomazaný za kráľa a osloboditeľa preto, lebo Izrael sa chcel podobať všetkým okolitým národom. Chceli

mať svojho vlastného kráľa – akúsi figúrku alebo bábku, na ktorú by mohli hrdo poukazovať.

Namiesto toho, aby sa Izraelci podriadili neviditeľnému, nepremožiteľnému, večnému Najvyššiemu Bohu, chceli niekoho, koho by mohli vidieť a koho by sa mohli dotýkať. Radšej chceli ľudského víťaza, ktorý by ich dokázal viesť do boja a nie nejakého nebeského Kráľa, ktorý by za nich bojoval. Boh na ich žiadosť odpovedal tak, že im dal výnimočného mladého muža, ktorý sa volal Saul:

„Keď sa postavil medzi ľud, každého prevyšoval o hlavu.
Samuel povedal všetkému ľudu: Vidíte, koho si vyvolil Hospodin?
Spomedzi ľudu sa mu nikto nevyrovná. Všetok ľud jasal a volal:
Nech žije kráľ!“ (1. Samuelova 10:23-24, dôraz doplnený)

Saul úplne vynikal spomedzi všetkých ľudí – všetkých ich prevyšoval. No nebol iba silný; aj dobre vyzeral.

Boh upevnil Saulovu vládu veľmi dynamickými ukázkami osloboditeľskej sily. Žiaľ, iba krátko na to, čo sa takto prejavila jeho sila, spravil Saul fatálnu chybu. Samuel dal Saulovi pokyn, aby vyšiel do boja proti Filištíncom; mal však čakať a nemal sa púšťať do boja s nepriateľom dovtedy, kým Samuel neprinesie potrebné predvojnové obete za Izrael. Saul v príprave na stret s Filištínskym vojskom zhromaždil svoju malú armádu v Gilgale. Filištínska armáda bola taká obrovská, že sa nedala spočítať.

Počas Saulovho čakania sa nepriateľská armáda stále zväčšovala. Saulovi muži s hrôzou utekali zo svojich stanovišť a cez rieku unikali v húfoch preč, až pokým ich nezostalo iba šesťsto. Namiesto toho, aby Saul pozdvihol svoje oči a získal Božiu perspektívu bojovníka (verím tomu, že Boh zhromaždil všetkých tých Filištíncov na jedno miesto preto, aby ich Saul mohol pobiť všetkých naraz!), Saul dovolil, aby ho tieto okolnosti úplne prevalcovali a rozhodol sa, že veci prevezme do svojich vlastných rúk. Namiesto toho, aby svojich mužov povzbudil a aby im pripomenul, že Boh dokáže zachrániť tak prostredníctvom veľkého množstva bojovníkov, ako aj prostredníctvom malého množstva, dovolil, aby ich ich strach viedol k neposlušnosti:

„Nato Saul povedal Samuelovi: *Zhrešil som, lebo som prestúpil príkaz Hospodina i tvoje slová. Bál som sa ľudu, a preto som ho poslúchol.*“ (15:24; dôraz doplnený)

Človek v konečnom dôsledku slúži tomu a poslúcha to, čoho sa bojí. Boh postavil Saulovu hlavu a ramená nad ostatných ľudí preto,

aby mohli k nemu vzhliadať, no namiesto toho on sa znížil na ich úroveň. Saul trpel a stratil svoje kráľovstvo kvôli opakovaným krokom neposlušnosti. Žiaľ, Saul bol neistý vodca, ktorý svoju hodnotu meral tým, čo ľudia o ňom hovorili.

Saulov úpadok začal neposlušnosťou a vrcholil v obdobiach tmavej a ťaživej depresie, ktorú zapríčiňoval ničivý a niekedy dokonca násilný duch. Saul zomrel tak, ako žil – v strachu, čo by mu iní ľudia mohli spraviť.

Zasiahnutý šípmi a obklopený nepriateľskou armádou sa Saul znova rozhodol vziať veci do svojich vlastných rúk. Aby sa vyhol mučeniu od svojich nepriateľov, tento vydesený kráľ siahol na svoj vlastný život a naľahol na vztýčený meč. Meč, ktorý Saul nosil po svojom boku, vytiahol v tomto bode preto, lebo sa bál. Jediný strach, ktorý by sa kráľ mohol odvážiť prechovávať, je bázeň pred Hospodinom.

„Vtedy prikázal Saul svojmu zbrojnošovi: Vytas meč a prebodni ma ním, aby ma títo neobrezanci, až prídu, nezneuctili. Zbrojnoš sa však zdráhal, lebo sa veľmi bál. Nato sa meča chopil Saul a nabodol sa naň. (1. Kronická 10:4; dôraz doplnený)

Keď zbrojnoš odmietol spolupracovať, Saul si sám siahol na život. Existuje nejaký čin, ktorý je väčším a finálnejším vyjadrením beznádeje ako samovražda? Keď izraelské armády počuli, že ich kráľ a jeho synovia sú mŕtvi, tiež stratili posledné zvyšky svojej nádeje, opustili svoje mestá a nepriateľ sa zmocnil izraelských domov a krajiny.

Ježiš sa naopak skrze svoje utrpenie naučil poslušnosti a vďaka tomu získal kráľovstvo:

„A hoci bol Synom, vo svojom utrpení sa naučil poslušnosti, a keď dosiahol dokonalosť, stal sa pôvodcom večnej spásy pre všetkých, čo ho poslúchajú.“ (Židom 5:8-9; dôraz doplnený)

Dajme do kontrastu, ako títo bojovníci a králi čelili jednak svojim krutým nepriateľom a tiež smrti.

Saul preberal veci do svojich vlastných rúk preto, lebo sa chcel vyhnúť zneucteniu od svojich nepriateľov. Ježiš dal od celej tej situácie ruky preč a svojim nepriateľom sa predstavil sám – vediac, čo mu spravia.

Saul naľahol na svoj meč, aby sa vyhol utrpeniu. Ježiš si sám ľahol na kríž, aby odstránil ten náš.

Saulova samovražda podviedla jeho nepriateľov. Ježišova obeť podviedla smrť.

Koho by ste radšej vy podviedli? Čo je väčšie – zakúsiť víťazstvo nad svojimi nepriateľmi alebo triumfálne zvíťaziť nad úhlavným nepriateľom všetkých?

Vojenský kráľ Saul svojou smrťou vystavil svoj ľud strate, lebo ho opustil. Ježiš svojou smrťou obnovil všetko, čo bolo stratené a adoptoval za svojich vlastných. Ježiš, nás bojovník a Kráľ to všetko za nás spravil dokonca aj v tom bode, keď sme ho všetci zapreli. Saul žil pre uznanie svojho ľudu. Ježiš zomrel, aby sme získali Božie uznanie.

Kráľ Ježiš mal za svojho otca Boha, bol pokrstený Jánom, bol naplnený Duchom Svätým a odmietnutý svojimi vlastnými. Ježiš sa rozhodol nevzdorovať brutalite svojich nepriateľov. Dovolil im, aby sa mu posmievali a aby si z neho robili drsné vtipy a aby ho dobili až do nepoznania. Pretrpel vypočúvanie, falošné svedectvá a verejné pokorenie na súde, počas ktorého bol odsúdený na smrť presne tými istými ľuďmi, ktorých prišiel povolať k životu.

No počas celého toho procesu bol ticho. Ježiš nenosil na svojom boku kovový meč. Jeho slová boli totiž dvojsečným mečom Ducha, ktorý z lásky nechával v puzdre. Kráľ Ježiš to všetko robil pre tých, ktorí ho zradili.

Pri skúmaní Kríža očami bojovníka som zistila, že neexistuje lepšia zbraň, ako keď niekto položí svoj život.

Náš Spasiteľ nebol súčasťou nejakej samovražednej misie. On nebol žiadny náboženský horlivec, ktorý mal na svojom chrbte pripevnenú bombu a ktorému išlo iba o to, koľko životov dokáže svojou smrťou ukončiť. On nezomrel preto, aby sa vyhol pozemskému utrpeniu alebo aby podviedol krutého nepriateľa. Ježiš bol bezbrannou, tichou ovečkou, ktorá podviedla vrčiaceho leviatána smrti.

Nikto Ježišovi Jeho život nevzal. On ho položil sám a svojou smrťou zachránil naše životy. Odmietol vyslobodenie a úľavu, aby sa pre nás mohol stať aj jedným aj druhým.

Keď sa blížili jeho nepriatelia, náš Bojovník-Kráľ sa modlil. Namiesto toho, aby bojoval, Ježiš sa poddal ich krutosti. Namiesto toho, aby veci vzal do svojich rúk a naľahol na meč, ktorý mal pri sebe Peter, rozhodol sa niesť kríž. A keď Ježiš dorazil na ten kopec, na ktorom mal zomrieť, naľahol na meč kríža a dovolil, aby jeho ruky boli priklinované na jeho „držadlo.“ Potom Rímsky vojaci zdvihli ten neznesiteľný drevený kríž do výšky a jeho krutý hrot zasadili do zeme ako nejaký vražedný koreň.

Šermiarska pravda
Cesta k šermiarstvu má dve tváre. Tou prvou je cvičenie v trpezlivosti. Tou druhou je tréning.

„Po útrapách svojho života uvidí svetlo, našiel uspokojenie, že ho pochopili. Môj spravodlivý služobník ospravedlní mnohých, vezme na seba ich viny. Preto mu *dám podiel s mnohými a s početnými si rozdelí korisť, lebo až na smrť vydal svoj život.*“
(Izaiáš 53:11-12; dôraz doplnený)

Skutočnosť, že Ježiš sa vystavil smrti znamená, že sa pred ňou mohol aj skryť. Izaiáš svedčí o príčinách Kríža. Ježiš rozumel tomu, že jediný spôsob, ako môže vyhrať, je vzdať sa tej najvyššej moci (vôli jeho Otca) a vy a ja sme boli jeho odmenou. Ježiš pretrpel smrteľné muky a hanbu, aby mohlo v nás byť zjavené jeho víťazstvo. Skrze jeho muky môžeme my zakúšať spravodlivosť. My sme jeho triumfálnym úspechom.

Boh nám vždy pošle milosť a silu, ktorú potrebujeme na činenie Jeho vôle. Bojovníci poslúchajú svojho veliteľa a keď v tom zlyhajú (a všetci to robia), neobviňujú z toho niekoho iného. Ježiš vzal na seba našu vinu a nasledoval vôľu svojho Otca.

Moja milovaná, si dcérou triumfálneho Bojovníka-Kráľa. Meč bojovníka, ktorý nosíš so sebou, predstavuje česť, cnosť, odvahu, krásu, lojálnosť a slobodu od strachu. V nasledujúcej časti sa naučíme, ako môžeme s týmito vecami zámerne narábať.

„Žiadny normálny, zdravý svätec si nikdy sám od seba nevyberá utrpenie; jednoducho si len volí činenie Božej vôle – presne tak ako Ježiš – už či to znamená utrpenie alebo nie.“

—Oswald Chambers

KOVANIE MEČA

„Ťažké chvíle nevytvárajú hrdinov. Avšak práve počas ťažkých chvíľ sa ten „hrdina“ zjavuje v nás.

—BOB RILEY

Proces výroby meča sa veľmi podobá na proces vzniku života.

Oheň, voda a tlak sú prostriedky, ktoré sa používajú na zušľachtovanie, na zakalovanie ocele a na vytváranie mečov. V procese kovania meča sa tlak obyčajne využíva hneď po zohriatí. Tlak funguje najlepšie vtedy, keď je daný predmet poddajný, pretože krehké veci sa obyčajne lámu! Pri kovaní meča kováč opakovane po ňom búcha kladivom.

Môj obľúbený príbeh o výrobe meča sa nachádza v epose od Stephena Lawheada s názvom *The Warlords of Nin (Vojvodcovia z Ninu)*. Tmavý a krutý nepriateľ napadol krajinu a na prekonanie tohto bezcitného úhlavného nepriateľa je potrebný meč svetla. Proces, ktorý je popisovaný v Lawheadovej knihe sa tu nedá naozaj výstižne popísať, no asi bude stačiť, keď spomenieme, že jadro toho meča je zostavené z rôznych kovových úlomkov, napríklad ocelových, ktoré sú zapracované do jedného stmeleneho celku. Proces výroby meča sa úplne nelíši od procesu tkania. Keď sú jednotlivé časti rozpálené, tak to, čo bolo predtým tvrdé, sa stane dostatočne formovateľným na to, aby sa to dalo splietať a stáčať, a tak sa vytvára napätie, ktoré zlučuje oddelené pruhy kovu do jedného celku.

Potom je tento poprepletaný kov vložený do pece s ohňom na rozpálenie. Potom je ochladzovaný a opracovávaný kladivom a znova naťahovaný. Tento tanec medzi extrémami predstavuje proces, ktorý je známy ako popúšťanie.

Potom nasleduje znova opracovávanie kladivom, formovanie a vyhladzovanie – až potom je zreteľná forma čepele, ktorá je pripravená na pripevnenie k rúčke, ktorá bola tiež predtým opracovávaná a popúšťaná, lebo inak by sa nedala opracovať.

Podobne aj Boh používa prvky ohňa, vody a tlaku na prečisťovanie svojich dcér, a tak mení naše slabosti na silné stránky, našu strnulosť na flexibilitu. On brúsi beztvárny život na taký, ktorý je ostrý a má sústredený zámer.

Voda

Voda je zlúčeninou protikladov. Práve som sa iba zbežne pozrela von z môjho hotelového okna a z mojej obmedzenej perspektívy vidím smejúce sa deti, ktoré sa hrajú v pokojných, čírych plytčinách Tichého oceána. Zároveň, trošku ďalej na obzore, vidím, ako sa rozbíjajú tmavé vlny – to je dôkaz zákerných morských prúdov. Jednoducho milujem nášho úžasného Boha, ktorý stvoril vodu ako jedinečné médium, v ktorom sa môžeme hrať, no ktoré má súčasne aj potenciál nás usmrtiť.

Voda má moc občerstviť nás, ale nás aj pohltiť. Môže nás jemne vyzdvihnúť na svoj povrch, ak sme na nejakom plavidle alebo nás zatlačiť do svojich hĺbok. Človek nedokáže žiť dlho bez nej, ani dlho nedokáže žiť v nej. Voda má moc jemne obmývať a zavlažovať polia alebo vyhladiť celé mestá, ak príde v podobe tsunami.

Oheň

Ďalším elementom je oheň. Pozýva nás bližšie so sľubom tepla, no kto sa k nemu príliš priblíži, začne horieť. Regulovaný oheň prečisťuje, no nekontrolované plošné požiare sú stravujúcou silou. Oheň dokáže bezpečne osvecovať našu cestu alebo za sebou zanechať stopu skazy, keďže po ňom zostáva len popol. Oheň je zároveň priateľom ľudstva ako aj jeho nepriateľom. Je to prírodná sila, ktorá sa dá skrotiť a využiť, no nikdy sa s ňou nemá hrať.

Schopnosť založiť a udržiavať oheň horieť je jednou z vlôh, ktoré oddeľujú ľudí od zvieracej ríše. V priebehu tisícročí sme sa naučili zintenzívňovať teplotu plameňov, aby sme dokázali formovať rôzne tvary. V intenzívnej horúčave sa pevné predmety menia na tekuté a ľudia sa naučili rozpaľovať kováčske vyhne až na teplotu 1800° Celzia, aby dokázali spájať železo s inými zliatinami a aby vyrobili niečo také pevné a odolné, ako je oceľ. V dôsledku takéhoto spájania rôznych materiálov vznikajú kovy, ktoré majú najlepšie vlastnosti oboch materiálov. Keď sú dokonale pospájané, sú ochladzované do pevného tvaru, ktorý

sa dá tepelne opracovávať, pričom jeho vonkajšie sfarbenie sa mení z rozžeravenej bielej na oranžovú a nakoniec až na matnú šedú.

K takejto premene dochádza pri fúkaní skla a pri vytváraní kryštálu. Tieto vznešené nádoby, ktoré dokážu udržať vodu, sa vyrábajú pomocou tavenia takých drobulinkých a samostatných častíc, aké sú obsiahnuté v suchom piesku.

Voda a oheň sú tiež hmatateľnými časticami, ktoré naberajú rôzne formy v našom duchovnom živote.

„Neboj sa, ved' som ťa vykúpil. Zavolať som ťa po mene, ty si môj. Keď budeš prechádzať cez vody, budem s tebou, a keď cez rieky, nezaplavia ťa. Keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa a plameň ťa nespáli.“ (Izaiáš 43:1-2; dôraz doplnený)

Všimnite si, že ešte predtým, než je spomínaná voda a oheň, sa Boh vyjadruje ku strachu. Nemáme žiadny dôvod, aby sme sa báli, pretože náš Otec nás nielen vykúpil, ale každá z nás dostala aj svoje vlastné meno a bola adoptovaná do Jeho rodiny. Je dôležité, aby sme si všimli, aké pojmy používa Izaiáš v týchto veršoch. Tento proces prechádzania cez vody a oheň tu nie je uvádzaný ako nejaká možnosť, ku ktorej by eventuálne mohlo prísť („ak náhodou“), ale je zaradený do kategórie „keď.“

Niekedy si myslím, že v tomto kontexte sú tieto slová vlastne ešte povzbudzujúcejšie. Ak by ten sľub bol spojený s vetou „ak budeš prechádzať cez vody, rieky, oheň alebo plamene,“ asi by sme riskovali, že nás to zastihne nepripravených. Naša ľudská prirodzenosť nás všemožne navádza k tomu, aby sme sa vyhli úzkym priechodom. Izaiáš to tu však napísal tak, že dopredu vieme, že prechádzanie cez vodu a oheň je nevyhnutnou súčasťou života a že vôbec to nemusia byť dôsledky našich chýb.

Okrem tohto uistenia, že sa stretneme s vodami a riekami, ohňami a plameňmi, sa zdá, že takýto typ skúseností budeme mať niekoľkokrát. Dobrá správa je, že nimi budeme len prechádzať. Nepodľahnite tendencii reptáť a sťažovať sa, pretože ani oheň ani voda nie sú príjemnými miestami, na ktorých by sa dalo bývať. Sú to procesy, ktorými treba úspešne prejsť.

V celej Biblii vidíme, ako Boh opakovane používa vodné plochy ako symbol prechodu. Izraelský národ zanechal za sebou roky egyptského zajatia v hĺbinách Červeného mora a neskôr zanechal roky putovania po púšti na brehoch rieky Jordán a až potom sa začalo jeho zaslúbené obdobie.

Oheň tiež reprezentuje vyhlásenie zmluvy. Boh zoslal oheň, keď prvýkrát vstúpil do zmluvy s Abrahámom. Neskôr, keď Izrael zblúdil a počúval falošných prorokov, Boh na Eliášovi výzvu k Izraelcom, aby činili pokánie, odpovedal ohňom. Ohnivá pec sa stala útočiskom pre deti Izraela, ktoré sa odmietli skloniť pred Nabuchodonozorovou modlou, no oheň strávil tých, ktorí sa tej modle poklonili.

Je pravdepodobné, že aj ty si už určitým spôsobom prechádzala vodou a ohňom. Možno sa to stalo tak, že si si ani neuvedomovala prítomnosť tej vody. Všetci prechádzame vodami, ktoré sú také jemné, mierne a dokonalé, že obmývajú všetky naše hriechy, hoci si to fyzicky ani neuvedomujeme. Sú chvíle, keď sme ponorené do vody a pochovávame v nej náš starý život a povstávame obnovené – napríklad pri sviatosti krstu. A sú aj rozbúrené vody, ktorými musíme prejsť. Sú to vody, ktoré nám naháňajú strach, lebo nám hrozí, že nás premôžu – napríklad vtedy, keď prechádzame cez nejaké ťažké chvíle.

Život začína vo vode a voda nás udržuje pri živote. Boh Otec začal proces stvorenia tak, že Jeho Duch sa vznášal nad vodami. Podobne aj náš život začína v mori, ktoré sa nachádza v lone našej matky. Voda je univerzálne rozpúšťadlo, ktorého konečným zámerom je umývanie. Voda však dokáže aj viac než čistiť; voda pozdvihuje. Voda dokáže udržať niečo, čo by sa po zemi iba ťažko nieslo a prenáša lode po riekach a oceánoch do ďalekých krajín.

O ohni a vode tu hovoríme preto, pretože sú veľkou súčasťou formovania povahy nášho života – presne tak, ako sú aj súčasťou procesu kovania meča. Pri rozprávaní o tom, ako sa kove meč, si uvedomíme, že týmto procesom formovania prechádza najprv ten, kto ho nosí. V starovekých kultúrach – od dôb samurajov až po doby stredovekých rytierov – ešte predtým, než muži mali česť začať narábať s mečom, sa ponajprv učili podriaďovať nejakému etickému kódexu.

*„Ved' sloboda je nakoniec osobný a osamelý boj;
a človek pri ňom čelí strachom dneška,
aby sa potom mohol venovať tým zajtrajším.“*
—Alice Walker

Považujem za vtipné, že pri temperovaní divokosti jednotlivých samurajov, boli títo bojovníci vedení k tomu, aby svoju agresívnu prirodzenosť vyvažovali zvládaním pôvodne ženského umenia aranžovania kvetov a čajových ceremónií. Podobne si nemyslím, že je príliš prehnané, aby sme my ako ženy do svojho života pridali trochu bojového umenia a etikety.

„Hľa, čistil som ťa, ale nie ako striebro,
skúšal som ťa v peci biedy. Kvôli sebe, len kvôli sebe to urobím.
Ved' ako by sa mohlo znesvätiť moje meno? Svoju slávu inému
nedám.“ (Izaiáš 48:10-11; dôraz doplnený)

Výzva „hľa“ je pozvaním k tomu, aby sme sa na niečo pozreli z väčšej perspektívy. Keďže tento verš začína slovom „hľa,“ poukazuje tým na skutočnosť, že ľudia, ktorí tým procesom prechádzali, pravdepodobne nemali ani potuchy o tom, že sú prečisťovaní. Len si mysleli, že práve prechádzajú tým päť-písmenkovým špeciálnym pomenovaním podsvetia!

Boh nám zo svojej večnej perspektívy dáva nový pohľad. On sa stará o dokonalé prečisťovanie nášho života. Pamätajte na to, že prečisťovanie je dobrá vec. No keď je niečo dobré, nemusí to ešte znamenať, že to je tiež bezbolestné a bez ťažkostí. Tento život je plný ohnivých pecí, ktoré sa volajú súženie. Kľúčom k tomu, aby sme nimi dokázali úspešne prejsť je poznanie, že náš Boh má pod kontrolou tak nastavovanie teploty ako aj časovania.

Predtým, než budeme pokračovať, zdefinujme si to slovo *súženie*. V kontexte biblických definícií obyčajne znamená utrpenie, spôsobené fyzickými a/alebo duševnými ťažkosťami, problémami, záťažou, bolesťou, trampotami, trápením, nešťastím a útrapami. Niekedy je súženie spájané aj s chorobami, ale zdá sa, že väčšinou sa spomína vtedy, keď Božie deti zažívajú údery obrovských rozmerov.

„Ale ďakujeme mu nielen za túto nádej, ale aj za utrpenie, ktoré musíme pre vieru znášať. Lebo v utrpení rastie naša vytrvalosť a vytrvalosť prehľbuje a upevňuje našu vieru, ktorá zasa vedie k nádeji. A táto nádej nás nikdy nesklame, lebo Boh nám dal svojho Ducha a ten v nás prebúdza lásku.“ (Rimanom 5:3-5)

Pozrime sa na to úplne zblízka. Nedávno som na Facebooku zorganizovala verejné hlasovanie, v ktorom som sa pýtala ľudí, aby vymenovali tri svoje najťažšie problémy alebo oblasti súženia, ktorými v súčasnosti prechádzajú. Tu sú najčastejšie tri z nich:

1. *Problémy vo vzťahoch s partnerom/partnerkou, súrodencami, deťmi, nadriadenými alebo priateľmi.* Do tejto kategórie patria aj osamelo vydaté/ženatí a osamelo slobodné/slobodní.
2. *Finančné problémy* prameniace z nezamestnanosti, dlžoby na kreditných kartách a iné dlžoby, ktoré sú dôsledkom nemúdrych nákupov alebo zdravotných problémov.

3. Problémy súvisiace s hľadaním zmyslu života a s každodennou disciplínou pri realizovaní svojich snov.

Buďme úprimní... súženie nie je vôbec zábavné. Keď som čítala tie odpovede, moje srdce sa úplne rozcítilo. Existujú dva typy súženia, cez ktoré všetci prechádzame – ťažkosti, ktoré si spôsobujeme sami a skúšky, ktoré pochádzajú od Boha. Neverím tomu, že naše problémy vždy spôsobuje Boh, no On ich používa ako príležitosť na to, aby nás prečistoval na svoju slávu. V oboch prípadoch je riešenie také isté: obráťte sa k Nemu! On je naším zdrojom a Jeho Slovo je aj Jeho vôľou aj našou sľúbenou zbraňou.

Existuje dôvod, prečo má fráza „kto do ohňa dúcha, dym a iskry do očí dostane“ naliehavý význam: keď je niečo nepríjemné, človek je ochotný ísť ďalej!

„Toto platí tak v každodennom živote ako aj v boji: máme len jeden život a je na nás, či sa rozhodneme čakať na správne okolnosti a postupovať podľa toho alebo či budeme konať a v tom konaní budeme žiť.“

—General Omar N. Bradley

Lekcie, ktoré sa učíme uprostred ťažkostí, sú obyčajne tie najhodnotnejšie, pretože často sú najosobnejšie.

Tlak

Potom sa k pôsobeniu ohňa a vody pridáva tlak.

Aby sme preskúmali, ako by tento proces kalenia mohol vyzeráť z pohľadu Písma, siahnem po niekoľkých z mojich najneoblúbenejších biblických veršov, ktoré sa nachádzajú v Liste Jakuba.

Ekumenický preklad nás pozýva, aby sme mali „z toho iba radosť, *moji bratia*, keď prídu na vás rozličné skúšky“ (1:2; dôraz doplnený). Myslím, že už viete, že skúšky vôbec nesúvisia s pohlavím človeka. Ale aby sa týmto napomenutím cítili oslovené aj dievčatá, pridám tu ten istý verš, tentokrát však z prekladu *The Message*: „Považujte to jednoducho za dar, *priatelja*, keď zo všetkých strán na vás prichádzajú skúšky a výzvy“ (2. verš, dôraz doplnený).

Môže to Jakub myslieť vážne? Naozaj nám hovorí, aby sme ťažkosti vnímali ako *čistú radosť* a aby sme skúšky a výzvy, ktoré na nás tlačia zo všetkých strán, považovali za *dary*? Predstavte si, že svojej najlepšej priateľke zavoláte v ten najhorší deň vášho života a keď jej so slzami vyrozprávate detaily neočakávaných ťažkostí na všetkých frontoch vášho života, ona entuziasticky vykrikuje: „To je úžasný dar! Oslávme to. Ty, moja drahá, v tom nie si sama!“

Je možné, že by ste jej asi zložila telefón a zavolala nejakej inej priateľke, ktorá by vám minimálne povedala to, že jej to je ľúto, že ste mala taký hrozný deň a že sa bude modliť za to, aby váš zajtrajší deň bol lepší. Toto je pravdepodobne ten bod, v ktorom dochádza k najzreteľnejšiemu stretu našej ľudskej perspektívy s pohľadom neba. Náš Boh sa špecializuje na to, že triumfuje nad tým, čo vyzerá ako nemožné; preto nazýva bojovú pascu, z ktorej neexistuje žiaden únik „príležitosťou!“ Ved’ nakoniec, Jakub bol Ježišovým bratom. Musel teda veci chápať ešte trochu inak ako my, pretože ďalej pokračuje slovami: „Ved’ viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti“ (3. verš).

Anglický preklad *The Message* popisuje celý ten proces takto: „Viete, že pod tlakom je odhaľovaný váš život viery a naplno sa ukazujú jeho pravé farby.“

OK, povedzme si pravdu. Viem, že pod tlakom sa odhaľuje skutočný stav mojej viery a niekedy sa mi nie veľmi páči, čo vidím. Tiaž životných okolností ma dokáže zraziť na zem a niekedy sa vyfarbím tak, že to vôbec nevyzerá lichotivo. Nielenže nesedia tie farby, ale *vytrvalosť* jednoznačne nie je to slovo, ktoré popisuje moju reakciu.

Nemyslím si, že Boh si praje, aby skúšky viedli mužov k víťazstvám a dievčatá ku fňukaniu, a tak som si uvedomila, že je čas na to, aby som sa vzchopila.

Súčasťou skúšok je to, že neviditeľné veci sa stávajú viditeľné. Pod tlakom sa zjavujú veci, ktoré v obdobiach absencie ťažkostí zostávajú skryté. Boh chce, aby sa nám darilo, už či sme pod tlakom alebo sa len nechávame voľne unášať prúdom.

Život nie je ako návšteva u maséra, pri ktorej si človek môže vybrať úroveň intenzity, ktorú preferuje. Keď prídu ťažkosti, nikto sa vás nespýta, či by ste ten tlak chceli mať jemný, stredný alebo naozaj silný. Opracované dcéry Božie sú odolné. V každom období máme schopnosť prekvitať vo všetkých typoch skúšok.

Ja žijem v štáte Colorado, v ktorom sú zimy dlhé a jar takmer neexistuje. Za normálny vývoj počasia u nás považujeme napríklad to, že snehovú búrku zrazu vystrieda leto. Ak chcem, aby v týchto poveternostných podmienkach kvitli určité typy kvetov, musím im upraviť podmienky. Jemnú zimu pre ne umelo vytváram tak, že cibulky kvetov vložím do šuplíka našej chladničky. Podobne pre ne vytváram falošný dojem jari, ktorú simulujem na okne mojej práčovne a – *bum* – tak sa mi podarí presvedčiť moje kvety, aby kvitli aj v inom ročnom období. Myslím si, že Boh naozaj rád robí podobné veci, ale prostredníctvom úplne iného procesu: skúšky a tlak nás vedú buď ku

prekvitaniu alebo ku krachu.

Jakub pokračuje tým, že v ďalšom verši vyzdvihuje, aká cnostná je vytrvalosť v skúškach: „A vytrvalosť nech je zavŕšená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku“ (4. verš).

Šermiarska pravda
„Slabosť sa v šermiarstve
môže javiť ako sila a sila
ako slabosť.“

Pre tie z nás, ktorí tento verš potrebujú počuť v trošku jasnejšom jazyku, tu je verzia z prekladu The Message: „Nesnažte sa preto z čohokoľvek dostať von predčasne. Dovoľte, nech to vykoná svoje dielo, aby ste sa stali zrelými a rozvinutými osobnosťami, ktorým nechýba nič v žiadnom ohľade“ (v. 3-4).

Všetci prechádzame cez skúšky, tak prečo by sme im nedovolili, aby na nás naplno pôsobili? Ja som sa naučila, že ak sa z niečoho vyveľčiem príliš skoro, obvyčajne to znamená, že v budúcnosti budem prechádzať tým istým testom. Hovorí sa, že keď človek pracuje na určitej svalovej skupine, k jej rastu dochádza vtedy, keď ju zaťažíte až do tej miery, že hrozí natrhnutie svalu. Keď dáte všetko, čo máte, tak potom nejako čerpáte z Božieho zdroja, ktorý je mimo vás a dávate ešte o trošku viac – ešte jedno milé slovo navyše, starostlivý dotyk, odpúšťajúce slovo, modlitbu, telefonát. Inými slovami, keď sme vytrvalí počas skúšky, formuje to našu vieru tak, že potom dosahuje svoju úplnú zrelosť.

Tento prístup si vyžaduje nebeskú múdrosť, a preto Jakub pridáva 5. verš: „Ak sa však niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí Boha, ktorý dáva štedro a bez výčítok, a dostane ju.“ A preklad The Message znie takto: „Ak neviete, čo robíte, modlite sa k Otcovi. On veľmi rád pomáha. Dostane sa vám jeho pomoci a neponíži vás, keď ho o ňu požiadate.“

Boh je naším zdrojom pomoci. On je skôr štedrý než lakomý vo svojej rade. Verím tomu, že nás strategicky stavia do takých situácií, aby sme ho žiadali o Jeho pomoc. Nesedí niekde v nebi nezaangažovaný, s prekríženými rukami a nehovorí Ježišovi: „To sa mi snád' zdá! Ešte stále si nevedia poradiť sami!“ Nie, On to má veľmi rád, keď s ním rátať! Odkedy Boh zrýchlil môj život, zisťujem, že často sa budím s tým, že ani neviem, kde som a to už ani nespomínam, že neviem, čo robím! Hovorím: *Nebeský Otče, dnes potrebujem tvoju múdrosť.* A on odpovedá: *Dcéra moja, viem o tebe. Zdá sa však, že existuje ešte špecifickejší spôsob formulovania našich modlitieb, ktorý sa páči Bohu.*

„Nech však prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania, lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, hnanej a zmietanej vetrom. Taký človek nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána; je to muž [žena] vnútorne rozpoltený/á a nestály/a vo všetkom svojom počínaní.“ (verše 6-8)

„Proste smelo, s vierou, bez spochybňovania. Ľudia, ktorí sa „modlia ustráchané,“ sú ako vetrom-hnané vlny. Nemyslíte si, že tak niečo dostanete od Pána, keď sa len necháte unášať okolnosťami a pritom si nechávate otvorené všetky možnosti.“ (verše 6-8, The Message)

Bohu sa veľmi páči, keď sa modlíme odvážne a bez akéhokoľvek pochybovania. Ja si to vysvetľujem takto: Boh nás pozýva, aby sme sa modlili tak, aby to vystrašilo to, čo je v nás vystrašené! Počas posledných rokov Boh volá Johna a mňa a pracovníkov Messenger International mimo našu zónu pohodlia. Nemali sme na výber – museli sme sa spojiť v srdci, podať si ruky a modliť sa modlitby, ktoré prekvapili naše uši a viedli naše srdcia k poskakovaniu, keď sme ich vypustili z našich úst.

K jednej z takýchto situácií prišlo vtedy, keď John zdieľal s naším vedúcim tímom, že naozaj vníma, že Boh nás vyzýva, aby sme v priebehu jedného kalendárneho roka darovali 250000 kníh.

Skoro som sa povracala! Dovtedy sme počas jedného roka darovali maximálne 70000 kníh. Dvestopäťdesiat tisíc sa nám zdalo byť príliš veľkým skokom. A tak som prišla s iným návrhom.

„Čo keby sme začali tým, že darujeme 100000?“

To nebola moja najlepšia chvíľa.

John zareagoval veľmi rýchlo – ešte predtým, než moje pochybnosti dokázali naplniť tú miestnosť.

„Lisa, moja viera sa týka 250000 kníh.“

Tak, a bolo to. Všetci sme tam stáli a modlili sa modlitbu, ktorá v tom čase znela úplne podivne. Ak však mám byť úprimná – ak sa nemodlíte ten typ modlitieb, ktorý vám naháňa strach, vaše modlitby iste nenaháňajú strach nášmu nepriateľovi.

Je zrejmé, že naša odvážna požiadavka bola presne tým, na čo nebo čakalo a čo chcelo počuť. V priebehu dní sa začal vytvárať plán a objavili sa zdroje na pokrytie tohto projektu. Zbory, priatelia a dokonca aj jedna rocková hviezda sa stali našimi partnermi v úsilí, aby sa posolstvá, ktoré spravujeme, mohli zadarmo dostať k rôznym národom. Knihy sme

„Bohu sa veľmi páči, keď sa modlíme odvážne a bez akéhokoľvek pochybovania.“

preložili do Arabčiny, Indonézštiny a do mnohých iných jazykov. Knihy v jazykoch, ktoré ani nedokážem vysloviť, sa dostali do rúk izolovaných vedúcich a bratov a sestier.

Meče sú možno dvojsečné, no nikdy nie rozpoltené. Ak sa rozhodneme zaútočiť, musíme zaútočiť naplno.

„Životný boj je vo väčšine prípadov spojený s námahou a s nevýhodami; a vyhrať ho bez ťažkostí by pravdepodobne znamenalo vyhrať ho bez cti. Ak by neboli ťažkosti, nebol by ani úspech; ak by nebolo o čo zápasiť, nedalo by sa nič dosiahnuť.“

—Samuel Smiles

Takže, moja milá, je to na tebe. Môžeš utiecť a skryť sa, nadávať a plakať pri pokuse o únik pred ťažkosťami života a v rámci toho procesu sa nechať nimi prevalcovať. Alebo sa môžeš rozhodnúť, že dovoľíš protivenstvu, aby sa v tvojom živote stalo kováčskou vyhňou, v ktorej sa utuží tvoja sila.

„Je nám jasné, priatelia, že Boh vás nielen veľmi miluje, ale tiež kvôli niečomu výnimočnému položil na vás svoju ruku. Keď k vám prišlo to posolstvo, ktoré sme vám zvestovali, neboli to iba slová. Niečo sa udialo vo vás. Duch Svätý zocelil vaše presvedčenie.“
(1. Tesaloničanom 1:5; The Message; dôraz doplnený)

V závere tejto kapitoly sa za vás modlím takto:

*Drahý nebeský Otče,
Kiež by sme my, tvoje dcéry, žili v jednote s tvojím srdcom a so zámermi neba. Kiež by naše životy boli intímne posplietaným vyjadrením všetkého, čo by si Ty rád v nich videl a čoho by si Ty chcel, aby sme sa dotýkali, aby sme to videli, počuli a mali. Zjednoť nás. Poddávame sa Tvojmu procesu.
Nech sa stane Tvoja vôľa v ohnivej vyhni a v krste vodou.
Sformuj nás na niečo, čo je také pevné a flexibilné, aby každý aspekt nášho života mohol hlásať Tvoju lásku a moc ku spásu.
V mene Ježiš. Amen.*

V nasledujúcej časti si pohovoríme o tom, ako môžeme zámerne s tým mečom narábať.

TRETIA ČASŤ

VYZBROJENÁ

SLOVÁ MEČA

„Veď hoci žijeme v tele, nevedieme boj podľa tela. Zbrane nášho boja nie sú telesné, ale od Boha majú moc zboriť hradby.“

—2. KORINTĀNOM 10:3-4

Šabľa, ktorá nám bola zverená na nosenie so sebou, sa nedá zdvihnúť našimi rukami; dvíhame ju našimi slovami. Slovo Božie vyslovujeme ako zbraň, ktorú je počuť dlho predtým, než sa dá vidieť. Posledný krát svet videl meč, alebo Slovo Božie, v jeho najmocnejšej podobe počas Ježišovho života na tejto zemi. On si praje, aby sme kolektívne dorástli do takého bodu.

Tak ako náš Spasiteľ Pán, aj my máme moc vyťahovať svoj meč prostredníctvom slov, ktoré sa rozhodneme vysloviť. Hovoríme ako vyslanci viery, nádeje a Jeho lásky, aby ľudia tejto zeme vedeli, že sú zmierení s Bohom všetkých a všetkého skrze smrť Jeho Syna. Sme služobníkmi nádeje a naše slová sú ochutené soľou a svetlom a zvukom, ktorý znie cudzo vo svete, okorenenom temnotou. Slová sú neviditeľné, no ak sú zneužívané, môžu viesť k smrti.

„Slová sú účinnými zbraňami pri dosahovaní akýchkoľvek cieľov – dobrých, aj zlých.“

—Manly P. Hall

Máme moc hovoriť slová, ktoré dokážu srdcia otvárať alebo zatvárať. Teraz je čas, aby sme nebeské slová hovorili s úmyslom, aby naše slová a skutky druhých uvoľňovali.

Náš staroveký jazyk zjednocuje všetko, čo bolo kedysi rozdelené, pretože sú to samotné slová Božie. Zamyslíte sa nad tým: Boh nám daroval jazyk, a na to, aby sme ho mohli používať, sa nemusíme učiť

nebeskú gramatiku alebo interpunkciu. Do tých slov On vložil silu a každú vetu pozorne sformoval tak, aby do každej slabiky votkal moc a aby znela ako sľub.

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“ (2. Timoteovi 3:16-17)

Všimnite si, že sa tam nehovorí, že niektoré texty Písma sú inšpirované a užitočné, ale celé Písmo učí, napráva, pripravuje a vystrojuje. Ak si sami vyberieme a rozhodneme sa, čo budeme hovoriť a čo budeme žiť, zistíme, že sme nedostatočne vystrojení a nepripravení na to, čo nás čaká v budúcnosti. Písmo sa stáva naším zrkadlom. Božie Slovo má moc meniť nás, aby sme boli odrazom toho, čo je správne a aby sme sa odklášali od toho, čo je nesprávne. Pohľad do Slova nás vedie nielen k tomu, že meníme spôsob, akým rozprávame, ale vedie nás aj k inému zdroju našich slov.

„Kto prichádza zhora, je nad všetkými. Kto je zo zeme, patrí zemi a hovorí pozemsky.“ (Ján 3:31)

Jazyk má moc pozdvihovať alebo deptať, žehnať alebo preklínať, uzdravovať alebo zraňovať. Môžeme rozprávať tak, ako sa rozpráva na zemi alebo tak, ako sa rozpráva v nebi. Preklad The Message parafrázuje text z Jána 3:31 nasledovne:

„Ten, ktorý prichádza zhora, je o hlavu vyšší než ostatní Boží poslovia. To, čo sa narodí na zemi, je späté so zemou a rozpráva pozemskou rečou; to, čo sa narodí v nebi, tvorí samostatnú kategóriu.“

My sme tí, čo sa narodili na zemi a znovuzrodili pre nebo. Keby som zistila, že zvyšok môjho života na zemi prežijem v Taliansku, dávalo by mi zmysel, aby som sa naučila hovoriť taliansky. No a keďže budeme večne žiť v nebi, dáva zmysel, aby sme sa teraz učili hovoriť nebeským jazykom. Je čas, aby sme rozprávali jazykom nášho nového zrodu, jazykom krajiny nášho Otca.

„Srdce mi prekypuje krásnymi slovami, prednesiem svoje verše kráľovi. Môj jazyk je ako pero zručného pisára.“ (Žalm 45:2)

Boh chce zjavovať svoju moc v tebe a cez teba. On nikdy nezamýšľal, aby sme naše životy žili obmedzení jazykom, a tým pádom aj ríšou

ľudskej moci. Modlitba nás pozýva k tomu, aby sme zakúšali zásah z neba, ktorý nás pozdvihne a dodá nám novú perspektívu, ktorá o hlavu prevyšuje obmedzenia našej ľudskej reči. Naša nová výška nám dodá novú perspektívu. Svoje meče pozdvihujeme vtedy, keď vyzdvihujeme Jeho Slovo: „Smrť a život sú v područí jazyka“ (Príslovie 18:21).

„Keďže budeme žiť večne v nebi, dáva zmysel, aby sme sa teraz učili hovoriť nebeským jazykom.“

Božie slová sú bezchybné a plné života. Dajú sa pripodobniť k našim živým mečom, ktoré osvecujú temnotu. On svojim deťom zveril mocný, svätý, staroveký jazyk. Tieto živé slová by sme mali používať s úctou. Keď sú jeho sväté slová zneužívané alebo využívané na hnevliivé súdenie, prestávajú byť zrkadlom a nebeské svetlo je zastreté temnotou.

Ja by som rada hovorila nejakým cudzím jazykom. Bolo by naozaj úžasné, keby som dokázala prakticky používať slová, ktoré by mi umožnili stať sa súčasťou inej krajiny. Podobne ako väčšina Američanov, aj ja som mala dva roky povinnej výučby cudzieho jazyka, no keďže som sa nemala s kým v tom jazyku rozprávať, moje obmedzené vedomosti francúzštiny sa rýchlo vytratili. Keby vtedy v škole ponúkali taliančinu, môj príbeh by znel inak. Môj otec sa síce narodil v Spojených štátoch, no jeho prvým jazykom nebola angličtina. Jeho mama a otec sa narodili na ostrove Sicília, a preto rozprávali taliansky. V tom čase boli taliani považovaní za nevzdelaných a chudobných imigrantov. Ich jazyk ich spájal s talianskou komunitou, no zároveň ich izoloval od anglicky hovoriacich Američanov. Môj otec rýchlo zistil, že vďaka jeho akcentu si ho všetci v škole všimli a je ťažké zbaviť sa svojho akcentu, ak človek doma hovorí jedným jazykom a každý deň v škole hovorí druhým jazykom. Moja stará mama ovdovela, keď mal môj otec iba desať rokov. Keďže bol najstarším synom, usilovne svoju mamu učil hovoriť po anglicky, aby mohla finančne zabezpečiť rodinu.

Ako zvykol hovoriť môj otec, z domu utiekol v mladom veku, zmenil si meno z Venerando na Joseph, odslúžil si svoje roky v námorníctve a hral americký futbal za Univerzitu v Indiane. Po vysokej škole pracoval pre leteckú spoločnosť, oženil sa s mojou mamou, ktorá bola letuškou a veľmi sa snažil získať odstup od akéhokoľvek prepojenia s chudobou, v ktorej vyrastal.

Desaťročia plynuli a môj otec sa stal úspešným podnikateľom. Počas mojej mladosti ma volali BP (bez papierov), no ja som vlastne vôbec netušila, čo tým vlastne moji spoluobyvatelia v Indiane myslia. Vedela som iba, že keď sme sa stretli s rodinou môjho otca v dome mojej starej

mamy, bratia sa spolu rozprávali veľmi vášnivo a hlasno spevavým jazykom, ktorý som nikdy doma nepočula. Žiaľ, ja som sa z toho naučila iba niekoľko slovných spojení a piesní. Škoda, že som sa nedožadovala, aby ma toho naučili viac. Ešte aj teraz, keď cestujem do Talianska, si spomínam na rytmus reči mojej starej mamy. Je to ako keby rodná reč môjho otca oslovovala jeho dcéru.

Aj ty túžiš po tom, aby si vedela hovoriť cudzou rečou? Prosím, aby si si nemyslela, že mám na mysli zdĺhavé učenie sa gramatiky. Mám tým na mysli skutočné, vrodené porozumenie inej reči, ktoré siaha tak hlboko, že tou rečou dokážeš hovoriť zo srdca.

Možno už dokážeš plynule hovoriť nejakou cudzou rečou. Ak je to tak, tak ti ani nemusím hovoriť, ako táto schopnosť otvára dvere a vytvára bezprostredné kontakty medzi cudzincami z rôznych svetov. Opojná kombinácia spoločného jazyka a zámeru spája obyvateľov rôznych krajín veľmi silným spôsobom.

Keď sme naše knihy preložili do rôznych cudzích jazykov, boli sme unesení z toho, ako sa tieto posolstvá dostávali do rúk predtým cudzích ľudí. Ľudia, ktorí sa predtým cítili izolovaní, mali pocit, že niekam patria a príjemcovia tých kníh mali pocit, že tento cieľavedomý dar od cudzích ľudí je vyjadrením toho, že ich potreba je oprávnená. Nielen že dostali Božie Slovo vo svojej reči, no dostávali ho v rámci spoločnej skúsenosti s inými ľuďmi, aby ho mohli aplikovať do svojho každodenného života.

Keď som písala knihu *Nurture (Si viac, než koľko vážiš)*, zakomponovala som tento aspekt do jazyka srdca, ktorý majú ženy spoločný. Podobne ako jazyk, aj výživa sa prejavuje verbálne aj neverbálne. Je takým istým príkladom našej spoločnej rodnej reči, ako reč našej krajiny poukazuje na náš národný pôvod a na zem, v ktorej sme sa narodili.

A hoci sú oba tieto aspekty veľmi dôležité, touto knihou by som rada obnažila ešte ďalšiu vrstvu. Chcela by som sa ponoriť ešte hlbšie a hovoriť jazykom, ktorý je ešte silnejší ako jazyk nášho pozemského pôvodu alebo ako rodná reč nášho srdca.

Rámec jazyka má moc posúvať nás ďalej – za hranicu spojenia s ľuďmi. V slovách tohto jazyka je zakomponovaná skutočná moc k tomu, aby sa z neviditeľného stávalo viditeľné a aby z ničoho vznikalo niečo.

Keď prehovoril náš Otec, stvorenie sa dalo do pohybu. Z temnej prázdnoty beztvárneho chaosu vytryskol poriadok a svetlo. Ak máme byť užasnuté dcéry, ktoré robia úžasné veci z úcty voči svojmu úžasnému Bohu, potrebujeme Jeho slová a Jeho meno.

Podobne ako je to u nášho Otca, aj naše myšlienky sa uvoľňujú vtedy, keď hovoríme. Boh nás stvoril s intímnyim porozumením toho, čo znamená prijímať, nosiť a v plnosti času porodiť život. „Lebo ústa hovoria to, čím je naplnené srdce“ (Matúš 12:34). Obyčajne tieto slová počujeme v kontexte napomínania, aby sme si chránili svoje srdce alebo aby sme podrobne skúmali, čo sa naskladalo v našom srdci a zistili to pomocou počúvania toho, čo vychádza z našich úst. No tentokrát by som sa na tento verš chcela pozrieť z iného pohľadu, pretože z plnosti Božieho srdca, Boh svojim slovom ustanovil vesmír a galaxie.

„Lebo jeho neviditeľnú skutočnosť, jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia sveta poznávať uvažovaním zo stvorených vecí.“ (Rimanom 1:20)

Si ešte vzrušujúcejšia a komplexnejšia ako oceány, hory a levy! Ty, moja milovaná, si odrazom vlastností nášho neviditeľného Boha.

Keď začneme pošepky hovoriť touto rečou, okamžite dokážeme preklenúť obrovské vzdialenosti a ríše zeme a neba sa zjednocujú. A je to reč, ktorou potrebujeme hovoriť, pretože to je jazyk nášho Otca.

Okrem toho, že Sväté Písmo je zbierkou písaných Božích slov, ktoré sú mečmi, je tiež živou, dýchajúcou rečou nášho skutočného domova. A v tomto zmysle je každá Jeho veta plná obrazov a pokynov, ktoré sa týkajú tak našej terajšej pozemskej cesty aj toho vyvýšeného a svätého miesta.

Jeho Slovo prevyšuje všetko, čo sme doteraz poznali ako reč, pretože Jeho slová boli počiatkom všetkého, čo teraz vidíme. Jazykom nášho Otca môže bezchybne hovoriť ktokoľvek, bez ohľadu na jeho rodnú reč a akcent. Tieto mocné staroveké texty sú dostupné každému kmeňu a dialektu.

Šermiarska pravda
„Časovanie a obranné opatrenia neutralizujú útočnú silu dokonca aj toho najagresívnejšieho šermiara.“

Celá dynamika rozličných jazykov sa zrodila vtedy, keď Boh rozptýlil neposlušných ľudí, ktorí všetci hovorili rovnakou rečou. Nasleduje popis toho, čo sa dialo pri stavbe Babylonskej veže.

„Hospodin však zostúpil, aby sa pozrel na mesto a vežu, ktorú stavali ľudia. Hospodin povedal: Sú jeden národ a všetci hovoria jednou rečou. Toto je iba začiatok ich výčinov; teraz im už nič nezabráni uskutočniť všetko, čo si zaumienia. Podme, zostúpme a zmäťme im reč, aby sa medzi sebou nedorozumeli. Tak ich

Hospodin odtiaľ rozptýlil po celej zemi a prestali stavať mesto. Preto dostalo meno Bábel, lebo tam zmiatol Hospodin reč celej zeme. Hospodin ich odtiaľ rozptýlil po celej zemi.“ (1. Mojžišova 11:5-9)

Je zaujímavé na povšimnutie, že tento zdanlivo *nezrealizovateľný* stavebný projekt by bol *uskutočniteľný*, keby boli prítomné nasledujúce dva faktory: jednotný ľud a spoločný jazyk. Ich úsilie by bolo úspešné aj napriek tomu, že nepochádzalo od Boha. Ich plány boli motivované vyloženou neposlušnosťou voči Božiemu nariadeniu z 1. Mojžišovej 1. Zmätenie jazykov sa postaralo nielen o *zastavenie* ich spoločného diela, ale aj o *rozptýlenie* pôvodne zjednoteného ľudu do štyroch kútov zeme. Príbeh našej ľudskej existencie začal jedným jazykom a verím tomu, že skončí jedným jazykom... jazykom nášho úžasného Boha.

„Keď zaznel ten zvuk, zbehol sa veľký dav. Boli zmätení, lebo každý ich počul hovoriť svojou vlastnou rečou. Celí bez seba a v údive si medzi sebou hovorili: Vari nie sú všetci títo, čo hovoria, Galilejčania? Ako je možné, že každý z nás ich počuje hovoriť vo svojej materinskej reči? My Parti, Médi a Elamčania, obyvatelia Mezopotámie, Judska a Kapadócie, Pontu a Ázie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a oblasti Líbye okolo Cyrény, prisťahovaní Rimania, Židia aj prozelyti, Kréťania aj Arabi, *my všetci ich počujeme rozprávať o veľkých Božích veciach svojím jazykom.*“ (Skutky 2:6-11; dôraz doplnený)

Davy sa zbiehajú, keď nebo na zemi vydáva svoj hlas. Ak skutočne máme čo povedať, Boh nájde spôsob, ako to vyloží všetkým, ktorí to potrebujú počuť. Keď sa mu vydáme, aby sme hovorili Jeho slová v moci Jeho Ducha, môžu sa diať prekvapujúce veci. Tak túžim po tomto zjednotenom hlásaní veľkých Božích vecí!

Nepáči sa aj vám to, že Boh si vybral pre seba ľudí z oblasti, ktorá bola považovaná za negramotnú (Galilea), aby prostredníctvom nich hlásal slávne Božie veci zbožným a vzdelaným ľuďom, ktorí prišli do Jeruzalema zo všetkých končín sveta? Nikoho nevynechal. Ešte dôležitejšie, než hovorenie tou istou pozemskou rečou, ktorá znie rovnako, je kolektívna moc toho, keď hovoríme tie isté veci. V Deň Letníc nebeské vyhlásenie preniklo na zem a všetci, ktorí sa tam zhromaždili, si to uvedomovali.

Náš Najvyšší Boh je víťazoslávny. Jeho slávna láska a zázračné milosrdenstvo nepozná hraníc. Dar spasenia prijímame iba vierou v Neho a všetci, ktorí ho hľadajú, nachádzajú milosť a nádej.

Nejde tu o to, či veríte v hovorenie v jazykoch. Existujú väčšie otázky, ktoré musia byť zodpovedané: Rozhodneme sa používať naše

slová takým spôsobom, že my zmizneme z obrazu a bude nimi oslávený Boh? Budeme rozprávať naším porušiteľným spôsobom alebo budeme hovoriť o jeho bezchybnom diele? Budeme zjednoteným hlasom v tom, že dovolíme Duchu, aby nás napíňal?

Závazok voči jednote som nikdy nevidela fungovať v prostredí, v ktorom všetci účastníci neboli zladení v snahe dosiahnuť vyšší cieľ. Keď sa zjednotíme so zámermi a jazykom nášho Otca, znovu sa tým spustí alebo začne Boží plán a dôjde k zjednoteniu ľudí pre Jeho zámary.

Keďže tak veľa častí meča (Jeho tela a Jeho Slova) je oddelených a vzdialených z nášho bezprostredného pohľadu, poznáme iba našu časť... aj to iba sčasti! Ak máme porozumieť fungovaniu jednej časti, najviac nám pomôže, ak budeme mať predstavu celého obrazu.

Chýbajúce časti prirodzene znamenajú, že existujú časti, ktoré poznáme... a ďalšie časti, ktoré vyplňa Duch a Božie Slovo. My prorokujeme a hovoríme slová viery, aby sme vytvorili podstatu toho, čo ešte z tých ďalších častí len uvidíme. On je našim všetkým vo všetkom; my sme časťou celku.

Už príliš dlho je Slovo vykladané, a nie hlásané. Zvykli sme si na to, že ho nechávame prechádzať filtrom ľudských skúseností, sociálnych preferencií, aktuálnych predsudkov a obmedzených predstáv ľudskej mysle namiesto toho, aby sme jednoducho hlásali to, čo bolo tak mocne a večne vyslovené a zaznamenané. Namiesto toho, aby sme evanjelium hlásali, vykladáme ho.

Čelíme pokušeniu vykladať Slovo z pohľadu našej malej role, ktorú zohrávame alebo vlastníme namiesto toho, aby sme Slovo hlásali v záhadnej forme jeho celistvosti. Chce to vieru, aby sme hovorili jazykom, ktorý nerozumieme.

„Vo viere chápeme, že Božie slovo stvárnilo svet tak, že z neviditeľného povstalo viditeľné.“ (Židom 11:3)

Boh stvárnil náš viditeľný svet slovami, ktoré my nevidíme. Keď sa správame tak ako náš Otec a sme ozvenou Jeho slov, meč nachádza svoju podstatu. Keď jednoducho hlásame to, čo už bolo mocne a večne opracované v nebi, stvorená zem rozpoznáva tie slová a zladí sa s vôľou jej Stvoriteľa.

Príliš veľa toho strácame, keď slová neba nechávame prechádzať pozemským filtrom namiesto toho, aby sme zem formovali slovami neba. Múdrosť môžeme najlepšie načerpať od Starca dní a nie od našich súčasníkov. Úprimne poviem, že vždy sa mi

Už príliš dlho je Slovo vykladané a nie hlásané.

zdá, že Jóbovi priatelia hovoria múdre veci až dovtedy, kým sa nezjaví Boh!

„Kto tu pre neznalosť zakrýva múdre rozhodnutie? Preto odpovedám: Ja som hovoril o veciach, ktoré som nechápal, a o divoch, o ktorých neviem.“ (Jób 42:3; dôraz doplnený)

Iné preklady Biblie používajú na tomto mieste slová *zahaľuje, zastiera a spochybňuje*, aby lepšie objasnili toto slovo zakrýva. Ak sa pokúšame niečo vysvetliť alebo sa niečo snažíme zahovoriť, ako keby sme nerozumeli tomu, že tým zahaľujeme alebo zatemňujeme svetlo Božej rady. Keď otupujeme hrany Jeho nebeského Slova, spochybňujeme Jeho veľkosť.

Ak pošlem jedného zo svojich synov, aby povedal jednému z jeho bratov: „Mama chce, aby si okamžite prišiel dole,“ očakávam, že mu to zopakuje presne tak, ako som to povedala. Komunikácia sa však zahmlieva, ak on vynechá niečo z toho, čo som povedala alebo pridá niečo, čo som nepovedala. Napríklad: „Mama chce, aby si okamžite prišiel dole a pripravil na stôl.“ (Možno to tam pridala preto, lebo on chcel, aby jeho brat pripravil na stôl.) Ak som ho volala k sebe dole, aby šiel von so psom alebo som s ním jednoducho chcela stráviť čas, dôjde k určitému zmätku. Alebo ak sa k nemu dostane správa: „Mama chce, aby si prišiel dole,“ a tej správe bude chýbať časová naliehavosť, môj syn si možno povie: „OK.“ Ale keďže nebude vedieť, aké je to naliehavé, možno svoj príchod odloží na neskôr. To sú iba malé príklady komunikačných šumov, ktoré vo väčšom meradle môžu mať veľké dôsledky.

Boh je jediný, ktorý vie všetko. On vie, že my všetko nevieme, a preto nám dáva múdrosť spoznávať Jeho cesty a Jeho názory na takmer všetko, na čom záleží. Avšak, podobne ako moji synovia, aj my často predpokladáme, že nezáleží na tom, prečo si to myslí alebo aké má časovanie.

Ako to súvisí s Pavlovou výzvou k jeho duchovnému synovi Timoteovi?

„Hlásaj slovo, naliehaj v priaznivý i nepriaznivý čas, presviedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a ponaučením. Príde totiž čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku, ale podľa vlastných žiadostí sa budú zhŕňať za učiteľmi, aby im štekli uši, odvrátia sluch od pravdy a priklonia sa k bájam.“ (2. Timoteovi 4:2-4; dôraz doplnený)

Namiesto kázania povrchných slov, kážte slová svetla! Rozumiem tomu, že v minulosti bolo jedno obdobie, keď bol meč Božieho Slova používaný bez svetla, lebo sa s ním narábalo zákonicky. Keď k nemu pridávame svoju agendu, vždy tým prekrúcame nádheru Božieho Slova. Keď sú ľudia zraňovaní tým, čo ich má uzdravovať, snažia sa uniknúť spod jeho vplyvu.

Kvôli tomu, aby ľudí nevystrašili, sa mnohí duchovní služobníci a vedúci trochu stiahli, a v snahe o väčšiu citlivosť voči hľadajúcim, pridávajú k Slovu taký odvar, ktorý je akousi slangovou formou Božieho Slova. Myslím si, že metódy služby, ktoré sú citlivé voči hľadajúcim, sú skvelé, no robíme chybu, ak dovoľujeme, aby nás naša metodológia viedla ku kompromisom s Božím poslanstvom.

*„Zhruba povedané, krátke slová sú najlepšie,
a staré slová sú úplne najlepšie.“*

—Winston Churchill

Winston Churchill bol vynikajúci komunikátor, ktorého slová presahovali jeho krajinu, dobu a naďalej hovoria aj do našich dní. Tento citát podľa mňa vysvetľuje, že krátke, stručné slová vyjadrujú veci jasne a staré slová dokážu najlepšie prestáť aj ničivé účinky času. Akokoľvek správne načasované môžu byť ľudské slová, v konečnom dôsledku upadajú do zabudnutia v prítomnosti nadčasových a večných slov.

Židia v Ježišových dobách používali dva jazyky. Hebrejčina bola vyhradená pre chrám a štúdium svätých písem. Aramejčina bola jazykom každodenného života a používala sa v domácnostiach a na trhoviskách. Ježiš priniesol posvätné, skryté Božie slová a Božiu moc k ľuďom do ulíc, do ich domov a na trhoviská. Nedovolil však, aby sa k tomu posvätnému správali ako k niečomu bežnému – napriek tomu, že sa k bežným ľuďom správal ako ku svätým.

Nedovolili sme náhodou našim slovám, aby sa v snahe o to, aby sme pre všetkých boli všetkým, stali bežnými, alebo aby boli znevažované alebo aby trochu stratili svoju večnú váhu svätosti? Dovoľte mi, aby som uviedla príklad z vlastného života. Už mnoho rokov hovorím svojim poslucháčom, aby zanechali za sebou pozlátka svojej minulosti, pretože u Boha „minulosť človeka nie je jeho budúcnosťou.“

Je to fráza, ktorú mi Boh dal v roku 1994 počas modlitieb. A obyčajne je to veta, ktorú si účastníci zapamätajú ako niečo, s čím zo stretnutia odchádzajú. A hoci je to pravdivá veta, toto porekadlo má svoju trvanlivosť alebo dátum spotreby. Má transformujúcu moc vtedy, keď je hlásaná spolu s textami Písma, ktoré ju potvrdzujú. „Tvoja minulosť nie je tvoja budúcnosť“ je skrátenou verziou textu z Filipänom 3:13-14:

„Len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predou mnou. Bežím k cieľu za nebeskou cenou, totiž za Božím povolaním v Kristovi Ježišovi.“

To, čo som hovorievala, je *pravdivé*, má to však omnoho menšiu moc ako pravda. Slangové odvary pravdy postrádajú moc originálu. Už nemôžeme žiť zo slov, ktoré sú obraté o moc; nemôžeme si myslieť, že sväté texty už v našich príhovoroch nie sú potrebné. Vždy budeme sklamaní, keď sa budeme snažiť byť biblickí bez Písma.

Chytlivé frázy sú ľahko zapamätateľné preto, lebo sú také... chytlivé. Ak je v týchto dňoch, tak poprepájaných sociálnych sietí, nejaká skupina slov dostatočne výstižná, dokáže obletieť svet v priebehu niekoľkých minút. Čo však zanecháva za sebou? Má Facebook alebo Twitter transformačnú moc? Dúfam, že áno, pretože milióny ľudí trávi veľa svojho času v ich sfére vplyvu. Modlím sa, aby nevyprodukovali generáciu múdrych bláznov, ktorí všetko vedia a nič nerobia.

Prečo je podľa vás to pozvanie k selah (upokoj sa a v úžase stoj) tak často zakomponované do žalmov? Tie pauzy vytvárajú priestor na to, aby posvätné slová prenikali výnimočnosťou svojej nadčasovosti akýmikoľvek zatičenými oblasťami. Bez hlasu Ducha Svätého neexistuje usvedčovanie z hriechu, a v konečnom dôsledku, ani skutočne múdra rada.

Uvažujem nad tým, ako naše slová ovplyvňujú to, že sa ocitáme v našej súčasnej realite. William Booth, zakladateľ Armády Spásy raz v jednom interview odpovedal na otázku, čo podľa neho hrozí cirkvi budúceho storočia. Povedal toto:

„V odpovedi na váš dotaz chcem vyjadriť, že hlavnými nebezpečenstvami, s ktorými sa budúce storočie bude musieť vysporiadať, je náboženstvo bez Ducha Svätého, kresťanstvo bez Krista, odpustenie bez pokánia, spasenie bez znovuzrodenia, politika bez Boha a nebo bez pekla.“⁸

Keď som čítala túto prorockú výstrahu, moje srdce bolo prebodnuté tak isto, ako keby mi do neho niekto pichol hrotom meča. Nebolia ma omyly iných, ale moje vlastné omyly. Teraz nie je čas na to, aby sme vytvárali nejaké tábory alebo ukazovali prstom na iných. Stav Tela Kristovho je príliš zúfalý.

Ak to, čo sme hlásali počas uplynulých desaťročí, viedlo k vytvoreniu súčasnej reality, zámerne sa pousilujme o vytvorenie nových štruktúr, ktoré budú vybudované na pevnej skale Božieho Slova.

„Kto bezohľadne rozpráva, akoby bodal mečom, lež jazyk múdrych prináša uzdravenie.“ (Príslovie 12:18)

Hovorme teda Božiu múdrosť a sledujme, ako sa začne uzdravenie.

Výstrahy

Tak veľa vecí v živote je označených nálepkou s výstrahou a slová jednoznačne prichádzajú s viacerými varovaniami. *Výstraha*: smrť a život sú v moci tvojich slov. *Výstraha*: buď pomalá do hovorenia. *Výstraha*: myšlienky a slová tvoria tvoju realitu.

„Daj si pozor na svoje myšlienky; z nich vznikajú slová.

Daj si pozor na svoje slová; z nich vznikajú činy.

Daj si pozor na svoje činy; z nich vznikajú zvyky.

Daj si pozor na svoje zvyky; z nich vzniká charakter.

Daj si pozor na svoj charakter; z neho vzniká tvoj osud.“

—Autor neznámy

A hoci tento citát má obrovskú silu, mohol by nás viesť k tomu, že budeme neustále sledovať svoje myšlienky, slová, činy a návyky! Táto postupnosť je správna, no nemusíme žiť v akomsi policajnom režime, v ktorom neustále kriticky hodnotíme svoje myšlienky. Namiesto toho nás Boh pozýva k tomu, aby sme svoje myšlienky a cesty vymenili za tie jeho, ktoré sú mimochodom omnoho zrejmejšie, ako keby sme na všetko mali prísť sami!

„Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty — znie výrok Hospodina. Lebo ako nebesá prevyšujú zem, tak prevyšujú moje cesty vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky.“ „Lebo ako padá dážď a sneh z neba a nevráti sa ta, ale zavlaží zem, zúrodní ju a dá jej vyklíčiť, vydá semeno na siatie a chlieb na jedenie, tak sa stane s mojím slovom, ktoré mi vyjde z úst. Nevráti sa ku mne naprázdno, pretože urobí to, čo som si želal, a dosiahne to, kvôli čomu som ho poslal.“ (Izaiáš 55:8-11)

Ako čítame v Biblii, Jeho Slovo obnovuje našu myseľ. A keď je obnovovaná naša myseľ, menia sa naše myšlienky. Táto zmena v našom zmyšľaní vedie k zmene toho, čo hovoríme o sebe, o našom svete a o iných. Táto zmena v našej reči vedie ku zmene v našich činoch a spája nás s nebeskými zámermi pre túto zem. Naše slová začínajú byť ozvenou vôle nášho Otca v nebi a vinica začína prekviatať.

Živé Božie slovo je zdrojom všetkých mocných, premieňajúcich právd. Vedť nakoniec Pravda nie je teória, o ktorej sa má diskutovať; On je Slovo, ktoré sa stalo telom – Ježiš.

„Ježiš mu povedal: Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa.“ (Ján 14:6)

Je obrovský rozdiel medzi tým, keď niekto hovorí pravdu a keď niekto je pravda! My máme nasledovať jeho príklad v tom, že budeme žiť v pravde. On je pravda, ktorá nemá dobu trvanlivosti, pretože on je naveky živý! Raz vás povzbudzuje v pravej chvíli a inokedy vás premieňa svojím svetlom a hybnosťou.

Moja veta – „Tvoja minulosť nie je tvoja budúcnosť!“ – by sa dala prirovnať k dverám, ktoré sú čiastočne otvorené; Jeho Slovo je bránou, ktorá je doširoka otvorená. Božia pravda má moc vyčleniť vás a obliecť do svetla. Nie je to úžasné, že náš Otec nám nedal iba jazyk, ale dal nám Ježiša – príklad toho, ako máme žiť to, čo hovoríme?

„Ježiš im povedal: Amen, amen, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Lebo čo robí Otec, to podobne robí aj Syn.“ (Ján 5:19)

Jeho Slovo nie je iba živé... je to Jeho vôľa. Ako by som to mohla povedať inak? Ježiš bol totiž vyjadrením Otcovej vôle; On je Božie Slovo, ktoré sa zjavilo v ľudskom tele.

A preto, keď Kristus prichádza na svet, hovorí:

„Obety ani dary si neželáš, ale dal si mi telo. Spaľované obety, ani obety za hriech sa ti nepáčili. Vtedy som povedal: *Hľa, prichádzam, vo zvitku knihy je o mne napísané, aby som plnil tvoju vôľu, Bože.*“ (Židom 10:5-7; dôraz doplnený)

Vyvstáva teda otázka – čo je napísané vo zvitku tej knihy o nás? Podľa Skutkov 2 sa budú Božie dcéry podieľať na týchto nehom získaných koristiach: spolu s Jeho synmi budeme prorokovať, keď zažijeme vyliatie Božieho Ducha. Budeme mu slúžiť pod nebeskou klenbou, na ktorej sa budú diať divy a budeme kráčať po zemi plnej jeho znamení. Všetci, ktorí budú v našich dňoch volať k Bohu, budú zachránení (pozri verše 17-21). Takýto úžasný rámec popisuje jeho veľkorysú vôľu naproti nám.

Chceš konať Jeho vôľu, aby všetko, čo bolo o tebe napísané, sa stalo niečím, na čo budeš môcť hľadieť? Verím, že áno. Využime túto chvíľu a zapečatíme ju v modlitbe.

*Nebeský Otče,
hľa, tvoja dcéra. Prichádzam, aby som konala tvoju vôľu. Nech sa
všetko, čo je o mne napísané, udeje v mojom živote, keď uchopím
tvoje Slovo a budem ho hovoriť a vyjadrovať svojím životom.
V mene Ježiš. Amen.*

MEČ ŽATVY

*„Hovorím vám, zdvihnite oči a pozrite na polia,
že sa už belejú k žatve!“
(JÁN 4:35)*

Existuje iba jeden meč, ktorý pôvodne vznikol na americkej pôde a ktorý má pravý americký štýl; je to multifunkčný meč s viac než dvadsiatimi použitiami. Rozličné využitie tej mačety sa dá rozdeliť do štyroch hlavných kategórií: čistenie a udržiavanie chodníkov, zmena prostredia, spravovanie úrody a zabíjanie alebo obrana.

Tu je príklad spôsobov, ktorými sa tá mačeta dá využiť. Dajú sa ňou vysekávať cestičky a udržiavať lesné cesty, sekať kompost na hnojenie záhrady alebo krájať práchno a drevo na oheň. Mačeta sa dá vyčistiť plocha na táborenie, vytvárať priestor pre mladinu alebo háj a spestrovať prirodzené prostredie kosením trávnik a vytváraním ohrád zo živého plotu. Niektorí ľudia ňou dokážu orezávať stromy a neproduktívne časti viniča, aby im dali smerovanie a podporili budúci rast; iní pomocou nej dokážu vytvárať koly, vigvamy a mriežkové systémy a vytvárať prístrešky. Mačeta sa používa na zber úrody ryže, cukrovej trstiny, kukurice, žita, prosa, jačmeňa, pohánky, ovsu, kŕmnych krmovín pre dobytok a dokáže aj rozseknúť kokosové orechy, oriešky a iné. Mačeta je ideálna na odstraňovanie nadzemnej vegetácie, pričom koreňovú biomasu ponecháva na jej mieste kvôli budúcej úrode.

A nakoniec sa dá používať na obranu a na zabíjanie.

A hoci to nie je pôvodný zámer jej vzniku a tvaru, mačeta je strašnou a obávanou zbraňou sebaobrany, ktorá dokáže odraziť výpady útočníkov a divých zvierat a zabiť aj jedovaté hady. Dá sa tiež používať na zabíjanie vysokej zveri alebo dobytká.

Zaujímavé vedieť..., že?

Mačeta je porovnateľná s kombináciou noža a sekery a meča, a keďže má toľko rôznych použití, tento meč je súčasťou každodenného života v mnohých častiach sveta. Naozaj, s takým impozantným zoznamom možných použití si kladiem otázku, ako som vlastne dokázala doteraz prežiť bez nej!

Na nasledujúcich stránkach sa sústredim na to, čo sa môže stať, keď budeme čistiť cestičky, meniť prostredia a zberať úrodu z polí. Budete môcť nájsť svoju cestu, vytvárať útočiská a tešiť sa z ovocia svojej práce. A na tej ceste možno stretnete nejaké hady, ktoré budete musieť rýchlo odbaviť.

Čistenie a udržiavanie chodníčkov

Nič neosvetľuje duchovnú cestu dramatickejšie ako Božie Slovo. Prejdite si knihu Prísloví a získate jasno v tom, čo leží pred vami a za vami. Cestičky nie sú len prostriedkom k cieľu. Cestičky a výpravy majú svoj zámer. Niekedy je na škodu, keď do cieľa dorazíme príliš skoro. Je nebezpečné, ak prídeme do cieľa bez zrelého charakteru alebo neúplní. Charakter a sila často pramenia z toho, že sa nevychýľujeme zo svojho smeru. Príslovie 20:21 nás varuje, že to, čo rýchlo získavame, nakoniec nemusí byť vždy požehnané.

Pri všetkých našich moderných typoch transportu sme stratili niečo z nášho spojenia so zámerom cesty. Bohatý život a vzťahy sa nebudujú tak, že tak rýchlo, ako sa dá, skáčeme z bodu A do bodu B, ale že cestou sa niečo z toho presunu učíme.

V našich dňoch chodníčkov sú cestičky iba trošku lepšie lesné cesty alebo skratky cez lesy a polia. V minulosti bolo všeobecne známe, že betónové cesty slúžia transportu ľudí, no cestičky ich spájajú.

Žiaľ, stali sa z nás ľudia, ktorí sa z jedného miesta na druhé presúvajú tak rýchlo, že nestíhame vytvárať cestičky, pomocou ktorých by sme sa dokázali spojiť s inými. A tento konštantný horizontálny pohyb po tvári zeme sa často odohráva na úkor nášho vertikálneho pohybu.

Nie je náhoda, že jednou zo stratégií, ktorú Rím použil na dobytie sveta, bolo stavenie mostov a ciest. Rimanom to umožnilo presúvať svoje armády a exportovať svoju kultúru. Kamenné cesty, mosty a cestičky sú vo svojej podstate neutrálne, ale podobne ako v rímskych časoch,

rovnako ľahko ako priateľskí spojenci ich môžu využívať aj nepriateľské sily. V našej dobe je zemeguľa popretkávaná digitálnymi cestami. Internet a sociálne médiá slúžia ako virtuálne cesty a chodníčky. Cesty sociálnych médií by ale mali byť využívané veľmi opatrne a nemali by sa používať ako náhrada osobného kontaktu. Mnohé manželstvá sú oslabované preto, lebo jeden partner leží sám v posteli, zatiaľ čo ten druhý sa emocionálne vkladá do virtuálnych intímnych vzťahov na internete. Kto z nás ešte nezažil tú situáciu, že bol niekde s priateľom (alebo sám bol tým priateľom), ktorý sa vzdialil z rozhovoru len preto, že nedokázal odložiť bokom telefón?

Každý deň predstavuje cestu po dráhe času. Po dráhe času sa pohybujeme dokonca aj vtedy, keď vôbec nevyjdeme z nášho domu. Podobne ako čas, aj naše kariéry a osudy majú svoje chodníčky, priateľstvá majú svoje dráhy a rodiny majú svoje trasy. Okrem výziev, súvisiacich s vytyčovaním nových chodníčkov, si tiež potrebujeme udržať nezahatené tie, ktoré sme si už vytýčili. Tým sa postaráme o to, aby iní nestratili z očí svoju cestu alebo aby sa kvôli našej nedbanlivosti nedali z nej zlákať na scestie.

Zjednodušte si veci. Podľa Žalmov a Prísloví existujú na ceste života v konečnom dôsledku iba dve dráhy: jedna, ktorá stúpa ku svetlu a k životu a druhá, ktorá zostupuje do temnoty a smrti. Neexistuje žiadna stredná cesta. Zdá sa jasné, ktorú si treba vybrať... vyber si Božiu cestu ku svetlu a k životu. V živote sú však obdobia, keď potrebujeme trochu extra svetla, ak si máme vybrať tú správnu cestu.

Napríklad, v období mladosti nám prirodzene chýba skúsenosť. V obdobiach bolesti strácame perspektívu. V obdobiach temnoty máme tendenciu strácať cestu. Niekedy je slabo označený vchod alebo trasa je iba matne osvetlená a všetko poukazuje na to, že potrebujeme dodatočné svetlo. Ak si požičiame múdrosť od žalmistu, dozvieme sa: „Výklad tvojich slov osvecuje, neskúsených robí rozumným“ (Žalm 119:130).

To znamená, že nie sme obmedzovaní úrovňou svetla v našom okolí. Keď Božie Slovo vstúpi do nášho srdca, nielen že vedie našu dušu, ale nám aj dodáva svetlo. To, čo je vo tme nebezpečné, je vo svetle odhalené.

Nové a staroveké chodníky

Boh nás viac ako kedykoľvek inokedy žiada, aby sme vytvárali nové cestičky a obnovovali staroveké chodníčky. Boží ľud príliš dlho blúdi po cestách, ktoré sú mimo diaľnice k svätosti (pozri Jeremiáš 18:15).

„Boh nás viac ako kedykoľvek inokedy žiada, aby sme vytvárali nové cestičky a obnovovali staroveké hodníčky.“

Potrebuje Jeho Slovo, aby sme dokázali vyrábať cestu, ktorá je pred nami. Tak ako mačeta čistí chodníčky v divočine, meč Božieho Slova má moc oddeľovať nás od toho, čo nás omotáva.

To znamená, že možno budeme vedení po cestách, ktoré zo začiatku vyzerajú zložitejšie, no môžeme použiť Božie Slovo na to, aby čistilo a osvecovalo naše kroky počas nášho napredovania po nich. Ak si kresťanka, nepriateľovi sa nepodarilo zahatiť ti vchod na cestu spasenia, no napriek tomu sa bude usilovne snažiť o to, aby ťa z tvojej cesty aspoň vychýlil. Svetlo Božieho Slova dodáva obozretnosť, ktorá ťa dokáže...

„uchrániť od zlej cesty, od človeka, čo vraví zvrátenosti. Od tých, čo zanechali priame chodníky a vykročili na temné cesty, čo sa tešia z konania zla a radostne jasajú nad najhoršímizvrátenosťami. Od tých, ktorých cesty sú pokrivené a krivolaké sú ich chodníky.“ (Príslovie 2:12-15; dôraz doplnený)

Z týchto veršov sa dozvedáme, že zvrátenosť v reči nakoniec vedie k zvráteným cestám a pokriveným chodníkom a tieto cesty ťa v konečnom dôsledku oddelia od cesty života. Písmo ukazuje na tri veci: *zlo má svoje cesty alebo spôsoby* (z anglického *way*), *trasu a jazyk*. Z toho sa dá teda odvodiť, že aj spravodlivosť má svoje cesty, trasu a jazyk (to ste už samozrejme vedeli!).

Pojem cesta alebo spôsob hovorí o sérii metód, zvykov, obyčajov, techník, taktík a štýlu robenia vecí. K metódam alebo spôsobom toho zlého patrí pýcha, neposlušnosť, neúcta, ohováranie, zvrátenosť, klamstvo, smilstvo, cudzoložstvo, modloslužba, pomstychtivosť, nenávisť, závisť, zlosť a čarodejníctvo.

Pojem *trasa* sa líši od slova *cesta*, pretože *cesta* alebo *spôsob* hovorí viac o tom, ako sa človek presúva a *trasa* je dráha, po ktorej sa človek uberá. *Spôsob* toho, ako sa človek presúva, môže siahať od pešej chôdze k lietaniu, zatiaľ čo *trasa*, po ktorej sa človek uberá, smeruje od západu na východ. V kontexte Písma je *spôsobom* kráčania po spravodlivých chodníkoch hovorenie pravdy namiesto klamania.

A tretím faktorom v tomto texte je *jazyk*. Už či si to uvedomujeme alebo nie, to, čo hovoríme, určuje aj našu metódu presunu, aj náš cieľ. Jazyk má moc spojiť nás a prevádzať nás po spravodlivých chodníkoch spravodlivým spôsobom tak isto, ako naše slová majú moc oddeľovať nás od zlého.

Skrátene povedané, *cesta* alebo *spôsob* popisujú, *ako* sa presúvame, *trasa* je vaša *dráha* a obe tieto veci si často volíme práve prostredníctvom slov, ktoré hovoríme. Náš jazyk alebo voľba slov má moc dať nášmu životu smerovanie.

Čo ale, ak sa snažíte nájsť svoju trasu? Čo ak nejaká stará trasa zarástla alebo chcete nejakú udržať v takom stave, aby po nej dokázali ísť aj iní? Ako sa máte v tých chodníčkoch vyznať? Naozaj mnohí zabúdili preto, lebo boli zvedení. Zákonníctvo odrádza príliš mnohých ľudí od skutočnej zbožnosti a cesta bezprávia podobne chytá do pasce tých, ktorí po nej kráčajú s chlípnosťou a bujnými vášňami. Nedáva žiadny zmysel, aby sme chodili presne po tých istých cestách, ktoré ani iných nikam nedoviedli. Máme možnosť zvoliť si novú, živú cestu (pozri Židom 10:20).

„Nechod' tam, kam ťa vedú chodníčky, no radšej tam, kde žiadny chodník nie je a zanechaj stopu za sebou.“

—Ralph Waldo Emerson

Nechcela by som, aby to znelo protirečivo, no spravodlivé chodníčky si niekedy vyžadujú nekonvenčný prístup. Ježiš nikdy nevybočil z chodníka spravodlivosti, no zároveň jednoznačne vytváral nové cestičky a bol priekopníkom. Tých, ktorí ho nasledovali, poveril, aby robili to isté – svojich učeníkov poslal do celého sveta, aby činili učeníkov v každom národe. Pred Krížom všetky cesty k spaseniu viedli ku chrámu v Jeruzaleme. Po jeho slávnom vzkriesení sa Golgota stala epicentrom chrámov tela a krvi, ktoré sú roztrúsené po celej zemi. Aj Martin Luther a Matka Tereza opustili očakávanú trasu kvôli tomu, aby za sebou zanechali stopu pre iných.

Spôsob, ktorým z nejakého chodníka odchádzame, je aj spôsob, ktorým sa naň opäť vraciame – čakáme na Boží pokyn a potom ho nasledujeme tam, kam nás vedie – v slovách aj v skutkoch. Čítame Jeho Slovo, uvažujeme o Jeho cestách a hovoríme Jeho jazykom a to, čo hľadáme, sa otvorí pred nami. Skrže moc Jeho Slova On vytvára cestu tam, kde sa zdá, že žiadna cesta nie je. Náš Boh vie, ktorým smerom sa máme uberať aj v priestore bez ciest – už či je to na púšti alebo na vode.

„Zahať mi cestu, ktorá nikam nevedie, milostivo ma obdar tvojím jasným zjavením. Volím si cestu pravdy, ktorá vedie niekam, tvoje dopravné značky postavím ku každej zákrute a do každého rohu. Pridržam sa a lipnem k čomukol'vek, čo mi hovoríš; Bože, nedovoľ ma zahanbiť! Budem bežať cestou tvojich príkazov, len mi ukáž, ako.“ (Žalm 119:29-32, preklad The Message)

Zmena prostredia

Ďalšou funkciou mačety je schopnosť formovať a vytvárať nové prostredie.

Pred mnohými rokmi sme si spolu s Johnom postavili dom uprostred husto zalesnených floridských pozemkov. Keď prišiel buldozér a čistil náš pozemok, všetky hlodavce, škodcovia, hady a škorpióny z nášho pozemku utiekli na dva priľahlé pozemky. Zmenou bezprostredného prostredia sme vytvorili priestor pre dom a pre záhradu, to však neznamenalo, že pôvodní obyvatelia nášho pozemku odišli preč... len sme ich presťahovali vedľa.

„Keď diabol skončil všetky svoje pokušenia, načas od neho odišiel. Ježiš sa v sile Ducha Svätého vrátil do Galiley a zvesť o ňom sa rozšírila po celom okolí.“ (Lukáš 4:13-14)

Ježiš sa na púšti nielen postil, no zažil tam aj stret so Satanom. Bol vysilený, no nebol prázdny. Vrátil sa v moci Ducha Svätého. Pôst je viac ako nejedenie. Je to čas, keď sa rozhodujeme, čomu dovoľíme, aby v našom živote prevládalo a aby nás oslovovalo. Vyprázdňujeme sa, aby nás On mohol naplniť.

Niekedy potrebujeme spraviť radikálnu zmenu prostredia – vypnúť televízor, neísť na internet a prestať telefonovať. Keď sa utíšia všetky tieto hlasy, človek má šancu tiež sa utíšiť. To však nie je pozvanie k tomu, aby človek viac objavoval samého seba, ale aby zakúsil hlbšie zjavenie Jeho.

„Kto býva v úkryte Najvyššieho, odpočíva v tóni Všemohúceho, nech povie Hospodinovi: Moje útočisko a pevnosť moja je môj Boh, v ktorého dúfam.“ (Žalm 91:1-2)

V podobnom svetle môžete vnímať aj svoj život. Keď prišiel Ježiš a vypratal palubu vášho života, nepriateľ sa nestrasil; len sa dostal na druhú koľaj. Neodišiel úplne; len sa vzdiali z dohľadu a čaká na príležitosť, aby sa mohol znova vrátiť na pôvodné miesto. Ak sa chcete vyhnúť násilnej invázii, musíte sa pevne usadiť vo svojom novom životnom štýle a v novom prostredí. Počúvajte, aké pokyny dal Boh Izraelcom, keď vchádzali do prostredia Zasľúbenej zeme.

„Rob len to, čo je správne a dobré pred Hospodinom, aby sa ti dobre vodilo, keď pôjdeš obsadiť tú dobrú krajinu, o ktorej Hospodin tvojim otcom prisahal, že všetkých tvojich nepriateľov pred tebou vyženie, ako to Hospodin sľúbil.“ (5. Mojžišova 6:18-19)

Náš Pán vypudzuje opozíciu a dáva nám úlohu zaujať a obsadiť krajinu. Zlo je prekonané alebo vytlačené dobrom, tak isto ako tma je vytlačená svetlom. Ježiš je Spasiteľ sveta a je to na nás, aby sme vzali toto evanjelium a aby sme vtrhli do tohto sveta a okupovali ho Jeho láskou.

„Dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i po všetkých nepriateľoch. Nič vám neuškodí. No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa z toho, že vaše mená sú zapísané v nebi.“ (Lukáš 10:19-20)

Áno, viem, že príliš často sa tento verš používa na ospravedlnenie manipulovania s hadmi, ktoré má dokázať duchovnú autoritu človeka. Také správanie je plné pýchy, je hlúpe a často má smrteľné následky. O nič viac sa nemáme obklopovať hadmi, ako sa nemáme ani obklopovať mocou nepriateľa. Máme autoritu šliapať po nich, a nie držať ich na rukách! Máme ich rozdrviť, a nie sa s nimi maznať.

Spravovanie úrody

Počas úrody sa cesty musia čistiť a udržiavať, aby sa tí, ktorí budú úrodu zbierať a zväžať, mohli dostať k poliam.

„Vari nehovoríte i vy sami: Ešte štyri mesiace a príde žatva? Hovorím vám, zdvihnite oči a pozrite na polia, že sa už belejú k žatve! Žnec už dostáva mzdu a zbiera úrodu pre večný život, aby sa rozsievateľ aj žnec spolu radovali. Lebo v tomto má pravdu príslovie: Jeden rozsieva a druhý žne. Ja som vás poslal žať to, na čom ste nerobili. Iní sa namáhali a vy ste vstúpili do ich práce.“ (Ján 4:35-38)

Žatva je krátke obdobie s veľkou naliehavosťou a všetko, čo držíme v našich rukách, musíme používať na viacero zámerov než len na jeden. Naše dni by sa dali pripodobniť k dňom Nehemiáša, keď sa bránil počas toho, ako staval. Podobne aj my sa bránime počas toho, ako žneme.

„Rozhláste to medzi národmi, vyhláste svätú vojnu! Prebud'te hrdinov! Nech prídu a vystúpia všetci bojovníci! Prekuj'te svoje pluhové radlice na meče a svoje vinárske nože na oštep'y! Slabý nech povie: Som hrdina!“ (Joel 3:9-10)

Často sa tí, ktorí sa na žatve nepodieľajú, snažia považovať za svojich rivalov tých, ktorí sa na nej podieľajú. Rivalita je problémom od čias Kaina a Ábela, ktorí bojovali o Božiu priazeň. Konkurenčný boj má svoje miesto v rámci Olympijských hier, no nie v dome Božom. Ježiš a Ján boli

spolupracovníci, ktorí odmietli nechať sa poštváť jeden proti druhému. Chápali, že to, čo robia, je omnoho dôležitejšie, ako ich popularita.

Keď sa Ježiš objavil na brehu Jordána, Ján Krstiteľ volal na judský národ a pozýval ho na cestu pokánia skrze krst a vyznávanie hriechov. Keď Ježiš prišiel k nemu, aby sa ním tiež dal pokrstiť, Ján protestoval (pozri Matúš 3:13-15). Ján pochopil, že je iba poslom a že Ježiš je ten, ktorého mal ohlasovať. Keď sa obaja podriadili tomuto procesu, otvorilo sa nebo, zaznel Boží hlas a Ježiš bol označený za Božieho Syna (pozri verše 16-17).

Potom, čo Ježiš strávil štyridsať dní na púšti, začal spolu so svojimi učeníkmi krstiť spolu s Jánom a s jeho učeníkmi. Farizeji a sadúceovia sa prišli na to pozrieť a skontrolovať to.

„Ježiš si uvedomil, že farizeji rátajú, koľko ľudí krstí on a koľko krstí Ján (hoci skutočne krstili iba jeho učeníci a nie Ježiš sám). Uverejnili aj počty, ktoré boli v prospech Ježiša, a tak v očiach ľudí spravili z neho a Jána rivalov. Ježiš preto odišiel z Judska a vrátil sa do Galiley. (Ján 4:1-3; preklad The Message)

V období žatvy je lepšie odísť z poľa, ako dovoliť tým, ktorí nie sú pod autoritou Pána žatvy, spraviť z vás rivalov.

Ježiš sa rozhodol, že pôjde späť do Galiley a cestou objavil pole, zrelé ku žatve! Vyčerpaný a smädný sa Ježiš zastavil pri studni, pri ktorej ho našla jedna promiskuitná žena, ktorá si šla nabráť vody. Neskôr sa kvôli jej svedectvu otvorilo pre Ježiša samaritánske mesto Sychar (pozri verše 4-30).

Keď sa náboženským vodcom nepodarilo spraviť z Jána a Ježiša rivalov, snažili sa ich aspoň v takom svetle prezentovať pred ľuďmi. Rivalita a konkurenčný boj sa vždy snažia ľudí postaviť do tej polohy, že sa musia prikloniť buď na jednu alebo na druhú stranu.

Ján bol predskokan, ktorý rozumel svojmu časovaniu a svojmu zámeru. Predskokani nepolarizujú cieľovú skupinu. Podobne ako on, aj my by sme mali ohlasovať Toho, ktorý prichádza.

Šermiarska pravda

„Pri boji s mečmi je podstatné udržanie formácie. Inak sa aj spojenci môžu navzájom ohrozovať, lebo bojujú v tesnej blízkosti vedľa seba.“

Zabíjanie alebo obrana

Keď sa menia prostredia a do pôvodnej divočiny sú vysekávané chodníčky, často sa zjavujú hady. Ak vidíme, že sa objavuje zlo, nepúšťame sa do neho v našej vlastnej, ľudskej sile. Zabíjame ho mačetou Božieho Slova... *je napísané!* Samotným zaberaním pôdy a oslobodzovaním jej obyvateľov šliapeme po hadoch a škorpiónoch.

Okrem divočiny a akéhokoľvek prostredia, zarasteneho lístím, sú bežnými miestami, na ktorých sa skrývajú hady, práve polia. Vysoké byle jačmeňa maskujú ich diery a ukrývajú ich pohyby.

Dalo by sa povedať, že obdobie žatvy je kombináciou meniacich sa prostredí a vytvárania chodníčkov. Ženci pracujú na tom, aby sa dostali ku zrnkám, ktoré rastú v radoch pred nimi, zatiaľ čo zberači zbierajú úrodu, ktorá už prešla rukami žencov. Ak sa na poli objaví predátor a ohrozuje buď ženca alebo žatvu, musí byť odstránený. Táto úloha prináleží žencovi a nie zberačovi úrody, lebo s plnými rukami sa nedá bojovať. To znamená, že nástroj, ktorý sa primárne používa na žatvu, sa veľmi rýchlo môže stať nástrojom sebaobrany. Dokonca aj vtedy, keď sa had nechystá zaútočiť, treba ho odstrániť.

Nikdy nedovoľ nebezpečenstvu, ktoré odhalila tvoja práca, aby nepozorovane alebo neohlásene uniklo na iné pole. Ak ho zazrieš, venuj sa mu. Ak nie si vybavený na to, aby si ho konfrontoval, varuj iných, že na poli je had.

Prinesme teda Božie Slovo ako mačetu späť do tohto obrazu a vyčistíme si cestu, ktorá je pred nami, zmeňme naše prostredie na také, ktoré bude prospešné pre zbieranie úrody a vysporiadajme sa s akýmikoľvek hadmi, ktoré nám križujú naše cesty.

*Drahý nebeský Otče,
riadiť moje kroky svetlom Svojho Slova a nauč ma, ako môžem
za sebou zanechávať jasne značenú cestu. Chcem Tvoje Slovo
používať na vytváranie prostredí, ktoré iných povzbudia k rozvoju.
Rozhodujem sa, že si budem strážiť svoje srdce, aby som si
nemýlila spolupracovníkov s konkurentmi. Otvor mi oči, aby som
videla polia, ktoré sa nachádzajú v mojom okolí a ktoré sa belejú
a sú pripravené ku žatve.
V mene Ježiš. Amen.*

MEČ SVETLA

„Teraz vidíme len akoby v zrkadle, v záhade, ale potom z tváre do tváre. Teraz poznávam sčasti, ale potom budem poznávať tak, ako som bol spoznaný.“

—1. KORINŤANOM 13:12

V reálnom svete meč svetla ešte neexistuje v inej forme než vo forme lasera. Avšak vo vesmíre Hviezdnych vojen existuje určitá futuristická predstava mečov, ktorú by som si rada požičala – svetelná šabľa alebo meč. Táto zbraň dokáže vyslobodiť všetko, čo osvieti.

Ježiš je naším svetlom na konci veľmi dlhého a tmavého tunela a keď ho uvidíme, budeme mu podobní.

Naša perspektíva z tejto pozemskej, dočasnej ríše, je prinajmenšom slabo osvetlená, obmedzená a vzdialená, keď však večnosť pohltí čas, budeme všetko vidieť úplne, tvárou v tvár, v ríši bez tieňov. To znamená, že teraz nedokážeme vidieť celý obraz. Nikdy sme však zúfalejšie nepotrebovali vnímať a rozlišovať, čo už teraz vidíme naozaj presne.

Ako sa hovorí, *je toho viac než čo sa dá vidieť voľným okom*, a preto potrebujeme meč svetla a rozlišovania. Ja toho dokážem odhaliť viac, keď mám oči doširoka otvorené, ako keď ich mám privreté. Často najreálnejšie vidím práve tie veci, ktoré nepovažujem za úplne samozrejmé.

Žijeme v období, ktoré je plné očakávania a výstrah.

Žijeme v období, v ktorom je svetlo zreteľne zvýraznené hustým tieňom. Celý Nový zákon je plný varovaní pre veriacich, že počas posledných dní sa budú stretávať s prostredím, ktoré bude plné urážok, falošného učenia a všetkého ostatného, čo plodí klamstvo. Pavel popisuje náš deň Timoteovi takto:

„Uvedom si však, že v posledných dňoch nastanú ťažké časy. Ľudia budú sebeckí, budú milovať peniaze, budú chvastaví, namyslení, rúhači, neposlušní voči rodičom, nevďační, bezbožní, neláskaví, nelútosní, ohovárači, nezdržanliví, bezohľadní, bez lásky k dobru, zradcovia, nerozvážni, vystatovační, viac milujúci rozkoše ako Boha. Budú mať výzor nábožnosti, ale jej moc budú popierať. Aj od týchto sa odvracaj.“ (2. Timoteovi 3:1-5)

Ak Timoteus potreboval poznať stav ľudí pred dvetisíc rokmi, o čo viac si my potrebujeme uvedomovať, v akých dobách žijeme? Všimnite si, že Pavel nehovorí, že naše ťažkosti budú zapríčinené krachom ekonomiky, zemetraseniami a vojnami. Stav zeme, jej národov alebo ich bánk nie je to, čo je zdrojom napätia v našej dobe. Naše problémy pramenia z pochmúrneho stavu ľudského srdca.

Nový zákon je tiež pretkaný varovaniami, *aby sme si chránili, aby sme si všímali, aby sme dbali, aby sme si strážili, aby sme bedlivo sledovali a aby sme veľkú pozornosť venovali Božiemu slovu a našim doktrínam*. Nevaruje nás iba pred falošnými učiteľmi; varuje nás aj pred nebezpečenstvami sebaklamu.

Ale život v neustálom strachu pred zvodmi vás tiež privedie na scestie. Život v strachu vedie k hrozným rozhodnutiam, pretože strach je hrozný radca (pokým to nie je bázeň pred Hospodinom). Boh vám nikdy nedáva ducha strachu. On vám dal „ducha... moci, lásky a zdravého rozumu“ (2. Timoteovi 1,7). Tento dar ducha má presne tie tri vlastnosti, ktoré človek potrebuje na to, aby chodil v múdrosti a aby správne narábal s Božím Slovom.

Božie Slovo je lampa, ktorá osvecuje našu cestu, lebo presne tak isto posudzuje naše činy ako aj naše srdce. Bez svetla Božieho Slova by sme všetci pobehovali v tme a báli by sme sa toho, čo nevidíme.

„Výklad [odhal'ovanie] tvojich slov osvecuje, neskúsených robí rozumnými.“ (Žalm 119:130)

Milujem tie obrazy, ktoré sú tu vykreslené. Keď rozprestierame alebo otvárame Božie Slovo ako mapu k pokladu, získavame správnu perspektívu a vhlád do situácie. V iných biblických prekladoch sú použité slovné spojenia „vyučovanie tvojich slov“ a „preniknutie do tvojich slov.“

Bez poučenia Božieho Slova je ľahké pomýliť si nepriateľa za priateľa a tiež niekoho minulosť za jeho budúcnosť, pretože ríša tieňov poznačuje našu perspektívu. Keď je však do nejakej situácie vnesené svetlo, človek vidí, čo je vlastne pred ním.

„Ved' Božie slovo je živé a účinné, ostrejšie ako akýkoľvek dvojsečný meč. Preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje túžby a úmysly srdca.“ (Židom 4,12)

Preto naše zušľachťovanie musí siahať omnoho hlbšie, než sa dá vidieť. To znamená, že naše nedobrovoľné jadro musí byť posilnené. Načo sú nám svalnaté ruky, ktoré pridržávajú meč pri krku nášho spojenca alebo silné nohy, ktoré stoja na nesprávnej strane? Nie sme ničím, ak zlyháva naše srdce a duša, ak víťazíme iba samotnou silou.

Pri mojom štúdiu umenia šermu som sa dozvedela, že dobrí šermiari vidia, čo sa chystá. Inštinktívne vedia, aký pohyb spraví ich protivník najbližšie a svoj postoj dokážu prispôbiť tak, aby jeho útok dokázali odvrátiť. V nasledujúcom verši Pavel píše cirkvi v Korinte a vyzýva ich, aby znova utvrdili vo svojej láske brata, ktorého predtým potrestali – „aby nás neoklamal satan, ved' jeho zámery poznáme“ (2. Korintčanom 2:11).

Prekonávanie Satanových zámerov

Aký je zámer nepriateľových plánov? Čo nimi zamýšľa? Oddeliť nás od Boha a jeden od druhého prostredníctvom izolačných taktík viny, súdu, hanby a podozrievania. Tento útok odvraciamе láskou, mocou a zdravým rozumom.

Po prvé, láskou:

„A modlím sa za to, aby vaša láska čoraz viac rástla v pravom poznaní a vo všestrannom chápaní.“ (Filipänom 1,9)

Tam, kde je zakrpatená láska, je hojnosť tmy a podvodu; tam, kde láska prekvitá, proporcionálne narastá aj poznanie a všestranné chápanie. Úprimne môžem povedať, že som nikdy nezažila, že by do môjho života hovoril s poznaním a všestranným chápaním niekto, kto by ma ponajprv nemiloval.

„Kto hovorí, že je vo svetle, a nenávidí svojho brata [alebo sestru], je ešte stále v tme. Kto miluje svojho brata [alebo sestru], zostáva vo svetle a nie je nikomu na pohoršenie. Ale kto nenávidí svojho brata [alebo sestru], je v tme a chodí v tme, ba ani nevie, kam ide, lebo tma mu [je] zaslepila oči.“ (1. Jána 2:9-11)

Je to celkom jednoduché: nenávisť žije v tme; láska miluje svetlo. Nenávisťníci sa pri svojom chodení v tme potkávajú, keďže nemajú poňatia, ktorým smerom sa uberajú, lebo sú zaslepení (sebaklamom). Milujúci ľudia chodia vo svetle, vedia, kam sa uberajú a do cieľa dospievajú bez toho, aby sa potkávali.

V týchto oblastiach jemnocitu a intuície sú ženy vo výhode. Jedným zo spôsobov, ktorým Božie dcéry môžu vyvažovať svoje intuitívne jadro a udržať si vyváženosť všestranného chápania... je praktizovanie lásky. A preto tu uvádzam niekoľko kľúčových cvičení všestranného chápania (z 1. Korinťanom 13:4-7):

1. Láska nereaguje zle; je trpezlivá a láskavá.
2. Láska si nevedie zoznam minulých krívd.
3. Láska dôveruje Bohu, a preto je vytrvalá.
4. Láska sa teší s pravdou.
5. Láska sa nevracia k minulosti.
6. Láska hľadá to, čo je najlepšie.
7. Láska hľadá a siaha do budúcnosti.

Druhým krokom je *autorita* alebo moc.

Autorita bez moci neexistuje, ani žiadna oprávnená moc bez autority. V konečnom dôsledku sú obe tieto veci daromi od Boha. Na uchopenie oboch, človek musí poznať svoje postavenie.

„Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, aby ste zvestovali veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.“ (1. Petra 2:9)

Bez ohľadu na váš prirodzený pôvod alebo popis práce, toto je vaša skutočná úloha. V Kristovi ste vyvoleným rodom dcér, potomkami kráľovského kňazstva a poslankyňami svätého národa. Ste jeho vzácnym vlastníctvom, vykúpeným k hlásaniu všetkého, čo On spravil, keď vás zavolał von zo života v tme, aby ste navždy žili v sláve Jeho svetla. To je moc vášho svedectva.

A potom je tu ten tretí element *jasného a zdravého rozumu*.

Čo znamená mať zdravý rozum? Anglický slovník *Merriam-Webster* definuje slovo *zdravý* ako neprítomnosť zranení, chorôb, nedostatkov, chýb alebo kazov; je to schopnosť človeka logicky uvažovať; ide o rozumnosť, ktorá je opodstatnená a dobre odôvodnená. Iba Boh dokáže dať svojmu ľudu túto perspektívu uprostred sveta, ktorý je tak narušený, nezdravý a chorý v celom svojom uvažovaní. Božie Slovo má moc obnoviť vašu myseľ a zmeniť ju z nezdravej na zdravú. Stretnutia so Slovom vás dokážu zmeniť tak isto, ako stretnutie s Ježišom zmenilo nahého, násilníckeho šialenca na človeka, ktorý bol oblečený, kľudný a pri mýsloch (pozri Marek 5:1-15).

Je nemožné mať všestranné chápanie, keď vo vašej myslí zúri víchrica. Súdnosť a chápanie znamená, že naša strava sa zmení z mlieka Božieho Slova na pevnejšiu stravu, ktorá dodá silu tým, ktorí vedia, ako ju majú stráviť. To sa deje prostredníctvom obnovy našej mysle skrze svetlo Jeho Slova, ako aj praktickým používaním súdnosti a chápania.

„Tuhý pokrm je pre dokonalých, pre tých, čo majú návykom vycvičené zmysly na rozlišovanie dobrého a zlého.“ (Židom 5:14)

Bolo obdobie, keď som k významu tohto textu pristupovala podozrievavo. Predtým, než tiež upadnete do močiariu nedorozumení, do ktorých som sa dostala aj ja, vedzte, že tento verš nepripisuje rovnaký význam slovám rozlišovanie a súdenie. Je tu rozoberaná podstatne dôležitejšia myšlienka než poukazovanie na to, kto je vinný a kto nie je. Zrelosť, rozlišovanie a sila sa dajú nájsť v Slove a my potrebujeme, aby všetky tieto veci spolu pôsobili, ak máme bezpečne plávať týmito vodami a rozlišovať dobré od zlého.

Je to celkom jednoduché: nenávisť žije v tme; láska miluje svetlo.

Viac než je vidieť voľným okom

Rozlišovanie prichádza so zrelosťou, a tá sa vlastne týka nášho prístupu k životu. Je to totiž tak, že zrelí alebo nezrelí môžeme byť v ktoromkoľvek veku alebo štádiu života. Naše rozlišovanie sa nezdokonaľuje tak, že ľudí alebo vecí nálepkujeme. Presne tak, ako vždy spomalím pri svojej hre na klavír, keď sa dívam na písmenká na klávesách, nálepky nám bránia voľne sa pohybovať vo viere a v dôvere, že niečo neviditeľné nás bude niest. Po nejakom čase je hra na klavír viac o tom, že klávesy cítite, než že ich vidíte.

Pravda je taká, že vždy existuje niečo viac, než len to, čo je vidieť na prvý pohľad. Vieme, že všetko, čo teraz vidíme, bolo vytvorené niečím, čo nevidíme.

*„Každá prirodzená skutočnosť je symbolom
nejakej duchovnej skutočnosti.“
—Ralph Waldo Emerson*

Podobne ani rozlišovanie v tomto živote nie je cvičením sa v nálepkovaní jedného typu ľudí, vecí alebo skúseností ako „dobrých“ a iných ľudí, vecí alebo udalostí ako „zlých.“

Rozlišovanie alebo súdnosť je o tom, že vieme, čo sa naozaj deje, aby hrdinské dcéry mohli zvrátiť to, čo iní vnímajú ako nevýhodu a zmeniť to na výhodu. Rozlišujúci bojovník vie, ako môže zabezpečiť obrat od zlého k dobrému.

Súdnosť by sa dala pripodobniť k rozlišovaniu svetla v diaľke. V našej súčasnej kultúre sa zdá, ako keby sa z času na čas zahmlievali hranice medzi dobrom a zlom. Priamo pred sebou máme tak veľa tmy, že nám zahľadá svetlo na horizonte.

Ak chceme vidieť presne, musíme sa dívať dovnútra a počúvať vnútorný hlas nášho srdca. Práve odtiaľ čerpáme radu Ducha Svätého. Všimnite si, že rozlišovanie je moc, ktorú treba neustálym cvičením trénovať. Iba potom budeme schopní oddeľovať alebo rozlišovať dobré od zlého.

„Správajte sa k ľuďom, ako keby boli takí, akí by mali byť a pomôžte im stať sa takými, akými by sa mohli stať.“

—Johann Wolfgang von Goethe

Dovoľte mi otvoriť stránky svojho života a použiť ich ako príklad. V minulosti som žila nemravný, sexuálne promiskuitný život. Ľuďom, ktorí sa vyznali v nálepkovaní, sa stačilo iba raz na mňa pozrieť a na čelo mi dali pečiatku „sexuálna troska.“ No samotný popis na obale nejakého balíka ešte neznamená, že viete, aký je jeho obsah. Mnoho rokov bol môj život poznačený a zastretý tým, čo som spravila. No, vďaka Bohu, On dal do môjho života otcovskú postavu, ktorá mala zvládnuté umenie rozlišovania.

Šermiarska pravda
„Časovanie je tým najpodstatnejším komponentom šermu.“

On a jeho manželka ma prijali do svojho domu. Keď som trávila noc v ich dome, cítila som sa prijatá a v bezpečí, zatiaľ čo v iných domoch som mala dojem, že ma iba sledujú. On a jeho manželka videli vo mne niečo viac, než len zjavne narušené dievča a tiež mali oči pre to, čo by mohlo zo mňa byť.

Rozumeli tomu, že hoci som sa vo svojom sexuálnom živote vykoľajila, ak ma dokážu znova postaviť na koľaje, moja minulosť môže osvetľovať cestu iným. Povzbudzovali ma k tomu, aby namiesto toho, aby som sa snažila zakrývať, že sa nič také v mojej minulosti nestalo, som zapálila práchno pozostatkov toho života a použila ten oheň ako signálne svetlo pre iných. Tam, kde iní videli iba zlyhanie, oni videli niekoho s mnohými potenciálnymi vatrami, ktoré by sa dali využiť na záchranu iných!

Postupom času som dokázala vytriahnuť z toho zlého niečo dobré. Svoje rozhodnutia som nechala prejsť príkladným vykúpením, aby iní nemuseli kráčať tou istou cestou.

V našej schopnosti rozlišovať musíme dozrievať. Skutočné rozlíšenie rozumie tomu, že tmavá tma niekoho minulosti môže slúžiť ako vzdialené svetlo v budúcnosti niekoho iného. Bojovníci vidia viac, než len tmavú minulosť a zrejmú prítomnosť – vidia slávne zjavenie budúcnosti pre seba a pre iných! Ježiš prišiel ako „svetlo na zjavenie pre pohanov a sláva pre tvoj ľud Izrael“ (Lukáš 2:32).

Prosím vás však, aby ste si nemysleli, že som naivná a neuvedomujem si potrebu vedieť rozlíšiť tmu, ktorá sa maskuje svetlom. Táto schopnosť, rozlišovať dobré ovocie od zlého ovocia, je stále viac potrebnou zručnosťou:

„Každý strom možno poznať po ovocí. Ved' z trnia sa nenazbierajú figy, ani hrozno z ostružín. Dobrý človek vynáša dobro z dobrého pokladu srdca a zlý človek vynáša zlo zo zlého srdca, lebo jeho ústa hovoria to, čím je preplnené jeho srdce.“ (Lukáš 6:44-45)

Zdá sa, že tým najpresnejším indikátorom toho, čo je v nás nahromadené, je to, čo nám vychádza z úst! Niekedy môže niekto povedať niečo, čo znie dobre, no človek má pri tom zlý pocit. Inokedy zase nejaký človek povie niečo, čo znie zle, no človek má pri tom dobrý pocit (napríklad nejaký mladý, neskúsený kresťan). Počúvajte svojím srdcom – potom počúvajte svoje srdce. Neznásilňujte svoj vnútorný pocit.

Takže, iste budete súhlasiť, že tento typ reakcie sa nerozvíja prostredníctvom fyzického tréningu; chce to niečo omnoho hlbšie. Je to intuitívna, vnímavá reakcia. A toto je oblasť, v ktorej sa ženy dokážu blysnúť. Keď máme zušľachtené srdce a odstránili sme otravu podozrievania, sme v stave všimnúť si, čo by sme možno inak prehliadli.

Rozlišovanie a modlitba

Ako vyzerá príhovorná modlitba? Je to naozaj iba o modlení?

Nuž, ja verím tomu, že prihováranie za iných by malo vždy začať modlitbou, no skutočné prihováranie za iných v tom bode končí iba vriedka. Niektoré slová, ktoré patria k definícii prihovárania sa, sú: „intervenovať, sprostredkovať, vyjednávať, predkladať na posúdenie“ – a moje obľúbené – „vzdvihovať.“ Takže, prihovárať za druhých sa dá tak, že sa vyjadrujeme v prospech niekoho ako jeho/jej advokát, že sa vyjadrujeme ku konfliktu, ktorý potrebuje riešenie a že sa staviame za utláčaných a umlčaných. Slovo nám ukazuje, kedy by sme sa mali takto nasadzovať, kde máme hľadať naše odpovede, ako môžeme naprávať to, čo bolo narušené a smeruje nás ku svetlu na konci tej cesty.

„Boh nám nikdy nedáva rozlíšenie na to, aby sme mohli kritizovať,
ale aby sme sa mohli prihovárať.“

—Oswald Chambers

Ak vychádzame z tohto chápania prihovárania sa za iných, plnšie si uvedomujeme, čo znamená, prihovárať sa. Verím tomu, že k prihováraniu dochádza vždy vtedy, keď sa svetlo stretáva s temnotou.

Ježiš prišiel ako prostredník medzi Bohom a ľudstvom a On zasiahol vždy, keď sa stretol s tmavými silami choroby, démonickéj posadnutosti, náboženských skomolenín a s útlakom. Rozoberal náboženskú dvojtvárnosť zákoníkov a s udivujúcou múdrosťou ju predkladal ľuďom na posúdenie. A dokonca ešte predtým, než sa zdvihol a sám vstal z hrobu, sa ujímal každej príležitosti k tomu, aby pozdvihol iných.

Keď sa Ježiš ocitol pred ženou, ktorá bola obvinená z cudzoložstva, prejavil sa ako orodovník, pretože rozsúdil, že náboženský vodcovia ju priviedli preto, aby nacytali Jeho a aby Jeho chytili do pasce. Prekrútili Božie Slovo a spravili z neho nástroj súdu. Počas tejto výzvy Ježiš rozlíšil, čo je hlavný problém a prehovoril svetlo do ich najtmavších srdc:

„Keď sa ho neprestávali vypytovať, vzpriamil sa a povedal im:
Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň!“ (Ján
8:7)

Potom sa Ježiš znova zohol, počkal na to, kým všetci žalobcovia odídu a potom sa znova postavil:

„Ježiš sa vzpriamil a opýtal sa jej: Žena, kde sú ? Nik ťa
neodsúdil? Odpovedala: Nikto, Pane! Ježiš jej povedal: Ani
ja ťa neodsudzujem. Chod' a odteraz už nehreš! Potom k nim
Ježiš znova prehovoril: Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje,
nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života.“ (verše 10-12)

Ježiš ju zmocnil k tomu, aby vo svetle jej budúcnosti už nežila v hriechu – zmocnil ju teda presne k tomu, čo nedokázala spraviť, pokým bola uväznená a poviadaná tmavým odsúdením svojej minulosti. Kamene už nemohli poslať túto nemenovanú ženu do hrobu!

Sestry, položme naše kamene súdov a zodvihnieme meč svetla. Rozlišovanie má moc priniesť svetlo do sveta niekoho iného.

Ježiš sa prihovárať aj vtedy, keď stál pred vchodom do kamenného hrobu a keď Lazara vzkriesil z mŕtvych. Ježiš horko zaplakal z lásky k svojmu priateľovi. Potom sa modlil:

„Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. Ja som vedel, že ma vždy vypočuješ, ale pre zástup, ktorý tu stojí, som to povedal, aby uverili, že si ma ty poslal. Keď to povedal, zvolal silným hlasom: Lazár, pod' von! A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plátnom a jeho tvár bola obviazaná šatkou. Ježiš im povedal: Rozviažte ho a nechajte ho odísť!“ (Ján 11:41-44)

Lazar zanechal za sebou temnotu hrobu a vyšiel na slobodu vo svetle nového dňa. Rozlišovanie a skutočné prihováranie majú moc oslobodzovať uväznených zajatcov k tomu, aby naplnili svoj osud.

Počas svojho pozemského života Ježiš rozsudzoval, čo je dielo toho Zlého a potom sa prihováral tým, že prinášal svetlo, pravdu a uzdravenie do tmavých dní tejto zeme. Podľa mňa tým najdramatickejším dielom Ježišovho rozsudzovania boli Jeho slová: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (Lukáš 23:34).

Rozlišovanie si všíma, keď sú iní slepí a potom sa za nich prihovára skôr na základe ich nevedomosti ako na základe ich činov. Kríž ukončil naše oddelenie od Boha, no jeho prihováranie sa v tom bode neskončilo. Ježiš nielenže vstal z hrobu; On aj vystúpil na nebesá:

„Kto bude žalovať na Božích vyvolených? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. Kto ich odsúdi? Je to Ježiš, Kristus ktorý zomrel, ba čo viac, bol vzkriesený z mŕtvych, je po Božej pravici a prihovára sa za nás.“ (Rimanom 8:33-34)

A kvôli Jeho permanentnému, vzkriesenému a nadradenému postaveniu sme dostali tento sľub:

„Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? ... Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval.“ (verše 35 a 37)

Moje milované, je čas, aby sme sa posilnili v Slove a aby sme osvetľovali tento svet skutočným rozlišovaním a povstávali vo svetle skutkov prihovárania sa.

*Nebeský Otče,
som pripravená odhodiť kamene súdu a stať sa dcérou, ktorá je
schopná rozlišovať. Obnovím svoju myseľ čítaním, hovorením a
žitím Tvojho Slova vo svetle. Chcem vidieť ako svetlo a zámery
neba narušia temnotu zeme. Som pripravená oslobodzovať tých,
ktorí sú zajatcami hriechu – tak, že budem do ich budúcnosti
vyhlasovať svetlo a lásku. Som ochotná plakať nad tými, ktorí sú
pochovaní v hrobách obchodu s ľuďmi, náboženských poviazaností
a zúfalstva. Budem pozdvihovať svoj hlas, vystriem svoje ruky,
postavím sa a budem sa zastávať iných.
V mene Ježiš. Amen.*

MEČ PIESNE

„Plesaj a raduj sa, dcéra Sion, pozri, prichádzam a budem bývať
uprostred teba — znie výrok Hospodina.”

—ZACHARIÁS 2:10

S mečom sa narába ako s ladiacim nástrojom... Niekedy stačí iba jedna pieseň, aby sa boj obrátil vo váš prospech.

Ak chceš uctievať, nemusíš byť vedúcou chvál a ak chceš spievať, nemusíš byť speváčkou. Stačí, ak si dcérou, a to je dobré, pretože bude veľa bojov, ktoré vyhráš piesňou.

Bola som veľmi nadšená, keď som našla meč s tvarom a funkciou, ktorý zachytáva obraz toho, čo sa deje, keď spievame. Je to staroveký meč, ktorý sa volá 'flamberge,' čo doslovne znamená „plamenná čepeľ.“⁹ Hrany tohto meča majú zvlnený alebo vlnitý vzor. Keď sa tá čepeľ zrazí s čepeľou iného meča, tvar flambergového meča prenesie vibrácie na meč protivníka tak, že sa ten meč v jeho (alebo jej) ruke začne triasť a chvieť. Tým sa oslabí protivníkov stisk a rastúce trenie vytvára výhodu pre držiteľa flambergového meča. Nie je to celé podivuhodné?

Naozaj verím tomu, že keď spievame, deje sa to isté... hlavne vtedy, keď spievame Slovo! Rádiové vlny sa rozvibrujú zvukom a stisk nepriateľa poľavuje priamo úmerne s tým, ako narastá trenie medzi svetlom a temnotou. Nápor nepriateľa je spomalený a kliatba a obvinenia sú zastavené alebo zaniknú vo vrave. Táto opojná kombinácia hudobných nástrojov a piesne má

moc pozmeniť – na dobré alebo na zlé – samotné prostredie, ktoré nás obklopuje.

Z vlastnej skúsenosti viem povedať, že som pri uctievaní zažila chvíle, keď som mala pocit, ako keby sa čas spomalil alebo takmer úplne zastavil.

A akou iróniou je, že práve plamenný meč, ktorý plápolal na všetky strany, zabránil Adamovi, aby sa vrátil do Edenu (pozri 1. Mojžišovu 3:24). Ako keby prostredníctvom dynamiky piesne a uctievania nám podobný meč umožňuje tam vstúpiť opäť.

„Vstúpte do jeho brán s vďakou a s chválospevom do jeho nádvorí, d'akujte mu, dobrorečte jeho menu.“ (Žalm 100:4)

Keď začneme narábať so slovami uctievania a vďačnosti – ktoré často vyslovujeme vo forme piesní – máme prístup k nebu a zároveň získavame obecenstvo v sieňach nášho Otca. Prekrenuli sme obrovský priestor neviditeľných ríš a kráčame po nebeských chodníkoch – zatiaľčo naše nohy ešte stále pevne stoja na zemi.

Ani vám nedokážem povedať, koľkokrát som sa cítila doslova unesená, keď som sa so spevom prechádzala po izbách nášho domu.

Na vstup do Božích siení nepotrebujeme žiadnu tóninu ani pozývaci list. Potrebujeme iba pieseň!

Šermiarska pravda

„Na streh“ sa týka nielen obranného postoja, ale aj útočného. Je to v podstate postoj pripravenosti.“

Začiatok piesne

V 2. Mojžišovej 15 sa prvýkrát spomína dynamika piesne. Už predtým sú spomínané hudobné nástroje, no nie slová.

„Hospodinovi chcem spievať, lebo sa veľmi preslávil; koňa i jeho jazdca zmietol do mora. Mojou silou a ochranou je Hospodin, on sa mi stal spásou. On je môj Boh, velebím ho; Boh môjho otca, chcem ho vyvyšovať. Hospodin je bojovník; jeho meno je Hospodin.“ (2. Mojžišova 15:1-3)

V tejto víťaznej piesni Mojžiš prehlasuje, že Boh je jeho silnou piesňou.

Keď spievame spôsobom, ktorý vyvyšuje Boha, vyhlasujeme tým Jeho vládu vo svojom živote. Keď mu spievame, otvárame tým svoje srdce a rozširujeme svoj život o Jeho zázraky. Ani nedokážem spočítať, koľkokrát uctievanie zmenilo celú moju perspektívu. Sú chvíle, keď sa

cítim premožená všetkým, čo život na mňa hádže. Možno som sa práve dupočila hroznú správu alebo hrozný chýr, ktorý sa mi snaží nahnať strach. Ak je ten útok dostatočne intenzívny, zatváram za sebou dvere a nielen spievam, ale aj tancujem dovtedy, kým necítim, že tá pieseň pokrýva tú situáciu.

A potom sú iné chvíle, keď sa cítim premožená, a dokonca letargická. Niekedy je život na cestách trochu mäťúci, no existuje jeden pevný bod. Keď po celodennom cestovaní v lietadlách a autách vojdem do svojej izby, zaistím si atmosféru uctievaním. Tak rýchlo ako sa dá, sa pomodlím za svoju izbu a nasadím si slúchadlá.

Pomocou oslavných a uctievacích piesní dokážem zažívať atmosféru neba bez ohľadu na to, kde na zemi sa nachádzam. V takých chvíľach viem, že som prišla slúžiť a odmietam, aby ma znechutila nejaká jednotvárna hotelová izba v meste ďaleko od môjho domova. Alebo je tá izba možno krásna, no ja sa cítim vyčerpaná alebo bez sily a ducha a namiesto toho, aby som šla a kázala na bohoslužbe, by som si radšej ľahla a pospala. A vtedy viem, že je čas na to, aby som roznecovala ten dar.

„Bud'te naplnení Duchom. Hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne, v srdci spievajte a oslavujte Pána, za všetko ustavične vzdávajúte vďaky Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.“ (Efežanom 5:18-20)

Keď spievame, Boh je vyvyšovaný. Nad našou situáciou je vyhlasovaná Jeho vláda. A keďže On prebýva na chválach svojho ľudu, aj my sme pred ním a On je v nás. Naše srdcia začnú pučať odvahou, lebo začnú pretekať vďakou.

Bojové piesne

Kedysi dávno judský spevácky zbor porazil tri nemožne veľké armády, ktoré sa zhromaždili, aby ich zničili (pozri 2. Kronická 20). Keď Boží svätý ľud kričal a chválil svojho neviditeľného Boha, Boh vyvolal v nepriateľských armádach zmätok a spôsobil, aby sa pobili navzájom. A aký bol ich strategický bojový pokrik?

„Ďakujte Hospodinovi, lebo naveky trvá jeho milosť!“ (2. Kronická 20:21)

Aká armáda sa môže postaviť proti moci nekončiacej milosti a lásky? Ani jedna, pretože láska nemôže prehrať.

Ďalší z mojich obľúbených príkladov toho, že Boh bojuje za nás uprostred našich bojov, je boj, ktorý je popísaný v Izaiášovi:

„Budete spievať ako v noci, keď sa svätí sviatok, a zo srdca sa budete radovať ako ten, čo kráča s flautou na Hospodinov vrch ku Skale Izraela. Hospodin sa ohlásí svojím vznešeným hlasom a ukáže, ako jeho rameno spočinie v prudkom hneve a v plameni stravujúceho ohňa, v prietrži mračien a v krupobití. Asýria sa zdesí Hospodinovho hlasu, keď udrie palicou; a každý úder palice, ktorý jej zasadí Hospodin, bude sprevádzať zvuk bubnov a hárf. V prudkom boji bude proti nim bojovať.“ (Izaiáš 30:29-32; dôraz doplnený)

Mojou úlohou v tejto rovnici je, *otvoriť ústa a spievať!* No nestačí spievať akúkoľvek pieseň. Mám spievať tak, ako keby bola noc, počas ktorej idem hore na Boží vrch a na tých vznešených výškach získavam znova Jeho pohľad na vec a spomínam si na to, aký úžasný je Najvyšší. Keď spievam s takouto radostnou silou, Boh naozaj otvára uši a oči môjho ducha, aby počuli Jeho majestátny hlas a videli Jeho mocnú ruku, ktorá sa vystiera v boji. Jeho hlas ničí hradby nepriateľa a Jeho palica útočí na nepriateľa. To všetko sa deje v harmónii s hudobnými nástrojmi našich dní.

Prečo tasíme naše meče iba spolovice? Keď uctievame v zjednotenej radosti s celou našou silou a mocou, Boh drví nepriateľa svojím mečom.

Ako viete, nebojujeme predsa s nepriateľmi z tela a krvi. Zápasíme s neviditeľnými silami temnoty, ktoré sú pôvodcami všetkých činov na tejto zemi, ktoré sa stavajú do protikladu ku svetlu, láske, pravde, viere, nádeji a odvahe.

Jedna z najsilnejších zbierok Božích sľubov sa nachádza v Izaiášovi 54. V tejto jednej kapitole nachádzame Božie sľuby, že On nám zabezpečí dedičstvo, vzrast, obnovu, vykúpenie, zľutovanie, pevný základ, slobodu od strachu, že budeme deťmi, ktoré bude vychovávať Boh a že nás obháji pred nepriateľmi. A to všetko môžete mať za pieseň!

„Zaplesaj neplodná, čo si nerodila, zajasaj a vyskaj, hoci si nepoznala pôrodné bolesti, lebo bude viac synov opustenej ako synov vydatej, hovorí Hospodin.“ (Izaiáš 54:1)

Keď spievaš, otvárajú sa samotné brány tvojho života pre nebeské zaopatrenie. Keď sa cítim zviazaná, obklúčená, obmedzená alebo dokonca iba pozemsky všedná, vyťahujem svoj meč piesne a pozdvihujem svoj hlas.

A tiež tancujem. A prečo nie? Tancovanie bolo tou trápnuou činnosťou, ktorá charakterizovala kráľa Dávida ako Božieho muža a súčasne priviedla skazu jeho manželke, Míkali:

„Keď Hospodinova archa vstupovala do Dávidovho mesta, Saulova dcéra Míkál sa pozerala z okna. Keď videla kráľa Dávida poskakovať a tancovať pred Hospodinom, opovrhla ním v srdci.“ (2. Samuelova 6:16)

„Keď spievaš,
otvárajú sa
samotné brány
tvojho života
pre nebeské
zaopatrenie.“

Ľudia nie sú твоjím obecnstvom... je ním Boh.

Dávid si nemohol pomôcť. Jeho radosť sa nedala zadržáť, a tak divoko tancoval. Archa sa vrátila späť a Boh splnil voči nemu svoj sľub. Hudba pozýva naše telo k pohybu, no aj keď si spomínáme na všetko to, čo Boh pre nás spravil, dokáže nás to rozhýbať. Keď otvárame brány svojho srdca prostredníctvom zámernej vďačnosti a vďačného prehlasovania všetkého, čo On vykonal, dotýkame sa všetkého, čím On je. Naše piesne počas noci Ho prenášajú do nášho dňa. Počas spievania začnú okolnosti tvojho života doslova vibrovať novou frekvenciou očakávania, keď budeš vidieť, ako je zastavený postup nepriateľa a ty si prenesená do Božej prítomnosti.

Keď my spievame, On počúva a my začíname vnímať, ako sa Božie sľuby uskutočňujú v našich životoch.

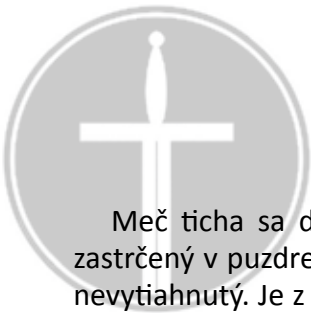
*Drahý nebeský Otče,
som pripravená spievať nad všetkými narušenými, neplodnými
miestami môjho života. Verím, že počas môjho spevu Ty naplňaš
moje srdce očakávaním nádeje a že počas toho, ako Ti vyjadrujem
svoju lásku, rastie moja viera. Ty jediný máš moc rozdrviť klamstvá
a hradby nepriateľa mocou svojej kráľovskej vlády a panstva.
Odpusť mi, že som Ti nedávala slávu, ktorá patrí Tvojmu menu.
Od tejto chvíle sa rozhodujem, že budem ako ten plamenný meč,
ktorý plápolá všetkými smermi. A bez ohľadu na moje okolnosti
budem spievať Tvoje chvály a budem spievať o Tvojej láske a
milosti, ktoré trvajú naveky.
V mene Ježiš. Amen.*

12

MEČ TICHÁ

„Jeden meč drží druhý v puzdre.“

—GEORGE HERBERT

Meč ticha sa dá najlepšie zachytiť obrazom meča, ktorý zostáva zastrčený v puzdre (alebo v pošve). Je to meč, ktorý ostáva zastrčený, nevytiahnutý. Je z neho vidieť iba jeho rúčku, ktorá odhaľuje, že sa dá kedykoľvek uchopiť, no jeho čepeľ je skrytá a tým je naznačené, že jeho nositeľ sa rozhodol, že ho nechá zastrčený v puzdre.

Ticho je meč, ktorý je neviditeľný, pretože to je slovo, ktoré je nevslovené alebo čin, ktorý nie je zrealizovaný. Keď je potrebné ticho, mali by zbrane, ktoré nosíte, zostať schované. Tento meč je relevantný vtedy, keď odkladáme bokom všetko, čo by sme spravili alebo mohli spraviť na svoju záchranu alebo obranu. To sa deje vtedy, keď naše telo a duša odpočívajú pri nohách nášho Kráľa.

Ticho môže znamenať veľa vecí. Môže znamenať, že človek nemá skutočné odpovede na dané otázky, obvinenia alebo útoky. Niekedy na nás prichádzajú veci, ktorým doslova nerozumieme, a preto ani nevieme, ako na ne máme reagovať. Ticho môže tiež znamenať, že človek má odpoveď, no rozhodol sa, že ju nevyjadrí. Ak nie je vytiahnutý meč, môže to byť aj preto, lebo niekto utíšil naše ruky. Nemám tým na mysli stav ochromenia strachom,

ale situáciu, v ktorej Boh šepká: „Toto prenechaj mne.“ Zostať ticho si často vyžaduje viac sily ako protiúder.

Stíšenie a ticho je tým najlepším postojom, ktorý môžeme zaujať, keď potrebujeme počuť Boha.

A potom sú aj chvíle, keď je tento postoj tým najlepším, ktorý môžeme mať na to, aby sa Boh mohol zjaviť iným. Obe tieto taktiky si vyžadujú, aby sme ovládali svoju dušu. V našej súčasnej kultúre to nazývame sebaovládanie: „Mesto zbúrané, bez hradieb, to je muž, čo sa neovláda“ (Príslovia 25:28).

Ak svojimi neopatrnými slovami alebo činmi vytvárame priestor pre to, aby naše duše boli nechránené, tak chvíľa tichej reflexie a pokánia môže začať nápravu toho, čo bolo vydrancované. (Viac o tomto neskôr.)

Sú tiež chvíle, keď sa nachádzame uprostred hrozivých okolností, ktoré sme si nespôsobili sami. Poslúchali sme Boha a nasledovali sme Jeho vedenie, a pritom sa ocitáme v krutom boji medzi svetlom a tmou.

Možno naším najlepším biblickým príkladom zápasu typu: „všetko hrá proti tebe“ a „je to príliš veľké na to, aby si to zvládla,“ pochádza z obdobia, keď izraelský národ odišiel z Egypta, z krajiny svojho otroctva.

Po sérii náročných vzájomných výmen, ktorých súčasťou bolo nemálo rán a vyjednávání, Boh zasiahol a vypustil ničiteľa, ktorý pozabíjal prvorodených synov Egypta. Smútkom ranený faraón dal Izraelitom slobodu k tomu, aby odišli a aby uctievali svojho Boha. No Boh znova zatvrdil faraónove srdce, a tak znova zmenil svoj názor a poslal celú svoju armádnú silu proti unikajúcim Izraelitom.

Je prirodzené, že Izraeliti sa báli viac než len trošku, lebo videli, ako sa na nich ženú vozy a kone. Namiesto toho, aby za to vinili faraóna, začali vinu váľať na Mojžiša – za to, že ich vyviedol na púšť, aby ich tam pozabíjal! Všetko sa zdalo byť stratené a zdalo sa, že neexistuje žiadna úniková cesta. Všetky logické úvahy poukazovali na to, že sú v pasci – pred nimi sa rozprestieralo obrovské more a za nimi sa formovala najlepšia armáda vtedajšej doby. Dúfam, že si spomínate, že náš úžasný Boh vníma pasce, z ktorých sa nijako nedá uniknúť ako príležitosti. Izrael bol presne tam, kde ho Boh chcel mať, keď Mojžiš smelo vyhlásil:

„Nebojte sa! Vydržte a uvidíte, že dnes vás Hospodin zachráni. Egypťanov, ktorých dnes vidíte, už nikdy neuvidíte. Hospodin bude bojovať za vás, vy sa len upokojte.“ (Exodus 14:13-14; dôraz doplnený)

Súhlasíte s tým, že je náročné byť ticho, keď ste úplne zdesení?

Pri čítaní týchto slov si spomínam na tie epické obrazy z filmu *Desať Božích prikázaní*. Vírenie ohňového stĺpa, ktorý ich viedol, sa presunul za celú skupinu, aby zablokoval egyptskú armádu. Celú noc tá ohňová stena držala egyptskú armádu v odstupe. Zatiaľ vietor od Boha usilovne vytváral cestu v Červenom mori a vysušoval morské dno, aby Izraelci mohli tadiaľ nezablatene uniknúť.

Ako pozorovateľ na to hľadím a hovorím si: To muselo byť také úžasné, že *ľuďom z toho museli padať sánky!*

Ale zázrak toho veľkého skutku v tom bode neskončil. Keď Izraeliti bezpečne prešli na druhú stranu, Egypťania mali potrebu prenasledovať ich. V príhodnú chvíľu Boh uvoľnil vody Červeného mora a celú egyptskú armádu pochoval jedným ťahom padajúcich vln.

Práve tento veľký čin, ktorý nemá obdoby, inšpiroval Mojžiša k tomu, aby prepukol v pieseň a Miriam a všetky ženy sa pridali k nemu v tanci s tamburínami!

Je zrejmé, že keď Hospodin bojuje za vás, stačí, ak iba zostanete ticho a utíšite sa až dovedy, kým nie je čas na oslavu. Znie to jednoducho, že? Áno. No nepoviem, že to je ľahké.

Veľakrát som sa takmer zadrhla tým, čo som nepovedala. Ako už iste viete, pri väčšine bojov, ktorým čelíme, nedochádza k takejto epickej expozícii ohňa a vody. Žiadny vietor nevytvára cestu cez reálne more. Žiadny ohnivý stĺp nám nedáva svetlo v noci a nebráni nepriateľom, aby sa k nám dostali. Náš nepriateľ nás neprenasleduje na vozoch a s kopijami. Jeho útoky sú omnoho rafinovanejšie a je veľmi pravdepodobné, že jeho hlavnú výzbroj tvoria klamstvá prekrúcania, izolujúcich chýrov a znehybňujúceho strachu.

Jedinou slanou vodou v okruhu niekoľkých stovák kilometrov sú pravdepodobne slzy v našich očiach a ohnivý stĺp je blikajúcim plamienkom v našich srdciach. A napriek tomu máme Jeho sľub, že On nám kryje chrbát – nie preto, lebo tú úlohu prideliť anjelom, ale preto, lebo On sám nám kryje chrbát. Máme Jeho uistenie, že On nás nikdy nezanechá a neopustí.

Pozrime sa znova na Mojžišove napomenutie – tentokrát z iného uhla:

„Mojžiš povedal ľudu: „Nebojte sa. Stojte pevne a sledujte, že Boh tu dnes dokoná svoje dielo vašej záchrany. Dobré sa dnes pozrite na tých Egypťanov, pretože už ich nikdy viac nevidíte. Boh bude tento boj bojovať za vás. A vy? Vy len držte jazyk za zubami!“ (2. Mojžišova 14:13-14; preklad The Message)

A znova:

„Nebojte sa! Vydržte a uvidíte, že dnes vás Hospodin zachráni. Egypťanov, ktorých dnes vidíte, už nikdy neuvidíte. Hospodin bude bojovať za vás, vy sa len upokojte.“ (verše 13-14)

Opakuje sa tu ten istý vzor. Po prvé a predovšetkým, nemáme sa báť. Z našej mysle máme vykázať akýkoľvek aspekt strachu a nemáme mu dovoliť, aby zakalil naše myslenie. A potom tu je výzva k tomu, aby sme pevne stáli a nevzdávali sa. To znamená, že nemáme utekať preč, nemáme sa poddávať, ani ustupovať, no namiesto toho máme pevne stáť tam, kde sme. Keď sú tieto dva prvky prítomné v našom živote, sme v stave vidieť Boha robiť zázračné veci. On nás pozýva, aby sme hľadeli, ba čo viac, aby sme sa pripravili na to, že budeme ohromení, keď budeme svedkami Božieho vyslobodenia a našej záchrany.

Veľmi sa mi páči, ako Mojžiš prostredníctvom jedného obrazu zmenil názor celého národa. „Posledný krát sa pozrite na týchto nepriateľov, pretože ich už nikdy viac neuvidíte. A keď sa pred vašimi očami bude odvíjať táto úžasná exhibícia Božej moci a vernosti, vašou úlohou je iba to, aby ste boli ticho a aby ste sa utíšili. Nemáte sa im posmievať, nemáte kričať, žiadne otázky – len si to v tichu celé užívajte.“

Keď sú boje alebo nepriatelia príliš veľkí na to, aby sme ich zvládali, je to príležitosť pre Boha, aby sa nám dal spoznať ako vysloboditeľ. My ustupujeme do úzadia a On prichádza na scénu a zjavuje svoju silu, vernosť a moc.

Šermiarska pravda

„Umenie šermovania je o získaní kontroly nad svojimi vlastnými činmi. Je o sebadisciplíne.“

Z tohto príbehu v 2. Mojžišovej sa dozvedáme, že Boh zámerne a opakovane zatvrdzoval faraónove srdce, aby dal Egyptu spoznať svoju slávu a celej zemi svoje meno. Vyslobodenie z Egypta preslávil Boha a Jeho ľud. Táto jedna udalosť bola pre všetky národy deklaráciou o Božej moci a zmluve a mala byť charakteristikou Abrahámových potomkov na celú večnosť. Predtým bol Izrael len ztročeným národom, ktorý žil zastrčený na území slobodného, prosperujúceho,

mocného Egypta.

Neskôr vo svojich dejinách Izrael znova čelil neprekonateľnej prekážke – tentokrát z rúk asýrskeho kráľa. Kráľ pozval izraelský národ k tomu, aby s ním vstúpil do nesväteho spojenectva a sľúbil mu dostatok chleba a vína v krajine, v ktorej žili ako zajatci. Počúvajte jeho hrozby a všimnite si, ako spoľahlivo jeho chvastanie viedlo k tomu, že Boh sa postavil za svoj ľud.

„Nech vás Chizkija nezavádza, keď hovorí: Hospodin nás vyslobodí! Azda niektorý spomedzi bohov národov vyslobodil svoju krajinu z rúk asýrskeho kráľa? ... Ktorý zo všetkých bohov týchto krajín vyslobodil svoju krajinu z mojej ruky? A vari Hospodin vyslobodí Jeruzalem z mojej ruky?“ (Izaiáš 36:18 a 20)

Ako nechal Chizkija svoj ľud odpovedať tomuto arogantnému, bezohľadnému dobyvateľovi?

„Stíchli a neodpovedali ani slova, lebo tak znel kráľov rozkaz: Neodpovedajte mu!“ (verš 21)

Len preto, že ľud stíchol, neznamenal to ešte, že nebol rozrušený. Keď odišli z prítomnosti tohto tyranského kráľa, v zúfalstve roztrhli svoje rúcha a poslali poslov, ktorí na tieto hrozby upozornili kráľa ich národa. Chizkija to celé predložil pred Hospodina a skončil takouto prosbou:

„Tak teda, Hospodin, náš Boh, vyslobod' nás z jeho ruky, nech všetky kráľovstvá zeme poznajú, že ty, Hospodin, si jediný.“
(Izaiáš 37:20)

Veľmi sa mi to páči. Poukazuje to na skutočnosť, že ten boj je omnoho väčší než si ktokoľvek z nás dokáže uvedomiť. Tu nešlo o ukážku moci medzi národmi; išlo o ďalšie zjavenie jediného pravého Boha. Tieto národy sa dokonca ani nikdy nestretli na bitevnom poli, pretože Boh mal premyslenú úplne inú stratégiu.

„Hľa, ja vkladám do neho ducha, že keď počuje správu, vráti sa do svojej krajiny a dám mu padnúť mečom vo vlastnej krajine.“
(Izaiáš 37:7)

Presne ten človek, ktorý sa chvastal tým, akú povesť má medzi národmi, sa stal obeťou sily toho chýru. Veľmi sa mi páči tento príklad, lebo my sme často pokúšaní, aby sme si boje brali osobne, keď reagujeme na fámy, no keď to robíme, prehrávame dokonca aj vtedy, keď si myslíme, že vyhrávame.

„Reč je strieborná; ticho je zlaté.“
—Staroveké egyptské príslovie

Pamätajte na to, že keď vám Boh kryje chrbát, vaša budúcnosť je zlatá.

Individuálne boje

Ako to vyzerá vtedy, keď boj *je* osobný?

Vlastne uvažujem nad tým, koľkokrát bol Boh ozbrojený a pripravený bojovať za mňa, no ja som Jeho zázračné vyslobodenie sabotovala svojimi vlastnými ústami?

Ak mám byť naozaj úprimná, s týmto mečom ticha sa mne narába pravdepodobne najťažšie zo všetkých, no zisťujem, že stále viac potrebujem byť chránená jeho čepeľou. Zostať ticho v ohrození sa zdá byť v rozpore s postojom ochrany, hlavne preto, lebo ticho je častokrát tým postojom, ktorý je potrebný vtedy, keď je človek obviňovaný alebo znevažovaný.

Kniha Prísloví nám sľubuje: „Keď nieto dreva, vyhasne oheň; keď niet klebetníka, utíchne zvada“ (26:20).

Výzva spočíva v tom, aby sme zostali ticho až dovtedy, kým nie je úplne strávený posledný kus dreva a pokým vietor času neodnesie preč popol konfliktu.

Ticho niekedy môže znamenať, že človek odíde preč z rozhovoru, ktorý ho vystavuje riziku. Inokedy znamená, že odmietnete otvoriť svoje ústa vtedy, keď sa zdá, že ostatní si nevedia zatvoriť tie svoje. Najúčinnější zbrane sú často tie, ktoré sa najťažšie držia. Náš jazyk dokáže byť zbraňou hromadného ničenia alebo prostriedkom uzdravenia. Nehovorím tu o trestaní tichom. Veľmi dobre viem, ako sa dá trestať tichom. Hovorím tu o tom, keď človek odíde preč bez toho, aby niečo povedal alebo spravil, hoci by chcel toho veľa spraviť alebo povedať.

Nedávno sme s Johnom znova objavili moc ticha. Podobne ako všetci iní, ani my nie sme imúnni voči klebetám. Ľudia rozprávajú. Niekedy to robia zo zlomyseľnosti a inokedy sa len snažia v nejakých veciach vyznať. Presne to sa dialo, keď nám ľudia opätovne predkladali jednu nevyriešenú vec, na ktorej sme sa podieľali aj my. Tá téma bola pretriasaná jednak v spoločnosti priateľov ako aj cudzích ľudí. Najprv sme boli ticho. Potom sme boli opatrní, a dokonca rozvážni vo svojich vyjadreniach, no s narastajúcou frekvenciou a intenzitou klebiet sme jednoducho nemali dobrý pocit z toho, že sa stále vyjadrujeme iba opatrne, keďže ostatní boli vo svojich vyjadreniach bezohľadní. Prečo by sme nemohli vyrozprávať našu stranu celého príbehu?

Jedného dňa došlo zase k ďalšiemu incidentu. Podľa môjho názoru to bol ten najnespravodlivejší prípad zo všetkých dovtedajších. Mala som pocit, že bola prekročená tá pomyselná čiara a ja som sa posunula priamo do sféry priamočiarosti.

Môžem byť úprimná? Najprv som z tej svojej otvorenosti mala dobrý pocit! Viete, aké uvoľňujúce bolo, že som mohla vyjadriť svoj názor? Zdalo sa, že dokonca aj iní ľudia si vydýchli, keď počuli našu stranu príbehu. Verte mi, toto štádium trvalo iba veľmi krátko, lebo som sa začala potkýnať v sebaovládání a v opatrnosti mojich slov a začala som byť úplne bezohľadná. Bolo to, ako keby sa roztrhla nejaká priehrada a vôbec sa mi nedarilo dostať tú vodu znova pod kontrolu. Šírila sa ďalej a potôčkami a prúdmi sa valila na miesta, kam som nikdy nechcela, aby sa dostala.

V tom bode sa už ďalší ľudia brodili v mútnych vodách, ktoré som sama vytvárala a v blate strácali svoju obuv. Čím viac ten zmätok narastal, tým viac som chcela obviňovať tú druhú stranu za to, že celú túto blatovú šmýkačku začala. Onedlho som si uvedomila, že som v tom zaborená až po kolená. S Johnom sme toho povedali príliš veľa a boli sme obklopení mútnou vodou.

Obaja sme si to začali uvedomovať v bode, keď sa každý z nás nachádzal v inom štáte. Zatelefonovali sme si navzájom a po telefóne sme sa spolu aj modlili. V pokání sme prosili o odpustenie a vyznávali sme naše priestupky, ako sme len vedeli, no od tej chvíle sa našimi novými obľúbenými slovami stali slová *ani muk*.

Dávidov meč ticha

Ak by niekto mal nejakú pochybnosť o tom, či sme spravili správne rozhodnutie, nasledujúci deň počas nedeľných bohoslužieb sme to nechali za sebou. V ten deň sme mali hostujúceho rečníka, ktorého som predtým ešte nepočula. Začal sa zdieľať s vynikajúcimi pohľadmi na Dávida a Saula – ako sa Dávid vysporiadal s tým, že bol nesprávne opísaný Saulovi, že Saul ho nesprávne opisoval, že ho Saul naháňal, že mu Saul odpustil a že ho potom znova skreslene popisoval a že ho potom Saul znova prenasledoval z jaskyne do jaskyne a z jednej skrýše do druhej. Dávid sa dokázal ako nevinný a lojálny a za odmenu sa dočkal klamstiev o sebe a opätovného prenasledovania.

Ten príbeh som dobre poznala a mala som pocit, ako keby som ten scenár už niekoľkokrát prežila.

Hostujúci rečník však v tom bode neskončil. Pokračoval vo vysvetľovaní, ako sa Dávid takmer stal tým, pred čím utekal. Dávid, unavený zo všetkých tých hádok dúfal, že našiel útočisko pri chránení Nabalových mužov a oviec. Potom poslal niekoľko svojich mladých mužov, aby sa spýtali, či sa môžu zúčastniť slávnosti strihania oviec. Je otázne, či sa Dávid v tomto bode naozaj chcel len zúčastniť tej oslavy.

Jeho žiadosť nebola dobre prijatá. Nielen, že jeho poslov z tej oslavy vylúčili, no spochybnili aj Dávidov charakter:

„Nábal sa však na Dávidových služobníkov osopil: Kto je Dávid a kto Izajov syn? Dnes je mnoho sluhov, čo ušli od svojich pánov. ... Dávidovi mládenci sa vydali na spiatočnú cestu. Pri svojom návrate mu vyrozprávali všetko, čo sa stalo.“ (1. Samuelova 25:10 a 12)

Ako by ste sa cítili vy? Dávid bol zneuctený pred svojimi mužmi a jeho identita a prvorodenstvo boli podkopané obvinením, že je nafúkaný utečenec. Keď to Dávid počul, niečo sa v ňom zlomilo a jeho reakcia bola tak trochu prehnaná!

„Dávid prikázal družine: Nech si každý pripáše meč. Všetci vrátane Dávida si teda pripásali meč. Za Dávidom kráčalo okolo štyristo mužov a dvesto ich zostalo pri výstroji.“ (verš 13)

Dávidovi to stačilo. Už mal dosť obvinení, že je nepoddajným služobníkom, hoci verne slúžil Bohu. On neutiekol preč; on bol vyhnaný preč. Nábalovi hrozilo, že na seba privodí nenávisť, prameniáciu z celých rokov frustrácie. Dávid bol taký sklamaný, že dokonca spochybňoval, či sa oplatí byť zbožným. Počúvajte ho:

„Dávid práve hovoril: Veru som nadarmo strážil všetko, čo má Nábal na púšti. Zo všetkého, čo má, sa mu nič nestratilo. Odplatil sa mi zlým za dobré. Nech Boh potresce nepriateľov Dávida a nech ešte pridá, ak zo všetkých Nábalových osôb mužského rodu niekoho ponechám do rána.“ (verše 21-22; dôraz doplnený)

Dávid sa premenil z ochranárskeho pastiera na vodcu typu „všetkých ich pozabíjajme“ – k takému niečomu ľahko dochádza vtedy, keď človek zabudne na to, že ho odmieňa Boh a nie človek. Keďže Dávid bol vodca, všetci jeho muži ho nasledovali a pridali sa k svojmu urazenému šéfovi. Bez váhania alebo spochybňovania vyskočili na svoje kone s mečmi po svojom boku.

A to ma privádza k ďalšiemu bodu. Len preto, že všetci nasledujú vaše vedenie, nemusí to nevyhnutne znamenať, že máte pravdu. Ľudia nasledujú vedúcich a hoci Dávid bol skvelý vodca, potreboval trocha múdrosti, pretože sa práve nachádzal na konci jednej nepríjemnej fázy svojho života.

Ako sa Dávid dostal na také miesto?

Je možné, že Dávid dovolil, aby slová absurdného človeka rozostřili jeho pohľad. Z nejakého dôvodu mu hrozilo, že ho táto urážka a narážka úplne zvedú zo správnej cesty. Po toľkých rokoch dôverovania Bohu, že On sa postará o výsledky, sa Dávid postavil na cestu brania vecí do svojich vlastných rúk.

Ak nie ste pozorní, tak počúvanie toho, čo iní ľudia o vás hovoria, môže spôsobiť, že zabudnete na to, kým vlastne ste.

Bez ohľadu na to, koľkokrát Dávid Saulovi dokázal svoju nevinu, nestačilo to na to, aby si tým zabezpečil vstup na trón. Saul už nerozhodoval o tom, kto zasadne na jeho trón. Kráľovstvo bolo odobraté z jeho rúk. Boh pripravoval Dávída tak, že ho prepaľoval prostredníctvom odmietnutia – prostredníctvom tej istej skúšky, v ktorej Saul zlyhal.

My všetci máme kritikov a ohováračov. Nepoznám ani jednu sféru v živote, ktorá nepodlieha názorom iných ľudí. Trik spočíva v tom, aby sme sa rozhodli, že tá kritika nás prečistí, no nezadefinuje!

Dávid nebol Samuelom pomazaný k tomu, aby zabil Saula a Nábala; bol pomazaný k vláde nad Izraelom. Bol na hrane toho, aby sa v jeho živote naplnil Boží sľub a vtedy to takmer celé pokazil – a všetko preto, lebo ho bláznivý Nabal zmiatol.

Tu je výstraha pre teba: blázni sa vás budú snažiť zvieŕ z cesty tesne predtým, než dorazíte na miesto, na ktorom vás chce mať Boh. Čo hovoria blázni? Spochybňujú Božiu existenciu a prítomnosť Božiu. Hovoria veci ako: „Boh za tebou nestojí“ alebo „zbožnosť nemá žiadny zmysel“ a „Boh sa ťa nezastane.“

Vyvráždenie ľudí, ktorých predtým ochraňoval, by bolo hroznou odpoveďou na Nabalovu otázku: „Kto je Dávid?“

Čo myslíte, na koľko osláv strihačov oviec by bol Dávid a jeho muži pozvaní po takomto vzplanutí hnevu? Podľa mňa, ani na jednu. Dávid by tým pádom dovolil, aby ho Nabalova bláznivá poznámka zadefinovala.

Vďaka Bohu za Abigail, odvážnu ženu s mečom múdrosti po svojom boku. Padla pred Dávidom na zem a tým vyjadrila svoju úctu voči všetkému, čo jej manžel zneuctil. A potom Dávidovi zámerne pripomenula, kto je a komu patrí.

„Počúvanie toho, čo iní ľudia o vás hovoria, môže spôsobiť, že zabudnete na to, kým vlastne ste.“

„Hospodin určite postaví trvalý dom môjmu pánovi, lebo vedie Hospodinove boje a za celý čas tvojho účinkovania sa nenašlo na tebe nič zlého. Keby sa ťa niekto odvážil prenasledovať

alebo ti siahať na život, tvoj život bude pojatý do zväzku živých u Hospodina, tvojho Boha. Život tvojich nepriateľov bude odmrštený ako z praku. Keď potom splní Hospodin môjmu pánovi všetko to dobré, čo o tebe povedal, ustanoví ťa za vojvodu nad Izraelom. Nemusíš sa znepokojovať ani si vyčítať, že si preliat krv, aby si tak môj pán pomohol. Keď Hospodin preukáže môjmu pánovi dobro, spomeň si na svoju služobnicu.“ (verše 28-31)

Všetci si z toho môžeme zobrať niekoľko kľúčových vecí:

1. Iba Boh sám stavia trvalý dom.
2. Keď žijeme pod vedením Božieho Ducha, Boh nás ochraňuje.
3. Boh vie, ako sa má vysporiadať s našimi nepriateľmi.
4. Našu pozíciu pred Bohom by sme nikdy nemali využívať na to, aby sme chránili samých seba.
5. Záležitosti súdu alebo spasenia si nemáme brať do vlastných rúk; obe tieto veci patria nášmu Bohu.

Dávida, našťastie, zastavili slová Abigail a spomenul si na Božiu ruku a na sľuby, ktoré sa týkali jeho života. Netrvalo dlho a ovdovená Abigail sa stala Dávidovou manželkou a odmietnutý služobník sa stal kráľom.

„Ticho je živel, v ktorom nadobúdajú svoj tvar veľkolepé veci; aby sa mohli konečne vynoriť v plnej kráse a velebe, na úsvite Života, ktorému majú od tej chvíle vládnuť.“

—Thomas Carlyle

Nový druh zbrane

Milované matky, sestry, dcéry a priatelia, je veľmi pravdepodobné, že niekto vás urazil. Možno je vaše meno spájané s narážkami a obvineniami. Existuje nejaké pozvanie, ktoré sa nikdy nedostaví k vašim dverám? Verte mi, prosím vás, rozumiem tomu. Ale naozaj ste ochotné dovoliť, aby nejaká urážka alebo nedopatrenie vykoľajilo alebo sabotovalo váš osud? Túžite udrieť späť, avšak meč, ktorý teraz držíte a o ktorom ste si mysleli, že je pomazaný, sa v skutočnosti volá pomsta a tá nie je vaša. Vráťte svoj meč späť do pošvy a odložte ho nabok!

Ste nahnevané, pretože kráčate životom s niekým iným, komu niekto uškodil alebo kto bol zneuctený? Okamžite zostúpte z koňa, pripomeňte tomu človeku Božie sľuby a povedzte mu, aby sa utíšil a sledoval Boha, ktorý chráni náš chrbát, ako to On vezme do svojich rúk. Priateľky moje, Boh upevní váš dom a bude nad vami bdieť na

vašich cestách. Nemusíte prísť na to, čo sa musí stať tým, ktorých považujete za svojich nepriateľov. Boh to má všetko premyslené; odpočívajte v poznaní, že On jediný je spravodlivý sudca. Je čas, aby sme opustili pozície sebaobrany. Boh bojuje za nás, keď my bojujeme za iných.

Veźmite si iný druh zbrane – meč, ktorý sa volá *ticho*. Je to meč, ktorý zostáva v puzdre. Je to presne ten meč, ktorý Ježiš tak majstrovsky nechával v puzdre. Je to tá zbraň, ktorú sa On rozhodol nevyťahovať. Tichom zachránil naše životy, lebo položil za nás svoj vlastný. Predstavte si, aké to muselo pre Neho byť, zostať ticho – hoci vedel, že celá moc neba je mu k dispozícii, keby len pozdvihol svoj hlas alebo ruku. Predstavte si, aké to bolo, byť ticho, keď sa mizerní vládcovia sveta posmievali svojmu Stvoriteľovi. Predstavte si, že bol falošne obvinený napriek tomu, že bol samotným zosobnením spravodlivosti (pozri Ján 5:22). Ježiš nebol ticho preto, lebo nevedel odpovedať. Ježiš bol ticho preto, lebo On bol tou odpoveďou.

„Tu vstal veľkňaz a opýtal sa ho: Nič neodpovedáš na to, čo títo svedčia proti tebe? Ježiš však mlčal. Veľkňaz mu povedal: Zaprisahám ťa na živého Boha, aby si nám povedal, či si ty Kristus, Boží Syn.“ (Matúš 26:62-63)

Ani slovo, ani hláska, ani hlboký povzdych, pokývanie hlavou alebo prevrátenie očí. Len ticho... ako baránok. Nebolo to preto, že by Ježiš nemal čo povedať; bolo to preto, lebo On sa rozhodol, že nič nepovie.

Takisto máme chvíle, keď máme pocit, že je toho tak veľa, čo by sme chceli povedať. Sme falošne obviňovaní, nepochopení, a dokonca privádzaní pred ľudí, ktorí vlastne ani nehľadajú pravdu. Svoju radu si nechajte pre seba a očakávajte na Božiu odpoveď. Kvôli ochrane potenciálne vinného človeka sú mu pri zatýkaní čítané Mirandine práva, ktorých výstraha znie takto: „máte právo mlčať (zostať ticho)“ – to mu má zabezpečiť, aby si bez prítomnosti právneho zástupcu sám neuškodil. Niekedy si všetci potrebujeme pripomínať, že zostať ticho je naším právom.

„Pasívny odpor je mocná a spravodlivá zbraň, ktorá reže bez zraňovania a zušľachťuje toho, ktorý ju používa. Je to meč, ktorý uzdravuje.“

—Martin Luther King ml.

Ak Ježiš, sám Boží Syn, ten jediný Nevinný, využil svoje právo zostať ticho a keď čelil smrti, odmietol sa brániť, iste môžeme aj my spraviť to

isté, keď čelíme životu. Ježiš potichu vstúpil a zaujal naše miesto v boji o nás.

Hoci On bol nevinný, bola na neho vložená naša vina, ktorá mu slúžila ako odev a On bol ochotný vyzliecť si ho.

„Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých. Bol trápený a on sa nechal ponižovať, neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie; neotvoril ústa ako ovca, ktorá onemie pred strihačom.“ (Izaiáš 53:6-7)

Svet sa odvrátil od Toho, kto vytváral cestu. Ježiš vlastne najhlasnejšie hovoril svojím tichom. Vôbec nebolo treba vyslovovať žiadne pozemské slová, keďže slovo neba stálo pred nimi v tichu, zatiaľčo oni odsudzovali samých seba, aby skrze Neho boli všetci zachránení.

Aký zápas potrebuje byť adresovaný vašim tichom? Ak by ste si to chceli odmerať, pozrite sa na tie oblasti života, v ktorých vám padne zaťažko, byť ticho.

„Keď mu zlorečili, on nezlorečil, keď trpel, nevyhrážal sa, ale všetko odovzdal tomu, čo spravodlivo súdi.“ (1. Petra 2:23)

Si pripravená utíšiť sa a pozorovať? Dôverovať Bohu tvárou v tvár hrozbám, urážkam a nepríjemným narážkam je neustály, nekončiaci a v niektorých obdobiach dokonca každodenný proces. Sestry moje, dokážeme to. Pretože On už šiel pred nami a vytvoril tú cestu pre nás.

*Drahý nebeský Otče,
prichádzam k tebe v mene Ježiš. V tento deň sa rozhodujem, že sa vzdávam svojho práva hovoriť to, čo mi napadne a uplatňujem si svoje právo byť ticho. Duchu Svätý, daj mi múdrosť, aby som vedela, kedy mám byť ticho a kedy mám hovoriť. Keď pred tebou stišujem svoje srdce, hovor ku mne. Daj stráž na moje ústa, aby som voči tebe nezahrešila. Odpusť mi tie chvíle, keď som sledovala klebety. Podriadujem sa Tvojej múdroti a svoju dušu budem spravovať podľa rady Tvojho Slova. Už nedovolím, aby ma definovalo to, čo o mne hovoria iní ľudia. Ty si daroval svoj život, aby si ma obrátil a Ty jediný si pravda a spravodlivosť. Odpusť mi tie chvíle, keď som sa riadila vlastnými pohnútkami a svojhlavo som hovorila, čo mi prišlo na myseľ. Vstúp do každého boja, ktorý teraz hrozí, že ma prevalcuje. Prestávam rozdúchávať plamene ľudského konfliktu. Dôverujem ti, aj keď útoky nepriateľa hrozia,*

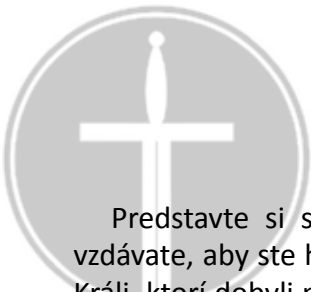
že ma prevaľujú. Budem pevne stáť v tichu a v uistení, že Ty si už tento boj vyhral.

V mene Ježiš. Amen.

MEČ ODPUSTENIA A OBNOVY

*„Niekedy cez prehratý boj objavíme nový spôsob,
ako vyhrať vojnu.”*

—DONALD TRUMP

Predstavte si skladanie meča pred trónom. Na chvíľu sa meča vzdávate, aby ste ho neskôr mohli použiť s nejakým väčším zámerom. Králi, ktorí dobyli nové územia, vyžadovali sľub vernosti od tých istých rytierov, ktorí sa im predtým stavali na odpor. Každý šľachtic v novej ríši musel prísť pred kráľa, položiť na zem svoj meč a ľahnúť si po celej dĺžke tela ku nohám svojho nového pána. Niekedy zvykol kráľ na krk toho rytiera položiť svoju nohu. V tejto polohe ten rytier skladal sľub vernosti svojmu novému pánovi a až potom mu bol vrátený jeho meč.

V tejto kapitole budeme mať príležitosť skúmať svoje motívy. Je dôležité, aby sme zistili, či bojujeme proti niekomu alebo niečomu alebo či sme naozaj niekoho spojencami.

Napríklad, môžete byť proti potratom, no to ešte nevyhnutne nemusí znamenať, že ste pro life. Je jedna vec, keď s nápismi stojíte pred nemocnicou, ktorá vykonáva potraty a úplne iná vec, keď otvoríte svoje srdce a dom pre slobodnú matku alebo nechcené dieťa. Možno síce ste proti vraždám, no naozaj nechcete spraviť nič, čo je potrebné na zachovanie života.

K takémuto typu premien v našich motívoch dochádza vtedy, keď si uvedomujeme, že nám z celého srdca ide o niečo omnoho väčšie než len o naše individuálne práva a názory. Hoci nám bol zverený meč Ducha, nie sme ozbrojené preto, aby sme zraňovali. My radšej zajatcov a väzňov prepúšťame – namiesto toho, aby sme ich strašili a zväzovali. Vždy je vo veci niečo omnoho väčšie.

Keďže zbrane nášho boja nie sú ukované z porušiteľných pozemských zdrojov, ani vojnu nevedieme podľa pravidiel planéty, na ktorej sme sa narodili. Zbrane by mali byť používané podľa zákonov ríše, v ktorej vznikli a naše zbrane pochádzajú z miesta, na ktorom je „kov“ prečisťovaný dovtedy, kým nenadobudne podstatu skutočného svetla a hrany meča sú bezchybne naostrené tak, aby súčasne rezali aj uzdravovali. Preto by mala byť podobne prečistená aj motivácia, s ktorou tieto pozoruhodné duchovné zbrane pozdvihujeme.

List Galatánom prináša rozsiahly zoznam ľudských zbraní a ich motivácií: čarodejníctvo, nenávisť alebo nepriateľstvá, výbuchy zúrivosti alebo hnevu, hádky, nezhody a rozdelenia, falošné učenia, závisť a vraždy. Všetky tieto pozemské nástroje a ich ciele sa dajú odvodiť od Pádu.

V protiklade k účinkom týchto „špinavých“ zbraní nám apoštol Pavel dáva nahliadnúť do toho, v čom spočíva naša moc:

„Ved' ak sa aj väčšmi budem chváliť mocou, ktorú nám dal Pán, aby som u vás staval a nie rúcal, nebudem zahanbený.“(2. Korint'anom 10:8)

Nebojujeme preto, aby sme rúcali, ale aby sme stavali. Autorita, ktorú nám nebo prepožičiava na zemi, je ničieť zlo činením dobrého. Skutočnosť, že s mečom Božieho Slova po svojom boku chodím viac ako tri desaťročia ešte neznamená, že som ho vždy nosila dobre. Boli chvíle, keď som sa ním oháňala v hneve a dopichala som ním aj to, čo potrebovalo uzdravenie. Inokedy som zasa ten meč nechala zastrčený v jeho puzdre, hoci som ho mala vytiahnuť a preseknúť putá, ktoré zväzovali zajatcov.

Keď boli moje deti malé, som mala dlhé obdobie, počas ktorého môj meč ležal položený vedľa mojej postele – ako keby si zdriemol. Počas tohto obdobia som si zvykla nalistovať v Biblii Žalmy a počas ich čítania som zaspávala. Trvalo to niekoľko mesiacov, čo som sa vyhýbala tomu, aby ostré hrany môjho meča prenikli do môjho rušného sveta.

Na týchto stránkach vás chcem previesť jedným dlhodobým osobným šermiarskym súbojom, ktorý bol plný malérov a nakoniec skončil víťazstvom.

Krátko po tom, čo som sa stala kresťankou, som vedela, že je na mne Božia ruka, aby som slúžila iným ľuďom. Začala som sa na to seriózne pripravovať, hoci som nemala ani poňatia o tom, ako by tá služba mohla vyzeráť. Čítala som si Bibliu, bola som v zbore vždy, keď

bol otvorený, chodila som na semináre a slúžila som. Na jednom z tých mnohých stretnutí jeden hosťujúci rečník veľmi presvedčivo hlásal, že ak niekto nemá celú rodinu spasenú, nemal by sa taký človek podieľať na kázaní Božieho Slova. Zdôvodňoval to tak, že ak váš vlastný život nie je dostatočne pôsobivý na to, aby presvedčil vašich najbližších o pravde evanjelia, prečo by mal ktokoľvek iný počúvať to, čo sa snažíte povedať. Medzičasom viem, že jeho vášnivé slová boli dosť nepresné, no v tom čase som si ich naplno vzala k srdcu.

Keďže môj otec bol od spasenia najďalej, zintenzívnila som za neho svoje modlitby. Bol klasickým príkladom všetkého, čo sa rozumie pod pojmom *pohan* a *stratený človek*. Neprestajne fajčil, nadmerne pil a nedokázal povedať ani jednu vetu bez toho, aby v nej nebola nejaká nadávka. Mám dojem, že opakovane podvádzal moju mamu a opustil svoje deti.

S Johnom sme bývali v Dallase a počas prvej otcovej návštevy u nás, som ho dotiahla do cirkvi. Počas bohoslužieb som sa náhodne bokom pozerala na svojho otca – v nádeji, že pocíti plnú váhu svojich hriechov, nesúhlas svojej dcéry a usvedčenie Ducha Svätého. Keď pastor položil záverečnú otázku: „Ak by ste dnes večer zomreli, kam by ste šli?“, nechcela som nič nechať na náhodu.

Predpokladala som, že môj otec minimálne skloní svoju hlavu a zamyslí sa, no namiesto toho sa díval priamo na toho pastora, ako keby chcel vzdorovito povedať: „Ja smerujem priamo do pekla a ty tam môžeš ísť tiež!“

Počas pozvania k spaseniu, nemykol môj otec ani len obočím. V zúfalstve som ho chytila za ruku a pokúsila som sa ho pritiahnúť k oltáru. Úplne znechutene mi striasol ruku dole. *Možno nerozumie tomu, čo všetko tým riskuje*. Keďže som mu to chcela objasniť, naklonila som sa k nemu a pošepkala som mu: „Ocko, Ježiš je jediná cesta. Ak sa tú modlitbu nepomodlíš, ideš do pekla.“

Tá myšlienka nebola veľmi dobre prijatá! Ak si správne pamätám, nasledovala séria nadávok. Akékoľvek dvere k jeho srdcu, ktoré som si predstavovala otvorené, sa pribuchli a zvnútra zamkli.

Môjmu otcovi sa iste uľavilo, keď sa vrátil ku svojmu bezstarostnému životu na slnečnej Floride a svoju Bibliou mlátiacu dcéru nechal v Texase.

Ja som sa ale nechcela tak rýchlo vzdať, a tak som sa spojila s priateľmi mojich priateľov na Floride a dala som im telefónne číslo na môjho otca. Počas modlitieb som sa vznášala vo viere, že z týchto úplne cudzích ľudí sa stanú tí praví služobníci, ktorí oslovia môjho otca.

Keď aj tento pokus zlyhal, rozhodla som sa, že je čas na to, aby som siahla po ťažkých zbraniach.

Vyhradila som si celý víkend na pôst a modlitbu za otcovo obrátenie. Neochabovala som. Chodila som po izbe a modlila sa, ležala som celým telom na zemi a plakala som, kľáčala som pri svojej posteli s otvorenou Bibliou a citovala som Božie zasľúbenia. Onedlho na to som sa prichytila pri tom, že sa dívam na telefón a čakám, že zazvoní. Nevedela som sa dočkať toho, že budem počuť hlas môjho otca, ktorý mi rozpráva o tom, ako bol vytrhnutý z diablových pazúrov.

A hoci telefón nezazvonil, ja som počula hlas môjho Otca. Môj nebeský Otec mi do môjho ducha pošepkal jednu otázku: „*Lisa, vieš o tom, že ja milujem tvojho otca omnoho viac ako ho miluješ ty?*“

Vo všetkej úprimnosti priznávam, že v tom čase som toto zjavenie považovala za trochu šokujúce, a tak som zostala ticho. To šepkanie pokračovalo slovami: „*Ja ho chcem mať pri sebe viac, ako ty ho chceš mať pri mne. Lisa, odovzdaj mi ho... Ty ho nedokážeš spasiť.*“

Potom mi Boh pripomenul jeden sľub z jeho Slova: „*Či som nepovedal: „Ver v Pána Ježiša a budeš spasený(á) ty aj tvoj dom (Skutky 16:31)?“ To je môj sľub voči tebe, ktorý sa týka tvojho otca. Ver mu a prestaň sa divne správať. Len ho miluj.*“

Otvorila som si Bibliu na knihe Skutkov, zvýraznila som si ten verš, a tým pádom som začala dúfať v jeho Slovo.

„Viera je zámerné spoľahnutie sa na charakter Boha, ktorého cestám nemusí človek v danom čase vôbec rozumieť.“

—Oswald Chambers

Onedlho na to som porodila nášho prvého syna, Addisona, a naša rodina sa presťahovala na Floridu, do toho istého mesta, v ktorom žil aj môj otec. A potom, tesne predtým, než sa narodil Alec, môj otec stratil prácu a presťahoval sa niekoľko stovák kilometrov preč od nás k floridskému pobrežiu. Dúfal, že tam nájde nový začiatok, no najsť si nové miesto bolo pre muža v jeho veku dosť ťažké. Môj otec, ktorý kedysi staval domy na mieru a športové kluby na vidieku, sa ocitol v pozícii údržbára. Postupne upadal do depresie a začal piť nielen po večeroch, ale aj cez deň. Prestal nás navštevovať a keď sme ho išli navštíviť my, tak sme ho našli opitého už predpoludním. Tie návštevy naháňali mojim deťom strach. Nerozumeli tomu, prečo môj otec komolí slová alebo prečo sa chvastá a besnie a ich mamu volá menom svojej bývalej manželky.

Potom, jedného decembrového dňa sa všetko zmenilo. Deň po Vianociach sme zašli k zadnému vchodu bytovky, v ktorej býval môj otec so svojou priateľkou. Očakávali sme, že ich nájdeme sedieť na zadnej terase, no namiesto toho sme tam našli odkaz, ktorý bol prilepený na posuvné sklené dvere. Maličkým písmom tam bolo napísané: „Prepáčte, zmenili sa nám plány.“

Ten odkaz nebol nikomu adresovaný a nebol ani podpísaný. My sme im telefonovali a opätovne potvrdzovali svoju návštevu tesne predtým, než sme odišli z domu a cestovali niekoľko hodín. Zmena plánov? Stála som tam omráčená a v ruke som držala ten načmáraný odkaz. Počula som, ako sa ma moje deti pýtajú: „Kde je dedko?“

Prehliadla som si pláž, ktorá sa rozprestierala pred nami a predstavovala som si, že môj otec sa na nás z diaľky zabáva. Nevedela som, čo mám povedať. John odpovedal chlapcom počas toho, ako sme ich všetkých znova usadili do auta.

Bola som zničená a zahanbená. Opakovane som sa ospravedľovala Johnovi a mojím chlapcom. A potom som preplakala väčšinu našej cesty domov. *Johnových rodičov by nikdy ani nenapadlo, aby odišli niekam do baru – obzvlášť vtedy, ak by vedeli, že ich prídu navštíviť ich deti a vnúčatá.*

Päť hodín je dosť dlhý čas, ak ho trávite v aute a hlavne, ak ste niekam cestovali zbytočne a mama počas celej cesty plače. Dvaja z mojich synov, ktorí na mňa dočiahli zo svojich sedačiek, ma klepali po pleci a ponúkali mi uistenie vo forme otázky: „OK? Mami, je to OK.“

Snažila som sa o to, aby som vyzerala statočne, no nebola som OK.

Nasledujúci deň John odcestoval do Švédska. Keď som ho nasadila na lietadlo, prišla som domov, poslala som chlapcov von, zapla som si kresťanskú hudbu a ľahla som si na zem, aby som sa modlila a Bohu som položila niekoľko otázok: *Prečo ma môj otec nemiluje? Prečo nechcel stráviť čas s mojimi deťmi? Kedy splníš svoj sľub?*

Plakala som do koberca. A zrazu mi to došlo... *som bez otca!* Môj otec nezomrel; len chcel, aby ho nikto neotravoval. Nechcel mať so mnou nič do činenia. Nahlas som vyjadrila svoje myšlienky a úplne som sa poddala svojim slzám, no práve vtedy, ako som vstúpila do zóny plaču, počula som niečo, čo dokážem popísať iba ako Boží smiech. Ten zvuk sa do tej chvíle tak hrozne nehodil, že som zdvihla svoju hlavu a pozrela sa okolo seba. Potom som ho počula zašepkať: „Ty sa na celú túto situáciu dívaš zle. To, čo ty vnímaš ako odmietnutie, ja považujem za adopciu.“

Čože?

„Keď si úplne opustená od svojho prirodzeného otca, si úplne adoptovaná mnou. Tvoj otec sa v určitom zmysle vzdal všetkých svojich nárokov na teba a na tvoje deti. Teraz nič nestojí medzi mnou a tebou. Si celá moja.“

Vážne? Počula som dobre?

„Keď John niečo potrebuje, môže zavolať svojmu otcovi. Keď ty niečo potrebuješ, príď rovno ku mne.“

OK, úžasné!

Presne v tej chvíli, keď som si uvedomila, že som bez otca, som tiež objavila, že som adoptovaná! Mala som pocit, že Boh je nadšený z toho, že mi to vyjavil. Zrazu som sa začala zo zázraku toho zjavenia smiať. Utrela som si slzy, postavila som sa a pozdvihla som svoje ruky a svoj život vo chvále. Iba právoplatný, dobrý Otec sa dokáže takto o mňa postarať!

Od tej chvíle som už nič od môjho otca neočakávala. Už mi nič nebol dlžný – žiadne návštevy, uznanie, lásku, dary, dokonca ani milé slová.

Krátko po uvedomení si týchto vecí, sa naša rodina presťahovala z Floridy do Colorada a môjho otca sme navštívili iba niekoľkokrát a s veľkými odmlkami. Kvôli otcovmu silnému pitiu som sa už necítila v bezpečí, keď som ho šla navštíviť.

Predtým, než sme definitívne z toho štátu odišli, som pozvala svojho otca, aby u nás býval a rozlúčil sa s nami. Rázne to odmietol. Tak som odišla z Floridy a stále som sa držala Božieho sľubu, že môj otec bude spasený.

Najbližšie, keď som s mojím bratom Joeym navštívila nášho otca, nevedel úplne presne, kto som. Tých mnoho rokov užívania alkoholu poznačili jeho vnímanie. Väčšinou si počas mojich návštev myslel, že som nejaká jeho bývalá priateľka alebo bývalá manželka. Keď si nakoniec uvedomil, že som jeho dcéra, prezrel si ma od hlavy po päty a poďakoval sa mi, že som schudla. Očividne ho odpudzovalo, ako tučne som vyzerala na poslednej vianočnej pohľadnici. Táto istá taktika mi spôsobila poruchu prijímania potravy, keď som bola pätnásťročná.

Snažila som sa mu ukázať fotky mojich synov a hovoriť mu príbehy z ich životov, ale on to nebol ochotný počúvať. Môj brat ho natočil na video, aby som mohla niečo zobrať domov svojim synom. No počas nahrávania videa otec nadával a búchal do kamery. Odchádzala som od neho so špinavým sklamaním.

Keď som letela domov, počula som, ako Boh znova nad mojím životom šepká sľuby zo 45. Žalmu:

„Počúvaj, dcéra, dávaj pozor a zbystri sluch, zabudni na svoj ľud a na otcovský dom! Sám kráľ zatúžil po tvojej kráse. On je tvoj pán, skloň sa pred ním.“ (verše 11-12)

Vedela som, že už nikdy viac nebudem pociťovať tlak pokloniť sa pred obrazom, ktorý pred mňa predložil môj narušený otec. Po mne zatúžil môj Kráľ.

Roky plynuli a demencia môjho otca sa zhoršovala až do bodu, v ktorom jeho priateľka už nemala na výber a umiestnila ho do silne stráženého ústavu.

V decembri roku 2009 som ho navštívila ešte posledný krát. Zobrala som so sebou svojho prvorodeného syna Addisona, jeho pôvabnú manželku Juliannu a ich čerstvo narodeného syna Ashera. Chcela som, aby môj otec videl svojho prvého pravnuka. Keď sme dorazili do ústavu, v ktorom bol otec, rozložila som pred neho na stôl fotky a dúfala som, že sa mu nejako v hlave poprepája, kto sme. Na jednej fotke bol otec s Addisonom v čase, keď mal Addison jeden rok. Ukázala som prstom na mladého muža, ktorý sa teraz týčil vysoko nad mojím otcom a vysvetľovala som mu, že on je môj syn – a jeho vnuk. Môj otec len prikývol a v rukách jemne držal tie fotky a snažil sa to celé nejako pochopiť.

Potom sa to stalo. Takmer som videla, ako sa vlákna otcových spomienok postupne pospietali do tkaniva celej jeho rodiny. Zdvihol svoju hlavu a pozrel sa na mňa, na Juli, Ashera a Addisona – na každého zvlášť. Zrazu som vedela, že tomu rozumie. Jemne trhol svojho hlavou a cháпavo ňou poukázal od toho obrázka v jeho ruke k Addisonovi. Keď nás začal rozpoznávať, znova som v ňom aj napriek jeho chabému telu dokázala vidieť toho muža, ktorým kedysi bol. Bol tam prítomný s nami, no nemala som ani potuchy o tom, ako dlho to vydrží.

Potichu som vyslala k nebu modlitbu: „*Nebeský Otče, čo mám povedať?*“

Odpoveď bola šokujúca a okamžitá: „*Povedz mu, že bol dobrý otec.*“

Čože? V údive som odporovala: „*To je klamstvo! Nebudem mu predsa klamať..., a hlavne nie teraz! On nebol dobrý otec.*“

Počula som presvedčivé uistenie: „*Bol taký dobrý, aký len vedel byť.*“

V nevere som sa bránila: „*Mohol sa naučiť, ako byť lepším otcom.*“ Moja myseľ zaletela k susedom, s ktorými sa mohol spriatelíť a ku knihám, ktoré si mohol prečítať. Pokiaľ si pamätám, nikdy sa o to ani len nepokúsil!

Môj odpor a argumenty sa stretli s tichom. V priebehu niekoľkých desaťročí som sa naučila, že Boh sa neháda. Ja môžem argumentovať tak dlho, ako chcem, no nakoniec to, čo On povedal ako posledné, zostane Jeho konečnou odpoveďou. Bol čas, aby som meč obnovy použila na uzdravenie.

Zhlboka som sa nadýchla, natiahla som sa k nemu a vzala som si do rúk otcove ruky. Zdvihla som ich medzi nami, aby som upútala jeho pozornosť, pozrela som sa mu do očí a zopakovala som to, čo som počula: „Ocko, bol si dobrý otec.“

Môj otec bol ohromený. Bolo to, ako keby sa mu zachvelo celé jeho telo a jeho oči sa až po okraj naplnili slzami. Pobožkal mi hánky rúk a s veľkým úsilím vyslovil tieto dve slová: „Ďakujem...ti.“

Šermiarska pravda
 „Dvaja zruční šermiari,
 ktorí sa spolu stretnú v boji,
 bojujú viac svojimi hlavami
 než svojimi rukami.“

Tie slová všetko zmenili. Dusná atmosféra toho ústavu už nebola až taká ťaživá a ja som si uvedomila, že srdce môjho otca sa práve otvorilo. Julianna začala plakať a Addison sa rýchlo presunul a postavil sa za stoličku, na ktorej sedel môj otec. Všetci sme nad otcom začali plakať v súlade so sľubom v Skutkoch, ktorý mi Boh dal tak dávno predtým. Ďakovali sme Bohu za spasenie môjho otca a v súlade s Jánom 20:23 sme zrušili akékoľvek dlhy, o ktorých by mohol mať pocit, že nám dlží:

„Tým, ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, tým, ktorým zadržíte, budú zadržané.“

Po celý čas, čo sme sa modlili, mi môj otec uistujúco stláčal ruky a neprestával bozkávať hánky mojich rúk. Bola to svätá chvíľa lásky a odpustenia. Jeho gestá boli čisté a nevinné – ako gestá dieťaťa. Nebol v nich ani náznak tej oplzlosti, s ktorou som sa stretávala počas mojich minulých návštev.

Keď to celé skončilo, otec bol viditeľne unavený. Julianna zostala vzadu s Asherom a spolu s Addisonom sme otca odprevadili naspäť do jeho chabo zariadenej izby a zakryli sme ho perinou. Predtým, než sme odišli, som sa ešte zastavila u sestričky, aby som si overila, či mám správne kontaktné informácie. Počas toho, ako som vypĺňala nejaké tlačivo, ktoré chcela pridať do jeho zložky, sa môj otec vytratil zo svojej izby. Zavolała som na neho, no on prešiel tesne popri nás, ako keby sme boli úplní cudzinci a sadol si ku skupine žien, ktoré sledovali reprízu

nejakej televíznej relácie. Počas nášho spoločného času sa niečo udialo, no v tomto bode bol otec už zase preč.

Prešiel rok a prišli Vianoce 2010. Pamätám sa, že som sa cítila strápená vždy, keď som myslela na svojho otca. Prebúdza som sa uprostred noci a uvažovala som nad tým, či náhodou nezomiera. Svoje starosti som zdieľala so svojou mamou, ktorá ma uistila o tom, že moja teta a môj strýko ho nedávno navštívili a že otec sa má dobre. Z nejakého dôvodu som sa však nedokázala zbaviť tej zlej predtuchy. Povedala som Joeymu, že si myslím, že je dôležité, aby otca šiel navštíviť čím skôr.

Pri príprave silvestrovskej večere som sledovala jednu televíznu moderátorku, ktorá v rámci správ rozprávala o tom, ako zomrel jej otec a ako veľmi jej chýba. Po tvári mi začali stekať slzy. Zamrzla som. Prečo vlastne plačem? Nepoznala som ani tú ženu ani jej otca. Počula som, ako mi Duch šepká: „*Plačeš preto, lebo tento rok povieš zbohom svojmu otcovi.*“

6. januára som bola práve v Kanade na služobnej ceste. Vo svojej hotelovej izbe som sa prebudila nezvyčajne skoro a nezvyčajne utrápená. Boli 3 hodiny ráno a bez ohľadu na to, ako veľmi som sa o to snažila, už som nevedela znova zaspáť. Neskôr, v to ráno som mala nahrávať päť televíznych relácií a sériu vyučovaní, ktoré si vyžadovali mentálnu čulosť. Modlila som sa, čítala som a počúvala som hudbu – no všetko úplne zbytočne. Celé to ráno som sa cítila rozochvená a nepokojná a s každou ďalšou hodinou sa môj nepokoj stupňoval.

Keď som skončila s nahrávaním a bola som na ceste na letisko, zapla som si mobilný telefón a zistila som, že tam mám pomerne veľa zmeškaných hovorov. Prvý odkaz bol od môjho najmladšieho syna, ktorý bol doma. Stratil svoj držiak a potreboval, aby som zavolala ortodontistovi, aby mu dal súhlas na vystavenie nového.

Postupne som prechádzala tými správami a nakoniec mi tam zostala už len jedna. Ponáhľala som sa, lebo som chcela stihnúť let a musela som ešte prejsť cez colnicu, a tak som sa rozhodla, že poslednú správu si vypočujem cestou k mojej letiskovej bráne.

Keď som si zhromaždila svoje tašky, začala som si prehrávať tú správu. Ženský hlas hovoril: „Ako viete, váš otec zomiera. Ak mu chcete povedať zbohom, budete musieť prísť dnes.“

Než doznela tá správa, som vytočila jej číslo. Moja myseľ pracovala na plné obrátky. *Ako som to mala vedieť? Nikto mi nepovedal, že môj otec zomiera.* Našťastie sa mi tú ženu podarilo zachytiť ešte v aute na ceste k ústavu, v ktorom bol umiestnený môj otec. Vysvetlila som jej,

že som v Kanade a že práve nastupujem na svoj let do Denveru. Sľúbila mi, že mi zavolá hneď, ako dorazí k môjmu otcovi.

Potom som sa snažila zastihnúť môjho brata, no on bol práve na nejakých poradách. Zavolala som Johnovi a jednej svojej priateľke. Môj svet sa točil. Informovala som sa na priame lety do Orlanda, no žiadny nebol k dispozícii.

Keďže som už nemala čas, nastúpila som na svoj let do Denveru a počas toho, ako okolo mňa prechádzali ostatní pasažieri, som čakala na jej telefonát. Tesne predtým, ako letušky zavreli dvere lietadla a všetkým prikázali, aby si vypli telefóny, mi zavolala. Vysvetlila mi, že otec sa nemá dobre a ponúkla mi, že mu môže dať k uchu jej telefón. Otočila som si tvár od uličky plnej ľudí do súkromia oválneho okna lietadla.

„Ocko, to som ja, Lisa.“ Môj hlas znel slabo a roztrasene, no aj tak som pokračovala. „Milujem ťa. Pamätáš si, ako si ma zobral na rybačku a naučil si ma ponárať sa a plávať? Prídem zajtra za tebou, ale ak už nedokážeš dlhšie udržať dych pod vodou, môžeš ísť.“

Zastavila som sa a uvažovala som, čo mám ešte povedať. V telefóne som opäť začula tú ženu. Spýtala som sa jej, či videla nejaké znamenie toho, že otec ma počul. Vysvetlila mi, že nevidela žiadny dôkaz nejakej reakcie, ale že verí, že na nejakej úrovni ma počul. Uvedomila som si, že už dávno som mala vypnúť telefón, a tak som sa rozlúčila.

Počas celej tri a pol hodinovej cesty som si čítala. Ak mám byť úprimná, nepamätám si, o čom bola tá kniha. Hneď, ako som pristála, som sa snažila spojiť s mojím bratom. Znova a znova som vytáčala jeho číslo až pokým som sa s ním nespojila a nevyrozprávala mu, čo sa deje.

Joey začal plánovať svoju cestu z Kalifornie na Floridu. Ja som tiež volala do leteckej spoločnosti po ceste domov v tmavej, studenej noci coloradskej zimy. Plánovala som odísť letom o siedmej nasledujúce ráno. Hneď, ako som prišla domov, som zhromaždila svojich synov a povedala som im tú správu. Počas toho, ako ma počúvali, som si uvedomila, že môj otec je pre nich úplne cudzí človek. Povedala som im, ako veľmi mi je ľúto, že znova odchádzam, hoci som sa práve len vrátila domov a ich otec tiež nie je doma.

V tej chvíli zazvonil aj môj domáci aj môj mobilný telefón. Na jednej linke bol môj ženatý syn; druhým volajúcim bol môj brat. Povedal mi, že náš otec zomrel. To bolo všetko. Nemal byť ani pohreb, pretože otec si prial, aby jeho telo bolo spálené. Už sme ho nikdy nevideli. Ešte raz som hovorila s otcovou sociálnou pracovníčkou a počas nášho rozhovoru o otcovej smrti som plakala.

V tú noc som šla do postele smutná, zababušila som sa do perín a modlila som sa: „Bože, ty si verný.“

Hlboko som zaspala a prebudila som sa prekvapujúco oddychnutá.

Bola som doma ešte jeden týždeň a potom sa znovu začalo ďalšie cestovanie. V priebehu januára, februára, marca a apríla som hovorila k zástupom ľudí, ktorých bolo niekedy niekoľko stoviek a niekedy niekoľko tisícov a každý večer som svedčila o Božej vernosti. Snažila som sa nemyslieť na svojho otca. Nemala som na neho dosah. Potom, v máji 2011 som sa stretla s Božou vernosťou.

Bola som rečníčkou na ženskej konferencii v Jacksonville na Floride. Počas mojej prvej prednášky som si všimla rozkošnú mladú ženu s ostrými červenými vlasmi. Neviem prečo, ale spomedzi viac než tisícového davu ľudí som si zapamätala túto jednu osobu. Potom som si ju znova všimla pri poobednom seminári.

V ten večer som práve odchádzala na moju ďalšiu prednášku, keď som túto milučkú červenovlasú ženu znova zazrela vo vstupnej hale môjho hotela a mala som pocit, že sa jej mám predstaviť. Pristúpila som k nej, no predtým, než som stihla čokoľvek povedať, sa mi predstavila ona.

„Lisa, ja som April. Telefonovali sme spolu.“

V mysli som prechádzala spomienkami na telefonický rozhovor s niekým, kto sa volal April z Jacksonville. Všimla si, že si ju neviem vybaviť a začala mi trochu pomáhať.

„Ja som tá žena, s ktorou ste telefonovala v ten deň, keď zomrel váš otec.“

Potriasla som svojou hlavou a snažila som sa preklenúť tú päť-šesť hodinovú cestu medzi ústavom, v ktorom bol môj otec a mestom Jacksonville. *Prečo je April tu?*

„Pricestovala som sem s mojimi priateľmi, lebo som chcela byť na tejto konferencii, keď som sa dopočula, že tu budete aj vy.“ Stratila som slová.

April pokračovala: „Ja som bola sociálna pracovníčka vášho otca počas jeho posledných piatich rokov. Bol to naozaj zlý pacient. Z prvého ústavu, do ktorého ho umiestnili, ho vyhodili. Zovšadiaľ utekal, bol násilnícky, ukradol auto a zbila ho polícia. Ale počas posledného roka bol z neho úplný anjel.“

Ešte stále som bola ohromená a tupo som na ňu hľadela.

„Bozkával mi ruku vždy, keď ma zbadal,“ pokračovala.

Nevedela som sa zo všetkých tých informácií spamätať. Či práve

nepovedala, že môj otec bol počas posledného roka svojho života ako anjel?

„April, ja som ho bola navštíviť rok pred jeho smrťou.“

„Viem. Videla som vaše meno v jeho zložke. Čítala som vaše knihy, ale predtým, než ste ho navštívila, sa mi to neprepojilo, že on je váš otec. Modlila som sa za neho celé roky a chcela som si byť istá, že budete mať možnosť rozlúčiť sa s ním.“

Boh je verný. Nielenže obklopil modlitbou môjho otca, keď som s ním nebola ja, no mám mnoho dôvodov, prečo verím, že môj otec prijal viac než len moje odpustenie, keď sme sa vtedy spolu modlili. Verím, že akýmsi spôsobom v tej chvíli prijal aj nebeské odpustenie. Môj otec sa za jednu noc zmenil z nepríjemného klienta na prispôsobivého, z nahnevaného a zahorknutého človeka na milujúceho a nenáročného. Zdá sa, že počas posledného roka svojho života niesol ovocie pokánia. Je toho tak veľa, o čom neviem alebo čomu nebudem rozumieť až kým nebudem vo večnosti, no som si istá, že tam svojho otca uvidím.

„Odpustenie je zmazaním dlhu hriechov. Týmto spôsobom dochádza k tomu, že čo bolo stratené a nájdené, je zachránené pred tým, aby to bolo znova stratené.“

—Augustín

Často uvažujem nad tým, či si môj otec v ten večer, keď som ho navštívila, náhodou nespomenul na všetko to, čo stratil. Uvažujem nad tým, či v ňom nevinnosť jeho pravnuka Ashera neprebudila nádej na dedičstvo, ktoré už považoval za stratené. Uvažujem nad tým, či sa neďíval na Addisonovu silu a zrelosť a na krásu a milosť Julie a nevidel mladú lásku. Uvažujem nad tým, či ja som nepredstavovala tú rodinu, ktorú on stratil. V ten večer sme ho našli v bode, z ktorého už nemohol ujsť preč. Videli sme tú bolesť, ktorú sa snažil dlhé roky utlmiť alkoholom, a proste sme mu preukázali lásku.

Aký je tvoj príbeh?

Moja milovaná, ako je to s tebou? Nepoznám tvoj príbeh, no môžem ti povedať, že Boh je verný. Sú nejaké dýky znechutenia alebo horkosti, ktoré majú tendenciu zacieliť meč vo vašich rukách nesprávnym smerom? Pravda je taká, že som svojho otca stále ešte súdila – až dovtedy, kým som nevyslovila tie slová, ktoré mi dal Boh. Keď som uvoľnila jeho, bola som uvoľnená aj ja. Náš Kráľ má svoje spôsoby, ktorými dokáže uzdraviť obe strany – aj keď sa o to pričíní len jedna strana.

Hlboké rany, ktoré zostávajú neuzdravené, môžu spôsobiť, že začneme mlátiť okolo seba a zraníme presne tých ľudí, ktorých On túži uzdraviť. Kráľ si vybojoval tvoje srdce; teraz chce používať tvoj život pre svoje zábery obnovy.

*„Neexistuje žiadna pomsta, ktorá by bola taká
úplná ako odpustenie.“*
—Josh Billings

Zložme akýkoľvek meč odmietnutia a sklamania k Otcovým nohám a dovoľme mu, aby ho prerobil na adopciu, obnovu a ním inšpirované stretnutia. Ako by ťa Boh mohol použiť ako agentku obnovy? Kam ťa môže Kráľ poslať, kde by si mohla hovoriť slová, ktoré potrebujú počuť iní, ktorí by mohli prijať Jeho uzdravenie a život? Si ochotná hovoriť Jeho slovo namiesto slov, ktoré si si sama premyslela? Si ochotná žehnať niekoho, kto ťa zranil? Nežiadam ťa, aby si opakovala moje slová, no žiadam ťa o to, aby si hovorila Otcove slová do situácií a k jednotlivcom, ktorí volajú po obnove.

*Drahý nebeský Otče,
skladám svoj život pred Tebou ako znak mojej vernosti. Už
nevládzem bojovať z pozície sklamania. Ty si verný voči svojmu
slovu a ty miluješ a robíš všetky veci dobre. Vzdávam sa všetkého,
čo som niesla vo vlastnej sile. Prenechávam Ti aj časovanie vecí
a prosím Ťa, aby si mi dal svoju múdrosť a svoje slová. Rozhodujem
sa, že Ti dám celú svoju vernosť a oddanosť. Pozdvihni ma
a vyzbroj ma k uzdravovaniu a nie k zraňovaniu.
V menej Ježiš. Amen.*

Keďže prechádzame do našej poslednej časti, uvedomujem si, že nemám dostatok priestoru na to, aby som popísala každý jeden meč, ktorý môžeme nosiť, lebo meče sú veľmi individuálne zbrane. Dúfam, že v ďalšej časti sa mi podarí vyzvať vás k tomu, aby ste nikdy neodchádzali z domu nevyzbrojení.

ŠTVRTÁ ČASŤ

POVERENÁ

NOSENIE KRÍŽA

„Musíme prebudiť samých seba! Alebo niekto iný vstúpi na naše miesto a ponese náš kríž, a tak nás oberie o našu korunu.“

—WILLIAM BOOTH

Ty a ja, my obe vlastníme kríž a korunu. Väčšina toho kríža, ktorý nosíme, je neviditeľná. Vidíme jeho vplyv, no nevidíme jeho formu. Podobne sme v Kristovi dostali aj neviditeľnú korunu.

„Čo je človek, že naňho pamätáš, alebo syn človeka, že oňho dbáš? Postavil si ho o niečo nižšie, ako sú anjeli, potom si ho ovenčil slávou a ctou a všetko si mu položil pod nohy.“ (Židom 2:6-8)

Na zemi koruna reprezentuje našu pozíciu autority. Ako veľvyslanci neba sme krytí mocou tej ríše.

„Naučte sa spoznávať Krista, toho ukrižovaného. Učte sa spievať mu a hovoriť: „Pane Ježišu, Ty si moja spravodlivosť, ja som tvoj hriech. Ty si zobral na seba to, čo je moje a dal si mi to, čo je Tvoje. Stal si sa tým, čo si nebol, aby som sa ja mohol stať tým, čím som nebol.“

—Martin Luther

Nosíme korunu a nesieme kríž. Ježiš niesol náš kríž, aby sme my mohli nosiť Jeho korunu. Stal sa nám podobným. Nie je čas, aby sme sa my stali podobnými Jemu?

„Vtedy povedal Ježiš svojim učeníkom: Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“
(Matúš 16:24)

Ako môžeme naplniť toto výsostne osobné nariadenie?

Tento pokyn pozostáva z troch zložiek: zapri samu seba, vezmi svoj kríž a nasleduj Ježiša. Moje sebecké cesty sa líšia od Jeho ciest, tak ako ten kríž, ktorý beriem, je jedinečný pre moju cestu. Ja nenesiem tvoj kríž a ty nenesieš môj.

Ak sa máme naučiť, ako máme niesť náš kríž, musíme najprv zodpovedať niekoľko otázok, ktoré sa kríža týkajú. Čo presne nás Ježiš žiada, aby sme niesli? Kde nájdeme náš kríž? Je to bremeno, ktoré so sebou ťaháme celý náš život? Alebo je kríž symbolom niečoho podstatne tajomnejšieho a nie sú to len pospájané dve drevené klady? Kríž má krásu, ktorá je taká veľkolepá, že žiadny náhrdelník alebo prívesok sa k nej nedá ani prirovnať. Naozaj verím, že kríž zachytáva všetko, čo dielo spásy vložilo do našich rúk.

Kríž je niečo úplne iné ako len nejaký ornament na nosenie; je to príkaz, ktorý máme vykonať. V tejto poslednej kapitole chcem hovoriť o tom, ako to vyzerať, keď svoj kríž nesieme ako hrdinky.

Rozhovor o kríži

Boli takmer dve hodiny ráno pred začiatkom Veľkej noci. Práve som pomaly zaspávala, keď mi Duch Svätý začal klásť otázky o kríži.

„Lisa, čo znamená niesť svoj kríž?“

Ospalo som odpovedala: „Zaprieť samu seba.“

Jasne som počula: „Nie, zaprieť samu seba je iba tým prvým krokom.“

Váhavo som sa prihlásila: „Vzdať sa svojej vôle?“

„Zapieranie samej seba je vzdávanie sa svojej vôle. Čo znamená, niesť svoj kríž?“

V tej chvíli som si uvedomila, že pravdepodobne nemám na to odpoveď, to však tie otázky nezastavilo.

„Ako vieš, kedy nesieš svoj kríž a kedy si ho nechala doma?“

„Koľko váži tvoj kríž, Lisa?“

„Kde si odkladáš svoj kríž?“

Hlavou mi prebehli obrazy zaprataného šatníka, garáže a jedného miesta pri vchodových dverách. S rozospätými očami som sa posadila na svojej posteli a hlasno som zašepkala: „Ja neviem...“

Po tomto mojom priznaní skončila aj záplava tých otázok. Ak mám byť úprimná, o kríži som písala viac či menej v každej z mojich kníh a zrazu sa mi zdalo, že ani nedokážem povedať, kde sa ten môj kríž nachádza a už vôbec som ho nevedela ani popísať!

Milujem to, že presne v tej chvíli, keď si my priznáme svoju potrebu, Boh prichádza, aby ju uspokojil. Hneď, ako som si priznala svoju nevedomosť, začali sa mi zjavovať odpovede. Počula som: „Chod' si zobrať ten zoznam, ktorý si vytvorila počas uplynulého dňa.“

priniesla všetko to, čo som zakúsila. Každé z týchto slov zachytávalo niečo z tej elementárnej podstaty kríža, čo je potrebné vyjadriť tomuto stratenému svetu. (A dokonca aj pomerne mnohým zborom.) Pavel popísal svoje nosenie kríža takto:

„Toto vzácné posolstvo [Kríža] nosíme v nevyzdobených hlinených nádobách nášho každodenného života.“ (2. Korint'anom 4:7; preklad The Message)

Kríž, ktorý nosím, predstavuje všetko, čo On vykonal pre mňa, presne ako kríž, ktorý nosíte vy, je vaším evanjeliom alebo svedectvom o tom, čo On vykonal pre vás. Tam to však nekončí. Sme nádobami, z ktorých prúdia von vzácné nebeské dary. My nefiltrujeme evanjelium; len ho nosíme. Tak dochádza k tomu, že nadprirodzené sa vtesnáva do obmedzení nášho každodenného bežného života. Každý deň si beriem nádej, lásku a odpustenie kríža so sebou do potravín, do lietadla a do kancelárie. Beriem si to všade tam, kam ma môj život privádza. To sú tie miesta, na ktorých ponúkam moc a zázrak kríža.

Počúvajte, ako Pavel novým veriacim v Ríme popisuje dynamiku nesenia kríža:

„Chcem teda, aby ste s Božou pomocou robili toto: Vezmite svoj každodenný, bežný život – vaše spanie, jedenie, chodenie do práce a všetko ostatné v živote – a predložte ho pred Boha ako obeť. Keď prijmete to, čo Boh robí pre vás, spravíte to najlepšie, čo môžete pre neho spraviť. Neprispôsobujte sa svojej kultúre do tej miery, že do nej úplne zapadnete bez toho, aby ste sa nad tým zamysleli. Namiesto toho venujte svoju pozornosť Bohu. Budete zmenení zvnútra navonok. Pohotovo rozoznávajte, čo si on od vás praje a rýchlo na to reagujte.“ (Rimanom 12:1-2; preklad The Message; dôraz doplnený)

Ježiš neorganizoval formálne evanjelizačné ťaženia, konferencie a dokonca ani pravidelné týždenné bohoslužby. Napriek tomu bola každá bdela chvíľa Jeho života posolstvom. (Na tých veciach nie je nič zlého, no iba zriedka sú tie veci súčasťou nášho každodenného života.) Ježiš niesol Boha so sebou každý deň a všade, kamkoľvek šiel a chce po nás, aby sme aj my robili to isté. Keď prijímame všetko, čo Boh pre nás spravil a keď sme odrazom tohto nového života pred ostatnými, to sa dá prirovnať k neseniu kríža. Keď sa zžijeme s touto pravdou, úplne inak sa nosíme a inak vnímame aj svoj svet. Čo keby sme sa každý deň modlili: „Nebeský Otče, kiež by sa všetko, čo nám prinieslo ukrižovanie Tvojho Syna, mohlo dnes naplno prejavíť v mojom živote a skrze môj

život. Rozhodujem sa odmietiť hriech a moje bývalé obmedzenia, lebo chcem dávať väčší priestor Tvojmu dielu a nasledovať Ťa?“

Náš svet by videl vyvýšeného Ježiša.

Keď dôjde k tejto výmene, zmení sa aj náš pohľad. Namiesto toho, aby sme sa dívali na seba, si pozorne začneme všímať Ježišov život. Pri čítaní Biblie sa dozvedáme o tom, ako On prechádzal svojimi dňami. To, čo sme zadarmo dostali, zadarmo dávame ďalej.

Šermiarska pravda
 „Šermuj, keď si unavený,
 keď si chorý, keď je príliš
 teplo, keď je príliš chladno,
 keď prší, keď neznášaš
 šermovanie.“

Naše nosenie kríža

Prejdime si to spolu. Súhlasíme s tým, že kríž bol Božím definitívnym prejavom bezpodmienečnej lásky k nám? Máte nejaké pochybnosti o tom, že mnoho miliónov ľudí ešte stále čaká na to, aby sme im priniesli tento prejav bezpodmienečnej lásky? Ako to môžeme spraviť? Nasledujeme jeho príklad.

Ježiš *miloval* ľudí tak, že hovoril pravdu, sýtil hladných, vyháňal démonov, uzdravoval chorých, konfrontoval náboženstvo a kriesil mŕtvych.

„Ježiš chodil po celej Galilei a učil v ich synagógach. Kázal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľudmi.“ (Matúš 4:23; dôraz doplnený)

Nasleduj Ho.

Ako je to s odpustením? Potrebujú dnes ľudia menej odpustenia alebo naozaj príliš mnohí uviazli vo vine a hanbe? Prineste k nim kríž odpustenia tak, že im úprimne odpustíte a že im poviete dobrú správu o tom, že im bolo úprimne odpustené.

Ježiš ukazoval ľuďom, že im je *odpustené* a robil to tak, že hovoril pravdu, sýtil hladných, vyháňal démonov, uzdravoval chorých, konfrontoval náboženstvo a kriesil mŕtvych.

„Dúfaj, syn môj, odpúšťajú sa ti hriechy. Vtom si však niektorí zákonníci povedali: Tento človek sa rúha! Ježiš poznal ich myšlienky a povedal: Prečo zle zmýšľate vo svojich srdciach? Čo je ľahšie? Povedať: Odpúšťajú sa ti hriechy, alebo povedať: Vstaň a choď! Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má moc odpúšťať hriechy na zemi, povedal ochrnutému: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov! A on vstal a odišiel domov. Keď to videli zástupy, zmocnila sa ich bázeň a oslavovali Boha, že dal takúto moc ľuďom.“ (Matúš 9:2-8; dôraz doplnený)

Nasledujte Ho.

On to spravil preto, aby sme vedeli, že sme dostali moc k uzdravovaniu a k odpúšťaniu. On tento zázrak spravil ako Syn človeka! O čo viac by sme to mali robiť my, ako dcéry Božie?

Potom je tu otázka slobody. Bola už niekedy nejaká generácia, ktorá by žila v takej pasci žiadostivosti, chťičov, modloslužby a skazenosti? A medzi nimi sú aj ľudia, ktorí sú zotročení na prácu alebo na kšeftovanie s poskytovaním sexuálnych služieb. Prineste im kríž slobody. Možno si kladiete otázku: Ako? Ježiš ukázal ľuďom, že slobodu nájdú, keď budú hovoriť pravdu, sýtiť hladných, vyháňať démonov, uzdravovať chorých, konfrontovať náboženstvo a kriesiť mŕtvych.

„Viete o Ježišovi z Nazareta, ako ho Boh pomazal Duchom Svätým a mocou, takže chodil, dobre robil a liečil všetkých diablom posadnutých, pretože Boh bol s ním.“ (Skutky 10:38; dôraz doplnený)

Nasledujte Ho.

Ježiš robil dobre a uzdravoval všetkých, ktorí boli posadnutí diablom, pretože Boh bol s ním! Nemáme dôvod rozhodovať sa medzi sociálnou spravodlivosťou a nadprirodzenými vecami. Ježiš robil obe tie veci. Odstráňme z tej rovnice svoje meno, nazvime ho Imanuel – „Boh s nami“ – a robme to isté.

Stav ľudstva zo všetkých strán odhaľuje do očí bijúcu potrebu vykúpenia. Slovo vykúpenie má obrovský dopad a k definícii tohto slova patria slová ako spasenie, výmena, vyslobodenie, záchrana, renovácia, obnova a zotavenie. Naozaj niečo z týchto vecí potrebujeme menej ako ľudia kedysi? V rámci svojho každodenného života buďte pre ostatných vyjadrením tohto vydobytého vykúpenia.

Znova, Ježiš ukazoval ľuďom, že sú *vykúpení*, keď hovoria pravdu, sýtia hladných, vyháňajú démonov, uzdravujú chorých, konfrontujú náboženstvo a kriesia mŕtvych.

„Takto nech hovoria tí, ktorých Hospodin vykúpil, ktorých vykúpil z ruky protivníka.“ (Žalm 107:2)

Po tejto výzve nasleduje v 107. Žalme zoznam okolností, ktoré spôsobovali Božiemu ľudu problémy. Bude pre vás povzbudením, keď sa dozviete, že nie ste sami, a preto by ste si ho mali prečítať. Len je proste príliš dlhý na to, aby som ho dala na tieto stránky! Vedzte, že bez ohľadu na to, či ste niečo pokazili sami alebo sa nachádzate uprostred

ťažkostí aj napriek tomu, že vy ste nepokazili nič, Boh dáva vykúpenie. Bez ohľadu na to, ako sme sa dostali do problémov, On nás z nich vyvádza a vedie nás na miesto dobroty. On jediný má moc zachrániť a my, čo sme boli vykúpení, by sme o tom mali rozprávať! To je ďalší spôsob, ktorým môžeme niesť náš kríž.

„Lebo ma nenecháš v ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš uzrieť porušenie. Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v tvojej prítomnosti. Po tvojej pravici je večná blaženosť.“ (Žalm 16:10-11)

To sú Dávidove slová, ale ten sľub patril ponajprv Kristovi a teraz je náš.

Nasledujte Ho.

Bez ohľadu na to, kde teraz ste, toto je sľub pre vykúpených. Toto je moc Kríža. Aký iný znak má moc lepšie ohlasovať evanjelium kráľovstva? Uzdravila obeť na kríži tvoj život, telo a vzťahy? Veríš, že ešte stále má moc uzdraviť každú chorobu a nemoc? Vieme, že Ježiš je ten istý včera, dnes a naveky. Nedá sa to isté povedať aj o kríži? Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní znova vyzval svojich učeníkov, aby nasledovali Jeho príklad.

„Ked' ho uvideli, klaňali sa mu. No niektorí pochybovali. Ježiš pristúpil a povedal im: Daná mi je všetka moc na nebi aj na zemi. Chod'te teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstíte ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ (Matúš 28:17-20)

Ak On je s nami a je to ten istý Ježiš, tak je ochotný zjavovať na zemi všetko, čo Kríž zakúpil.

„Napokon sa zjavil Jedenástim, keď stolovali. Vyčítal im neveru a tvrdosť srdca, pretože neverili tým, čo Ho videli vzkrieseného. Povedal im: Chod'te do celého sveta a ohlasujte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený. Kto však neverí, bude odsúdený. Tých, čo veria, budú sprevádzať tieto znamenia: V mojom mene budú vyháňať zlých duchov a hovoriť novými jazykmi. Budú brať do rúk hadov a keď vypijú aj niečo smrtonosné, neuškodí im. Na chorých budú klásť ruky a oni ozdravejú.“ (Marek 16:14-18)

Ježiš musel osloviť niekoľko vecí ešte predtým, než ho všetci Jeho učeníci dokázali nasledovať a vidieť znamenia a zázraky: pochybnosť,

neveru a tvrdé srdcia. Nemusíme sa naháňať za démonmi, no ak dostatočne dlho nasledujete Ježiša, pravdepodobne sa s nimi stretnete. Nevstupujte s nimi do rozhovoru! Použite meč Božieho Slova na ich umlčanie a potom ich vyžeňte von v mene Ježiš.

Hovorte nebeskú pravdu v každom jazyku, ktorým viete hovoriť.

Narábanie s hadmi a zámerné pitie jedu sú jednoducho hlúpe praktiky. Keďže Ježiš sa nezhodil z útesu, iste nepovzbudzoval učeníkov k tomu, aby sa hrali s jedovatými hadmi a aby pili smrtonosné nápoje. Zámerom tohto textu je sľub ochrany. On tu sľubuje, že keď sa budeme dotýkať chorých, dôjde k náprave. Chorí už nebudú považovaní za nečistých – za ľudí, s ktorými sa ľudia boja stýkať. Ježiš sa dotýkal nečistých a nečistí sa dotýkali Jeho a ich vzájomný kontakt viedol k ich uzdraveniu. Možno si povieš: „Ale to bol Ježiš.“ Spomínam si, že som čítala, že keď sa Matka Tereza rozhodla nadviazať kontakt s malomocnými, bol objavený liek, ktorý zastavil šírenie tejto prudko infekčnej choroby.¹⁰

„Medzi ľuďom sa rukami apoštolov dialo veľa znamení a zázrakov. Všetci sa svorne zdržiavali v Šalamúnovom stĺporadí.
... Každý deň neprestajne učili v chráme i po domoch a ohlasovali evanjelium, že Ježiš je Mesiaš.“ (Skutky 5:12 a 42)

Znamená a zázraky a vyučovanie a kázanie by mali byť každodennými udalosťami. V tomto bode musím vyznať... priala by som si, aby nadprirodzené veci boli prirodzenejšie a aby veľkoleposť Jeho mena bola hlásaná každý deň. A preto budem aj ja hlásať Jeho meno a nasledovať Ježišove vedenie. Ak raná cirkev brala poslanstvo kríža so sebou všade, kamkoľvek šla a srdcia ľudí pookrievali, chorí boli uzdravovaní a utláčani boli oslobodzovaní, prečo by to isté nemalo platiť aj pri nás?

Hľadáte znamenia, že Ježiš chce ešte stále robiť zázraky? Kríž je naším znamením a vy ste jeho zázrakom!

Verím tomu, že znamenia a zázraky budeme vidieť do tej miery, do akej kážeme Kristov kríž a žijeme Slovo Božie. Minimalistické evanjelium prináša minimálne výsledky. Keď kážeme iba o polovici toho, čo Ježiš pre nás vydobyl na kríži, prinesie to iba polovicu toho, čo by sme mohli získať. Odvodeniny nedokážu poskytnúť niečo, čo originál prináša v celej svojej sile.

„Moje slovo a moje ohlasovanie nespočívalo v presvedčivých slovách múdrosti, ale v dokazovaní Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.“ (1. Korint'anom 2:4-5)

Keď kážeme bezmocné evanjelium, výsledkom je minimálna moc. Ježišova krv vytvorila pre nás možnosť pristupovať k trónu s odvahou, aby sme tam dokázali nájsť všetku moc neba, ktorú potrebujeme.

„Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo ten, čo nám dal prisľúbenia, je verný. Venujme pozornosť jeden druhému a povzbudzujme sa k láske a dobrým skutkom. Neopúšťajme naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujme, a to tým väčšmi, čím väčšmi vidíte, že sa blíži Kristov deň.“ (Židom 10:23-25)

Živé meče

Toto všetko som napísala v nádeji, že vás to osloví. Príliš dlho sme iba hladili uši a snažili sme sa osloviť ľudí šikovnosťou našich rúk. Je načase, aby sme svoj rádius zvýšili tak, že sa staneme jeho mečom.

„Vráťte sa do pevnosti, zajatci nádeje; dnes oznamujem: Dvojnásobne ti odplatím. Lebo si natiahnem Júdu ako luk Efrajima vložím doň ako šíp; povzbudím tvojich synov, Sion, proti tvojim synom, Jávan, *urobím ťa podobným hrdinskému meču.*“ (Zachariáš 9:12-13; dôraz doplnený)

Presne tak ako Ježiš bol Otcovým Slovom, ktoré sa stalo telom, naše životy sa majú stať Ježišovým Slovom, ktoré sa stane telom. A keďže Slovo Božie je mečom Ducha a Ježiš bol Slovom, ktoré sa stalo telom, ako Jeho telo sa aj my stávame živým mečom. „Víchry robíš poslami, plamene ohňa služobníkmi“ (Žalm 104:4). Sme horiacimi mečmi, ktoré zvestujú, že On je tá cesta.

Jeho Duch je tým vetrom, ktorý nás poháňa a Jeho poslanstvo je oheň, ktorý nám horí v kostiach. Všetko to, čo On pre nás vykonal a všetko to, čo ešte túži spraviť, by nemalo byť potlačené našimi pochybnosťami o sebe a náboženskými tradíciami. Kríž nezanechal za sebou nič nedokončené. Prečo sme my toho spravili iba tak málo?

Kríž vás stavia do pozície hrdinky. Mali by ste ho nosiť ako človek, ktorý má vo svojom srdci nádej, ktorý verí aj v nemožné a ktorý miluje celé ľudstvo. Učeníci nemali dostatok dní a dokonca ani priestor na to, aby zaznamenali všetky veci, ktoré Ježiš vykonal.

„Je však ešte veľa iného, čo Ježiš vykonal. Keby sa to všetko malo dopodrobna spísať, myslím, že by celý svet nemal dost miesta na knihy napísané o tom.“ (Ján 21:25)

To znamená, že Ježišových divov bolo nesmierne veľa. Napriek tomu verím, že každá z nás bola vyvolená k tomu, aby slúžila ako živé vyjadrenie Jeho zázračnosti. Keď sa stávame jedno s ním – tak, ako On je jedno so svojím Otcom, potom svet bude môcť zahliadnuť Jeho nevestu v plnej kráse a mnohí budú zachránení.

Presne tak, ako Ježiš bol Otcovým Slovom, ktoré sa stalo telom, naše životy sa majú stať Ježišovým Slovom, ktoré sa stane telom.

Dcéra Božia, odvráť sa od obrazu, ktorý vidíš v zrkadle, popri jeho obmedzenia a začni odrážať Jeho. Každý deň si pripomínaj Jeho dobrotu, vykúpenie a milosrdenstvo. Počúvaj Ducha Svätého a nes všetko to, čo kríž priniesol všetkým, ktorí v nádeji čakajú. Čítaj si a recituj verše svojho Kráľa, až pokým sa neprelejú do každého aspektu tvojho života, ktorý venuješ nasledovaniu Jeho. Moja milovaná, už sa nepovažuješ za tú, ktorá si terčom, lebo ty si bola vyvolená k tomu, aby si bola mečom v Jeho ruke. Ži ako hrdinka a určite sa ti podarí zasadiť tvrdú ranu nepriateľovi a zajatci budú vyslobodení.

„Ľudia hovoria, že Kristov kríž nebol žiadnym hrdinstvom, no ja vám chcem povedať, že kríž Ježiša Krista vliadol ľuďom do srdca viac hrdinstva ako akákoľvek iná udalosť v ľudských dejinách.“

—John G. Lake

POZNÁMKY

1. Mara Hvistendahl, *Unnatural Selection* (Philadelphia, PA: Perseus, 2011), 6.
2. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters* (New York: HarperCollins, 1942), 200.
3. Lewis, *The Screwtape Letters*, 4.
4. Nick Evangelista, *The Art and Science of Fencing* (Lincolnwood, IL: Masters Press, 1996), 126–27.
5. Evangelista, *The Art and Science of Fencing*, 126.
6. “Moment (physics),” http://en.wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29. HYPERLINK „http://en.wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29“wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29.
7. “Trafficking in Persons Report,” June 2008, www.state.gov/documents/organization/105501.pdf, 9.
8. Pete Brookshaw, “The Greatest Challenges Facing the Salvation Army Today,” www.petebrookshaw.com/2012/07/greatest-challenges-facing-salvation.html, July 1, 2012.
9. “Flame-bladed sword,” http://en.wikipedia.org/wiki/Flame-bladed_sword.
10. David Van Biema, *Mother Teresa: The Life and Works of a Modern Saint* (New York: Time Books, 2010), 37.

Ďalšie materiály na voľné stiahnutie sú dostupné na:

www.CloudLibrary.org

Dodatočné materiály v mnohých jazykoch sú k dispozícii na prezretie alebo na stiahnutie
Youtube.com a Yuku.com a na iných stránkach s mediálnym obsahom.

*Čo keby si zistila, že ti
bola zverená neviditeľná,
nepremožiteľná a nezničiteľná
zbraň? Používala by si ju?
Okrem štúdia BOŽIEHO SLOVA
začni s ním aj narábať
ako s mečom!*

Ženy po celom svete sú objektmi predsudkov, obchodu so sexom, zneužívania a gendercídy. Duchovný nepriateľ sa ženy snaží odzbrojiť na každej úrovni. Lisa Bevere vysvetľuje, ako je Božie Slovo mečom, ktorý by sme mali jednak študovať, no s ktorým by sme mali vedieť aj narábať. Ak niekedy bol čas, aby ženy boli ozbrojené, je to teraz.

V Dievčatách s mečmi sa stretne s tvorivým stvárnením obrazov mečov, Božieho Slova a kríža a prostredníctvom nich sa naučíte:

- Ako na zemi hovoriť jazykom neba
- Čo znamená, prihovárať sa za iných
- Čo znamená, niešť svoj kríž
- Čo znamená, keď človek dokáže rozlišovať
- Ako odzbrojiť nepriateľa
- Prečo sú ženy terčom nepriateľa – a prečo Boh potrebuje, aby sa z nich stali hrdinky

Vášnivá, ostrá, dostupná, silná, zábavná. To sú slová, ktoré popisujú Lisu Bevere – medzinárodnú rečníčku a spoluautorku televízneho programu The Messenger, ktorý sa vysiela vo viac ako 216 krajinách.

Svojim transparentným štýlom zdieľa Lisa Božie Slovo pretkané osobnými skúsenosťami, ktoré tak v životoch ľudí vedie k slobode a k transformácii. Srdce jej praská pri strete so sociálnou nespravodlivosťou a ako zástankyňa zmien zvoláva ďalších ľudí a vyzýva ich, aby sa stali odpoveďou na zúfalé problémy doma, aj v zahraničí.

Syloam

Messenger
International
MessengerInternational.org

TÁTO KNIHA JE DAROM OD AUTORKY
A NIE JE NA PREDAJ.

